

ΑΠΑΤΡΙΣ

Όπως αργεί τ' ατσάλι να γίνει κοφτερό και χρήσιμο μαχαίρι
έτσι αργούν κ' οι λέξεις ν' ακονιστούν σε λόγο.
Στο μεταξύ όσο δουλεύεις στον τροχό
πρόσεχε μην παρασυρθείς, μην ξεπαστείς
απ' τη λαμπρή αλληλουχία των σπινθήρων.
Σκοπός σου εσένα το μαχαίρι
Άρης Αλεξάνδρου, «Το μαχαίρι»

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 42 • ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2019 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

εκεί,
στους απεριόριστους ουρανούς,
λάμπει δυνατά η ήρεμη όψη του Χάους

Γκρέγκορ Μάρκοβιτς,
Χάος και Κουλτούρα

Η δημοκρατία είναι ένα προσωπείο, ένα στολίδι ίσως,
ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το κέρδος εις βάρος άλλων. Ένα στολίδι που τον κάνει να
φαίνεται πιο δίκαιος και πιο οικειοποιησμός από τον καθένα και την καθεμία. **Δεν είναι το
μέσο για την αλλαγή αυτού του κόσμου,** πόσο μάλλον για το ξε-

πέρασμά του. Δεν είναι, γιατί δεν προσφέρει αυτή τη δυνατότητα. Για όποιο άτομο θεωρεί πως συνεισφέρει στα
«κοινά» απλά επειδή συμμετείχε ή θα συμμετάσχει στις εκλογές μπορούμε να πούμε τα εξής: Είτε έχει καταπιεί όλο
το παραμύθι αμάσητο, όπως φυσιολογικά συμβαίνει με την πλειοψηφία του κόσμου που έχει γεννηθεί και έχει μάθει
να λειτουργεί κατ' αυτόν τον τρόπο, ή, και αυτό είναι πιο σοβαρό, αναγνωρίζει τα οφέλη, τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις
και τις καταπιέσεις στις οποίες συναινεί και επιλέγει συνειδητά να συντηρήσει, βασισμένο στο προσωπικό του όφελος.
Και αυτό το τελευταίο είναι μία θέση...

Για εμάς, από την άλλη, δεν υπάρχει θέση σε αυτό τον κόσμο. **Δεν θέλουμε το στρογγύ-**
λεμα των καταπιέσεων, θέλουμε να τις εξαφανίσουμε. Δεν θέλουμε προοδευτική διαχείριση
των ζώων μας, θέλουμε να τις πάρουμε στα χέρια μας, και ήδη το «δουλεύουμε». Γνωρίζουμε πως ό,τι έχουμε να κερδί-
σουμε από αυτόν τον κόσμο δεν θα μας το φέρει κανένας δήμαρχος και κανένας βουλευτής. Αντιθέτως, **έχουμε
μάθει πως τα πράγματα, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, μέσα από αγώνες
κερδίζονται.**

**Αντι-εκλογικό
κεντρικό
αφιέρωμα**
σελίδες 19-26

**Για τον αγώνα του Δ. Κουφοντίνα
σελίδα 8-10**

➤ **Κατηγορία: «ανυποταξία σε καιρό ειρήνης»**
σελ. 3

➤ **Είναι τα Χανιά το νέο Παλέρμο;**
σελ. 5

➤ **Τι ωραία μέρα που είναι όταν
απεργώ...**
σελ. 15

➤ **Λίγα λόγια για την κουλτούρα του
βιασμού**
σελ. 17

➤ **Νάνι Μπαλεστρίνι (2/7/1935-20/5/2019):
Ένας συγγραφέας στο κίνημα**
σελ. 33

➤ **Όσοι έκαναν δουλειές, πάντα μιλούσαν χαμηλόφωνα**
σελ. 38

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

apatris.info

editorial

Ενα ακόμα θερμό καλοκαίρι φαίνεται ότι θα ζήσουμε και φέτος. Πίσω από τις οθόνες μας, αφού πάλι θα δουλεύουμε και πάλι δεν θα πάμε διακοπές. Φέτος θα έχουμε ξεχάσει τη φρίκη με την οποία παρακολουθούσαμε πέρσι τη φωτιά στο Μάτι, και την ανάληψη μηδενικής πολιτικής ευθύνης για αυτή την τραγωδία. Φέτος, σχεδόν με την ίδια ευκολία που επιλέγουμε τους νικητές στα reality, και την εξέλιξη για την προσωπική ζωή συνανθρώπων μας σε ηλίθιους διαγωνισμούς ή σε τηλεδίκες κουτσομπολιό-στικων μεσημεράδικων, καλούμαστε να επιλέξουμε και τα αφεντικά μας. Με σχεδόν την ίδια ευλάβεια και την ίδια αγωνία για το αποτέλεσμα, παρακολουθούμε τις προεκλογικές φιάτσες με πάνελ υποψηφίων, κόντρες πολιτικών, σκευωρίες και παρασκηνία, σκάνδαλα και δηλώσεις.

Η ζωή μας φαίνεται να κρέμεται από μια κλωστή, και η μόνη επιλογή για να μην κοπεί, είναι η στιγμή που θα ρίξουμε την ψήφο μας στην κάλπη. Ταλαντεύομαστε ανελέητα, σαν να ήταν η πρώτη μας φορά, ανάμεσα στα δίπολα αριστεράς-δεξιάς, προοδευτικού και συντηρητικού τόξου, μισθωτής σκλαβιάς ή καταναγκαστικής ζητιανιάς, αφομοίωσης ή καταστολής των κοινωνικών αγώνων. Νιώθουμε την κρισιμότητα και το βάρος της επιλογής μας. Η κατάσταση είναι σχεδόν πολεμική και ταλαντεύεται όπως και εμείς ανάμεσα στα όρια τρομοκρατίας και τρομολαγνείας.

Φέτος το καλοκαίρι φαίνεται ότι η εξουσία έχει κάνει όπως πάντα καλά τη δουλειά της, ώστε να μας πείσει για αυτό το επίπλαστο αδιέξοδο. Και αν συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι θα βγούμε από τη μιζέρια, τη φτώχεια και την αδικία, τρώγοντας το παραμύθι της

«μεγαλύτερης γιορτής της δημοκρατίας», τότε είμαστε απλά άξιοι της μοίρας μας. Σε τέσσερα χρόνια θα είμαστε πάλι πίσω από τις οθόνες της τηλεόρασης ή του κινητού μας, και πάλι θα είμαστε θεατές της συνέχειας του κράτους. Οι εκλογές έρχονται να ενισχύσουν τη βαθιά ριζωμένη και νομοτελειακή αντίληψη για την ανάγκη ύπαρξης του κράτους ως μοναδική μορφή οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Να επιβάλλουν και να επιβεβαιώσουν τα στενά όρια επιλογών μας πάνω στις ανάγκες, τις επιθυμίες και τα συμφέροντά μας. Να διαιωνίσουν την ψευδαίσθηση ότι με την ψήφο μας, ή τον αρνητικό σχολιασμό μας στα κοινωνικά δίκτυα, τουλάχιστον προσπαθήσαμε έστω και λίγο να πάρουμε τον έλεγχο στις ζωές μας. Ο έλεγχος όμως, και η μάχη που δίνεται για αυτόν σε όλα τα πεδία της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής, σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο, δεν φαίνεται να είναι στα δικά μας χέρια. Η βιομηχανία πολέμου, οι εξελίξεις στις νέες τεχνολογίες και τηλεπικοινωνίες, η αναζήτηση πλουτοπαραγωγικών πηγών ενέργειας και οι στάσεις των κυβερνήσεων πάνω σε αυτά τα ζητήματα αποδεικνύουν περίτρανα τα παραπάνω. Από την άλλη, η επιλογή της αποχής, που φαντάζει, ίσως για πολλούς όπως φάνηκε, ως σημαντική δήλωση απαξίωσης των διεφθαρμένων-κακών-προδοτών πολιτικών, μπορεί να μεταφραστεί ή να μετατραπεί πολύ εύκολα σε απάθεια.

Σε αυτό το φύλλο, επιχειρούμε να αποδομήσουμε την κυρίαρχη ρητορεία, και να αναδείξουμε τους λόγους που προτάσσουμε την εκλογική απεργία ως αναρχικοί και αναρχικές. Μέσα από τοπικά και διεθνή νέα που δεν προβάλλονται ή διαστρεβλώνονται από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, τις αναλύσεις και τις διάφορες θεματικές όπως τα εργατικά, το περιβάλλον και το έμφυλο, καταθέτουμε τη δική μας ανάγνωση της κοινωνικής πραγματικότητας και την εικόνα που αυτή παίρνει στο κόσμο έτσι όπως τον βιώνουμε οι από τα κάτω. Εξηγούμε γιατί για εμάς αυτό που ζούμε δεν είναι ούτε ελευθερία, ούτε δημοκρατία. Καταθέτουμε το βίωμα αυτό από τον κόσμο της αντίστασης, της αυτοργάνωσης, της εξέγερσης. Μέσα στην εφημερίδα θα βρείτε τις θέσεις μας, τα αξιακά μας και τις επιλογές μας. Όσο για εμάς, δεν θα μας βρείτε δίπλα σε καμία κάλπη. Εμάς θα μας βρείτε στον δρόμο.

✎ **συντακτική ομάδα Λάρισας**

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Ο Κυριάκος Βελόπουλος διατείνεται ότι πουλάει τις αυθεντικές επιστολές του Ιησού Χριστού, δήλωση την οποία αναιρεί σε μεταγενέστερη εκπομπή του λίγες μέρες αργότερα. Υπό άλλες συνθήκες ο εν λόγω τύπος δεν θα ήταν κάτι παραπάνω από έναν εθνικιστή τηλεπλασιέ που ξέρει πως να πουλήσει, και τι, στους πελάτες που διέπονται από το τρίπτυχο πατρίδα-θρησκεία-οικογένεια. Όταν όμως ο τύπος εκλέγεται ευρωβουλευτής τα σημάδια των καιρών προμηνύουν θύελλα. Να επιτεθούμε στον εθνικό κορμό, σε ό,τι τον συντηρεί και σε ό,τι τον θρέφει.

Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού οχτώ συντακτικών ομάδων καταναλωμένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

Το πρωί της Παρασκευής 7/6, απέδρασε από τις αγροτικές φυλακές Τίρυνθας ο αναρχικός πολιτικός κρατούμενος Πάννης Μιχαηλίδης, γνωστός και βαφτισμένος από τα μμε ως τοξοβόλος του συντάγματος. Ο σύντροφος έκτιε ποινή κάθειρξης για την διπλή απαλλοτρίωση τράπεζας το 2013 στο Βελβεντό Κοζάνης. Είχε επίσης κατηγορηθεί για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, κατηγορία για την οποία αθώωθηκε.

Ακολουθεί κείμενο του 2013 από τον Γ. Μιχαηλίδη, Ν. Ρωμανό, Δ. Πολίτη και Α. Μπουρζούκο.

«Γιατί η ληστεία είναι μία συνειδητά πολιτική πράξη. Δεν αποτελεί το επόμενο στάδιο μίας ανήσυχης εφηβικής περιόδου, φιλοδοξίες για προσωπικό πλουτισμό, ούτε φυσικά είναι αποτέλεσμα της δήθεν τεμπελιάς μας. Περιέχει όμως την επιθυμία να μη δεσμεύσουμε τις ζωές μας στη στυννή εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Την άρνησή μας να γίνουμε γρανάζια οικονομικών συμφερόντων. Την αντίστασή μας στην επέλαση της ψυχικής και αξιακής χρεοκοπίας του κόσμου τους.

Είναι σαφές για εμάς ότι δεν αρνούμαστε τη δημιουργικότητα μέσα στις κοινότητες μας. Άλλωστε, η οργάνωση μίας ληστείας απαιτεί και πνευματική και υλική εργασία. Αρνούμαστε όμως να υποδουλώσουμε τη δημιουργικότητά μας στον κόσμο της παραγωγής και αναπαραγωγής της εργασίας. Βέβαια, για εμάς λίγη ουσία θα είχε η άρνηση της μισθωτής σκλαβιάς αν δεν εργαζόμασταν παράλληλα και για την καταστροφή της. Είμαστε αμετανόητοι αναρχικοί και δεν επιζητάμε συμπάθεια, συμπόνια ή κατανόηση επειδή πράξαμε «λάθος» σε έναν «λάθος» κόσμο. Επιδιώκουμε τη διάδοση των προταγμάτων μας και των πρακτικών μας και θα το παλέψουμε μέχρι την τελευταία μας λέξη, μέχρι την τελευταία μας σφαίρα.

Κάθε μας επιθετική πράξη, είναι και μία στιγμή του συνολικού επαναστατικού πολέμου που διεξάγεται σε όλα τα επίπεδα. Τα χρήματα από αυτή τη ληστεία δεν είχαν προορισμό τον επίπλαστο καταναλωτικό παράδεισο. Είναι απλά το εργαλείο για να κινηθεί κάθε μορφή αγώνα. Από την εκτύπωση προκηρύξεων μέχρι την αγορά όπλων και πυρομαχικών, για τη χρηματοδότηση των παράνομων υποδομών άμυνας και επίθεσης. Από την ενοικίαση των παράνομων σπιτιών μας, μέχρι την προμήθεια εκρηκτικών για να τινάξουμε στον αέρα την κοινωνική ειρήνη.»

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.

Γνωρίζοντας και ο ίδιος ο Μιχαηλίδης ότι τα κελιά μπορούν και κρατάν τα κορμιά μας, όχι και το πάθος για λευτεριά, έκανε το άλμα προς την ελευθερία. Εμείς από την μεριά μας να ευχηθούμε δύναμη και αλληλεγγύη στον Μιχαηλίδη, στον δύσβατο δρόμο της παρνομίας.

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Κατηγορία: «ανυποταξία σε καιρό ειρήνης»

Φέτος την άνοιξη το NATO έκλεισε τα 70 χρόνια από την ίδρυση του. Στα μέρη μας φρόντισε να το γιορτάσει μαζί με σύσσωμο το συρφετό πολιτικών αρχηγών, καρβανιάδων, διοικητών, πρέσβων, σπουδαστών στρατιωτικών σχολών και δε συμμαζεύεται. Φρόντισε να το γιορτάσει υπενθυμίζοντας πόσο καλά πορεύεται χέρι-χέρι τόσα χρόνια με την Ελλάδα στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους, στον Ψυχρό Πόλεμο, στην Κορέα, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, και στα Βαλκάνια. Πόσο πολύ ευτυχής νιώθει για την εξυπηρέτηση που τους προσφέρθηκε για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Μεσόγειο, τη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική και για τη διεκπεραίωση ασκήσεων αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων το Φλεβάρη από το λιμάνι της Θεσσαλονίκης προς Πολωνία και από Αλεξανδρούπολη προς Ρουμανία. Πόσο κοντά φέρνει η στρατιωτική διπλωματία που αναπτύσσεται τις χώρες που όλες μαζί αγαπημένες διεξάγουν ασκήσεις τύπου «Ηνίοχος», πόσο ασφαλείς μπορούμε να νιώθουμε τώρα που όλοι μαζί θα καταπολεμήσουμε την «τρομοκρατία». Οι γλώσσες των ντόπιων ηγετών έφτασαν ως το πάτωμα από χαρά και υποταγή δηλώνοντας πως θα είμαστε «για πάντα μαζί, μοιραζόμαστε κοινές αξίες και στόχους»!

Αυτά όμως δεν αποτελούν και κάποια ιδιαίτερη καινούρια είδηση. Οι νέες βάσεις του NATO, ξεπηδούν σαν μαϊνιτάρια έτσι κι αλλιώς σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια, με ελικόπτερα Απάτσι, drones, μεταφορές πυρηνικών και νατοϊκούς «υπαλλήλους» να τριγυρνάνε αμέριμνοι σε διάφορες πόλεις. Οι τοπικές κοινωνίες στη συντριπτική πλειοψηφία τους, διόλου δεν θορυβούνται από αυτό το μαζικό πολεμικό παραλήρημα και από αυτή την υπέρογκη σπατάλη οικονομικών πόρων. Άλλωστε η κοινωνική νομιμοποίηση πάει πακέτο με το οικονομικό status quo, ειδικά σε πόλεις όπως για παράδειγμα στη Λάρισα όπου εδρεύει η 1^η Στρατιά.

Αλλά ούτε αυτό αποτελεί κάποια καινούρια είδηση. Είδηση αποτελεί το γεγονός ότι δεν μοιραζόμαστε όλοι αυτές τις κοινές αξίες και τους κοινούς στόχους που αναφέρονται. Ότι δεν τρώνε όλοι το παραμύθι του σωτήρα ελληνικού στρατού αλλά βλέπουν ξεκάθαρα ότι ο ελληνικός στρατός αποτελεί μέρος της παγκόσμιας βιομηχανίας πολέμου. Μιας βιομηχανίας που στηρίζεται από τις κυβερνήσεις για να σκοτώνει, να λεηλατεί, να βιάζει, να καταστρέφει τη φύση, να δημιουργεί προσφυγικές κρίσεις και μεταναστευτικές ροές με μοναδικό σκοπό το κέρδος και την εξουσία. Πολύμορφες αντιστάσεις εγείρονται και οργανώνονται το τελευταίο διάστημα όπως αντιπολεμικές πορείες, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Μία από αυτές τις αντιστάσεις όχι μόνο τώρα αλλά και στο παρελθόν αποτελεί η ολική άρνηση στράτευσης.

Πολλές δράσεις αλληλεγγύης για συντρόφους που διώκονται για αυτήν την πολιτική επιλογή, εκδηλώσεις και παρεμβάσεις έχουν πραγματοποιηθεί σε ένα ευρύ φάσμα όπως σε σχολεία, στρατόπεδα, πανεπιστήμια και εφορίες σε διάφορες πόλεις. Τους περασμένους μήνες έγιναν 4 στρατοδικεία στην Αθήνα και στη Λάρισα, με παρουσία πάντα αστυνομικών δυνάμεων, δικάζοντας αναρχικούς ολικούς αρνητές στράτευσης με την κατηγορία «ανυποταξία σε καιρό ειρήνης». Είδηση λοιπόν αποτελεί η καταστολή την οποία αντιμετωπίζουν: διώξεις, φυλακίσεις, συλλήψεις και όπου δε φτάνει το χέρι του μπάτσου έρχεται το χέρι της εφορίας με οικονομικά πρόστιμα ύψους 6.000 ευρώ.

Στο παρόν άρθρο κατατίθενται αποσπάσματα από κείμενα συλλογικοτήτων, από δηλώσεις άρνησης στράτευσης, απολογίες και καταθέσεις υπεράσπισης μαρτύρων σε στρατοδικεία. Στόχος είναι η ανάδειξη των λόγων που

οδηγούν σε αυτές τις αντιστάσεις και η προσπάθεια δημιουργίας μιας εικόνας για τον αναγνώστη που θα οδηγήσει σε διάφορα ερωτήματα όπως: γιατί τόσος ζήλος για την καταστολή αυτών των αγώνων και γιατί δεν προβάλλονται καθόλου από τα ΜΜΕ; Για μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα πάνω στα πολλά ζητήματα που εγείρονται σχετικά μπορεί να μεταβεί στις παραπομπές όπου θα βρει εκτενώς αναλύσεις και γεγονότα.

■/ ManoRoco

«Μα πριν οπλίσω το σώμα μου, όπλισα τη συνείδησή μου, όπλισα τη μνήμη μου. Πριν σκοτώσω τους εχθρούς μου, σκότωσα τους δαίμονες που έκρυβα μέσα μου. Και όταν κοίταξα τα αδέρφια μου, τα μάτια μου δεν έσταζαν αίμα ούτε δάκρυα. Γιατί ο πόλεμος είναι διαρκής και είναι μέσα μου. Σε αυτόν τον πόλεμο όλοι πεθαίνουν, μα εγώ γεννιέμαι στα χαρακώματα της ανυποταξίας»¹

Από αφίσα αντιμιλιταριστικού διημέρου από το ξυπόλητο τάγμα στα Γιάννινα

«...Έχουμε βαθιά πίστη στη δυνατότητα των ανθρώπων να ζήσουν χωρίς πολέμους, να ζήσουν ειρηνικά αναμεταξύ τους και σε αρμονία με τον φυσικό κόσμο, αλλά κάτι τέτοιο δεν γίνεται να συμβεί κάτω από την κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία. Κάτι τέτοιο δεν γίνεται να συμβεί όσο οι από τα κάτω αυτού του κόσμου, άνθρωποι κάθε χρώματος, κάθε φυλής, κάθε φύλου δεν αντιληφθούν την κοινή μοίρα που τους επιφυλάσσουν οι δυνάστες τους και δεν ενωθούν για να καταργήσουν κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο των ζωών τους βασιζόμενοι πάνω στις αξίες της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της κοινοκτημοσύνης...»

από δήλωση άρνησης στράτευσης των Μ. Τ. και Δ. Δ.

«...Τι περιμένατε δηλαδή; Να πιστέψουμε πως είμαστε σύμμαχοι, επειδή έτυχε να γεννηθούμε στο ίδιο κομμάτι γης με εσάς; Να πιστέψουμε πως είναι εχθρικό κάθε τι έξω από το χωράφι που διαφεντεύετε; Να ξεράσουμε μίσος για ό, τι μας πλασάρετε ως ξένο; Να σας προστατέψουμε από τους εχθρούς σας, στα πεδία του ενδοκαπιταλιστικού σας ανταγωνισμού; Περιμένατε να σας περνάμε για «δικούς μας», «συνέλληνες με κοινή μοίρα», «συμπολεμιστές που θα υπερασπιστούμε το ανάδελφο έθνος μας» επειδή με το ζόρι μας βαφτίσατε στη θρησκεία σας, μας ενουχίσατε στα σχολεία σας, μας αποκοιμίσατε στις τηλεοράσεις σας, μας πετσοκόψατε στις πυρηνικές ελληνορθόδοξες οικογένειες σας, μας καλουπώσατε στους εμφύλους ή/και φυλετικούς σας διαχωρισμούς, μας εμψυχώνατε εθνικά στις παρελάσεις σας, μας μπουκώσατε με τη δήθεν ανωτερότητα του πολιτισμού σας, μας αποκοιμίσατε στις κάλπες σας; Αν περιμένατε να γίνουμε σαν τα μούτρα σας, να αιματοκυλούμε κάθε γωνιά της γης για τα συμφέροντα σας, να ξέρετε ότι αποτύχατε. Αποτύχατε γιατί αποκτήσαμε κοινωνικό αισθητήριο και ταξικό κριτήριο. Δεν έχουμε τίποτα κοινό με τους γδάρτες των ονείρων μας, εντός και εκτός συνόρων. Τίποτα κοινό με εσάς...»

από δήλωση συλλογικής άρνησης στράτευσης, Σεπτέμβρης 2011

«...Αρνούμαι να ενταχθώ σε έναν μηχανισμό που στερεί την ελευθερία, την κριτική σκέψη και την αυτόβουλη δράση. Σε έναν μηχανισμό που προτάσσει την ιεραρχία και την τυφλή υποταγή, την πατριαρχία και τους έμφυλους διαχωρισμούς. Σε έναν μηχανισμό που προωθεί το μίσος για τους από τα κάτω που έτυχε να γεννηθούν από την άλλη πλευρά των συνόρων, που κυνηγάει, τιμωρεί και δολοφονεί μετανάστρες και μετανάστες στον Έβρο και στο Αιγαίο. Σε έναν μηχανισμό που ενώνει τους ανθρώπους κάτω από την ταμπέλα της πατρίδας, προσπαθώντας να εξαφανίσει τις ταξικές ανισότητες. Αντιλαμβάνομαι και επιλέγω την ολική άρνηση στράτευσης ως ένα ακόμα πεδίο σύγκρουσης με τον στρατό, ως τμήμα του πολύμορφου αγώνα εναντίον του. Δεν θέλω να υπερασπίζομαι την δημοκρατία που διαιωνίζει το κράτος και την εκμετάλλευση στο όνομα της ελευθερίας. Θέλω να δω στα συντρίμια της να ανθίσει η πραγματική ελευθερία στην βάση της αυτοδιαχείρισης, της αλληλεγγύης, των ανεξούσιων σχέσεων. Δεν θέλω να φυλάω σκοπιά στα στρατόπεδα και τα υπουργεία. Θέλω να τα δω να πολιορκούνται και καίγονται. Δεν θέλω να μάθω να οδηγώ τανκ και να καταστειλώ ένοπλα διαδηλώσεις και εξεγέρσεις. Θέλω να είμαι εκεί όταν διαδηλώσεις και εξεγέρσεις θα μπορούν να απαντήσουν στα πυρά, όταν τα τανκ θα λιώνουν από τις φωτιές μας...»

από δήλωση άρνησης στράτευσης του Β. Γ.

«...Ντόπιοι και ξένοι δυνάστες εντείνουν την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και τη λεηλασία της φύσης. Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων, οι αγωγοί μεταφοράς τους, οι σταθμοί υδροπονημένου φυσικού αερίου, τα κέρδη για τις ντόπιες και ξένες εταιρείες από την εκμετάλλευση του υποθαλάσσιου πλούτου των ΑΟΖ. ...

Φέρνουν μόνο περισσότερη σκλαβιά για τους εκμεταλλεζόμενους και επιβάλλουν ταξική ειρήνη προς όφελος των αφεντικών. Η άνοδος του εθνικισμού και οι «μεγάλες ιδέες», ο μιλιταρισμός και η εμπλοκή του εγκληματικού μηχανισμού του στρατού σε όλο και πιο πολλά πεδία της κοινωνικής ζωής, ο ρατσισμός και ο σεξισμός που διαιρούν τους καταπιεσμένους και στοχοποιούν όποιον παρεκκλίνει από τα φυλετικά, πατριαρχικά, παραγωγικά πρότυπα, το κινή-

γι μεταναστών από κρατικούς μηχανισμούς και φασίστες, η προτεινόμενη αύξηση της στρατιωτικής θητείας, οι διώξεις των ολικών αρνητών στράτευσης και κάθε «εσωτερικού εχθρού» στο όνομα του έθνους...

Συντηρούν τους πολέμους στη Μέση Ανατολή, ετοιμάζουν τις επεμβάσεις στη Λατινική Αμερική, αναζοπυρώνουν τις εντάσεις στα Βαλκάνια. Οι διακρατικές συμφωνίες κόβονται και ράβονται στα μέτρα της επέκτασης της κερδοφορίας της κερδοφορίας του κεφαλαίου όπως συνέβη και με τη συμφωνία των Πρεσπών που ευνόησε τις άρχουσες τάξεις Ελλάδας-Β. Μακεδονίας αλλά και την αύξηση της επιρροής του NATO και της ΕΕ στα Βαλκάνια. Δισεκατομμύρια ξοδεύονται όλο και πιο συχνά για πολεμικό εξοπλισμό σε βάρος των κοινωνικών αναγκών όπως μάλιστα επιβάλλει το NATO για τα μέλη του. Οι βάσεις του NATO που ξεπηδούν σαν μανιτάρια σε όλο και πιο πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου με την παρουσία πυρηνικών όπλων σε κάποιες από αυτές μετατρέποντας τις γειτονιές και τις πόλεις που ζούμε σε στρατηγεία μαζικών σφαγών και βομβαρδισμών, πεδία εκπαίδευσης δολοφόνων, ζώνες επιτηρούμενες από drones και πολεμικά ελικόπτερα, αεροσκάφη, πλοία...

από διασυλλογική αφίσα προπαγάνδισης της διαδήλωσης ενάντια στη δημιουργία βάσης NATO στην Αλεξανδρούπολη

«...η ακαδημαϊκή κοινότητα μέσα από κοινοπραξίες με εταιρείες οπλικών και αμυντικών συστημάτων, προσφέρει καινοτόμες λύσεις και υπηρεσίες στον στρατό και την καταστολή. Έτσι οι πανεπιστημιακοί χώροι, από «χώροι μόρφωσης και μάθησης» μετατρέπονται σε εργαστήρια παραγωγής υπηρεσιών για τα συμφέροντα του στρατού και του NATO, των σωμάτων ασφαλείας και των μυστικών υπηρεσιών. Όλα αυτά με τις χορηγίες εφοπλιστών και μεγαλοεπιχειρηματιών όπως ο Κόκκαλης κ.α. Είναι εξοργιστικό το γεγονός πως δε μιλάμε για μια απλή έρευνα αλλά για μια εκβιαστική συνθήκη κατά την οποία οι υπηρεσίες προς το κράτος και το στρατό παρέχονται εκβιαστικά μέσα από υποχρεωτικά μαθήματα σπουδών...»

από παρέμβαση στους χώρους Πολυτεχνικής Σχολής του ΑΠΘ όπου στεγάζονται το γραφείο του Κυριάκου Ύκινθου, το εργαστήριο που χρηματοδοτείται αποκάλυπτα από την INTRAKOM για τις αμυντικές και κατασταλτικές ανάγκες καθώς και η πτέρυγα των Μηχανολόγων Μηχανικών.

«...Είμαι εδώ για να σας μεταφέρω τις εμπειρίες και τα βιώματα από τη δική μου θητεία...Ο εθνικισμός και ο φασισμός υπήρξαν οι ιδεολογικές αφορμές για κάποια από τα μεγαλύτερα εγκλήματα στην ιστορία της ανθρωπότητας και αυτές οι ιδεολογίες βρίσκουν εύφορο έδαφος στις τάξεις του στρατού. Σε ρωτάνε χαρακτηριστικά ποια είναι η πρωτεύουσα της Ελλάδας. Η απάντηση θεωρείται δεδομένη και σου λένε η Κωνσταντινούπολη. Τι να απαντήσεις σε αυτό; Τα διάφορα συνθήματα βρήκουν εθνικισμού με αναφορές στην Αγία Σοφία, Τούρκους, Μογγόλους. Αλλά και σεξισμού, όπως για τη γυναίκα που περιμένει τον άντρα στο σπίτι και την παρομοίωση της με τυφέκιο G3A3. Στα διάφορα διαγγέλματα στις γιορτές στο πολυτεχνείο γίνεται απόκρυψη των νεκρών(...). Υπηρέτησα 7 χρόνια στο ελληνικό στρατό. Από τη πρώτη στιγμή το μίσσησα αυτό το πράγμα. Οι λόγοι που δεν παραιτήθηκα τότε στην αρχή ήταν ανόητοι και εγωιστικοί. Μην με πουν φλώρο ή ότι δεν άντεξα. Τη στιγμή που λύγισα και είπα «δεν πάει άλλο» ήταν όταν κλήθηκα, για την ακρίβεια διατάχθηκα να είμαι σε σκοπιά με γεμιστήρα στο όπλο, επειδή απέξω είχε διαδήλωση. Μια διαδήλωση στην οποία θα μπορούσε να είναι οι γονείς μου, οι φίλοι μου, ακόμα και εγώ, αφού θεωρώ τον εαυτό μου έναν από τους κάτω...»

από μαρτυρία υπεράσπισης σε στρατοδικείο του Μ.Τ. το 2014

«...Αναζητώντας τώρα στοιχεία μέσα στην ιστορία, ανάμεσα σε τόνους προπαγάνδας από πλευράς του επίσημου κράτους και στρατού, για το κατά πόσο στέκει ο ισχυρισμός ότι ο Ελληνικός Στρατός φυλάει τα σύνορα, θα βρούμε πολλές στιγμές όπου ο Ε.Σ. έχει στρέψει τις κάννες των όπλων του και προς το εσωτερικό της χώρας:

- η καταστολή των εξεγέρσεων των μεταλλωρύχων του Λαυρίου το 1896 και το 1906 έγινε από τον Ε.Σ.
- οι δολοφονίες των κολίγων του Κιλελέρ, του Τσουλάρ και της Λάρισας το 1910 έγιναν από τον Ε.Σ.

- η κατάπνιξη της απεργίας των εργατών στα μεταλλεία της Σέριφου το 1916 έγινε από τον Ε.Σ.

- η αιματοβαμμένη κατάπνιξη της εξέγερσης της 17 Νοέμβρη το 1973 έγινε από τον Ε.Σ.

Στα παραπάνω προστίθενται:

- η δικτατορία του στρατηγού Πάγκαλου

- η δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά, ανώτατου αξιωματικού του ελληνικού στρατού, 1936-1941 και βέβαια

- η «σωφρονιστική αναμόρφωση» στα στρατόπεδα της Μακρόνησου, της Ικαρίας, του Αη Στράτη, της Ανάφης, της Γυνάρου.

Όποτε λοιπόν έχει χρειαστεί, ο Ε.Σ. έχει αφήσει τη φύλαξη των εθνικών συνόρων για να διαφυλάξει τα σύνορα της αστικής τάξης...

από μαρτυρία υπεράσπισης σε στρατοδικείο του Γ.Κ. το 2011

Από αφίσα προπαγάνδισης αντιπολεμικής πορείας από την κατάληψη terra incognita στη θεσσαλονίκη

«...Ας μιλήσουμε για το καθήκον. Εάν πρόκειται για καθήκον και μάλιστα υψηλής ηθικής τάξης, θα έπρεπε να αφορά όλους, έτσι δεν είναι; Χωρίς διακρίσεις; Και κάνω την απλή ερώτηση: γιατί υπάρχει μισθός στους караβανάδες όλων των βαθμίδων, ενώ εμείς οι κληρωτοί θα πρέπει να έρθουμε υποχρεωτικά και να πολεμάμε αφιλοκερδώς για ανώτερα ιδανικά; Δεν είναι ο μισθός μια διάκριση; Ας το δούμε και λίγο επεκτατικά:έχουμε ένα караβανά, ο οποίος πληρώνεται για να προστατέψει -σε περίοδο πολέμου- τις γυναίκες του έθνους από τον κακό βιαστή τούρκο. Παίρνει μισθό για αυτό. Η υπηρεσία που προσφέρει σε καιρό πολέμου θα προσφερθεί προς όλο το γένος των ελλήνων-τον ευχαριστούμε τον άνθρωπο...-, αλλά πρώτα και κύρια θα προστατέψει τη δικιά του γυναίκα, τη δικιά του κόρη, τη δικιά του μάνα. Προσωπικά δηλαδή θα παρασχεθεί η υπηρεσία. Σε καιρό ειρήνης, αν βιαστεί η γυναίκα του θα ζητήσει μισθό για να την προστατέψει; Τόσο ποταπός είναι; Εσείς που υπηρετείτε, υποτίθεται, το λαό, την πατρίδα, τη συνοχή και την ευνομία της χώρας, που μας προστατεύετε από ένα διαφορετικό μετερίζι από ό,τι οι ένστολοι, που προστατεύετε τις αξίες του πολιτισμού μας από τους κακούς μας γείτονες-εχθρούς που

τις επιβουλεύονται, πώς καταδέχεστε και παίρνετε μισθό και δεν παραιτήστε από αυτόν; Με δικάζετε τώρα και δεν μου αναγνωρίζετε ανώτερα κίνητρα, ενώ εσείς προσφέρετε στην πατρίδα έχοντας αυτό το ποταπό και ταπεινό κίνητρο: μια χούφτα χαρτονομίσματα; Ωραίο καθήκον! Εγώ θα προτείνω, αφού η θυσία προς την πατρίδα είναι καθήκον και αρετή, να παραιτηθείτε από τους μισθούς σας, για να μας δώσετε και εμάς το καλό παράδειγμα. Να πειστούμε και να έρθουμε φαντάροι, γιατί με πρόστιμα δχίλιαρα, φυλακίσεις και αυτόφωρα δε θα καταφέρετε τίποτα...»

από απολογία σε στρατοδικείο του Μ.Τ. το 2014

«...Μπορεί να μην έζησα τον πόλεμο όπως τον ορίζετε εσείς και η ιστορία που γράφεται μονοπωλιακά στα σχολικά βιβλία σας, έζησα όμως και ζω ακόμα τον πραγματικό πόλεμο. Τον καθημερινό πόλεμο για τον οποίο ποτέ δεν θα μιλήσουν οι στρατευμένοι ιστορικοί σας. Τον πόλεμο που εσείς ονομάσατε ειρήνη. Για ποια ειρήνη μιλάτε λοιπόν κύριοι; Για την ειρήνη της φτώχειας και της ανέχειας; Για την ειρήνη της βίαιης ταξικής αναδιάρθρωσης όλο και περισσότερων κομματιών της κοινωνίας; Για την ειρήνη του εκβιασμού και της αφαίμαξης; Να πάτε να μιλήσετε για ειρήνη στις οικογένειες των 4 εργατών στα κάτεργα του δολοφόνου Λάτση στον Ασπρόπυργο. Να πάτε να μιλήσετε για ειρήνη στην οικογένεια του Παύλου Φύσσα που έπεσε νεκρός από το οπλισμένο χέρι του παρακράτους. Να πάτε να μιλήσετε για ειρήνη στην οικογένεια του Γρηγορόπουλου που εκτελέστηκε από τους έμμισθους δολοφόνους του κράτους. Στις οικογένειες των μεταναστών που δολοφονήθηκαν στο Αιγαίο, τον Έβρο και των ναρκοθετημένων συνόρων. Μια ειρήνη που στάζει αίμα από τις επιθέσεις σε μετανάστες, ομοφυλόφιλους, τρανσέξουαλ κτλ, από τις εκατοντάδες αυτοκτονίες λόγω οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, από τις δολοφονίες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, στις φυλακές, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα ψυχιατρεία. Και σε αυτή την ειρήνη εσείς θα με καταδικάσετε ως ανυπότακτο. Το έχω δηλώσει δημόσια στην πολιτική δήλωση άρνηση στράτευσης που κατέθεσα πριν 3 χρόνια πως είναι «μέγιστη αρετή για ένα άνθρωπο να αναγνωρίζεται ακόμα και από τον εχθρό του, ως ανυπότακτος. Ανυπότακτος σε ένα σύστημα που κατασπαράζει κάθε ίχνος ανθρωπιάς. Που οδηγεί έναν ολόκληρο λαό στην κοινωνική χρεοκοπία. Που στο πέραςμα του ρημάζει τα πάντα αφήνοντας πίσω του, τα συντρίμια της αξιοπρέπειας. Μιας αξιοπρέπειας που κάποιοι παρέδωσαν δίχως μάχη στο βωμό της πλασματικής ευδαιμονίας...»

από απολογία σε στρατοδικείο του Θ.Χ. το 2015

πηγές/παραπομπές:

xupolutotagma.squat, olikiarnisi.espivblogs.net, kanaima.squat.gr, terraincognita.squat.gr, anatolika.espivblogs.net, anatopia.wordpress.net

Υποσημειώσεις:

1 Απόσπασμα από τη μπροσούρα «από την ολική άρνηση στράτευσης στη συλλογική στράτευση των αρνήσεων μας» από την κατάληψη Terra Incognita

Είναι τα Χανιά το νέο Παλέρμο*;

Ο τουρισμός στα Χανιά αυξάνεται, όλη η κοινωνία περιστρέφεται γύρω απ' την τουριστική βιομηχανία, ο «μέσος άνθρωπος» γεμίζει αισιοδοξία, και όμως αυτή η βιομηχανία, όπως και κάθε άλλη, δείχνει το σκοτεινό της πρόσωπο. Από πίσω κρύβονται πολλά μικρά και μεγάλα αφεντικά τα όποια συγκροτούνται γύρω από τα κοινά τους συμφέροντα. Το 2017 τα είδαμε να βγαίνουν στον δημόσιο χώρο απεργώντας αλλά και παρεμβαίνοντας στο δημοτικό συμβούλιο εναντίον στον νέο κανονισμό χρήσης κοινόχρηστων χώρων, καθώς απ' τη μελέτη της αρχαιολογίας προέκυπτε η παραχώρηση 2.600 τ.μ. για τραπεζοκαθίσματα, ο δήμος πρότεινε 4.600 τ.μ., ενώ η πραγματικότητα έβρισκε τα μαγαζιά να έχουν εμπορευματοποιήσει 6.100 τ.μ. Βεβαία πέρα από αυτά τα νούμερα, μια απλή βόλτα στην πλατεία της Σπλάντζιας¹ ή στο παλιό λιμάνι μπορεί να φανερώσει τις πραγματικές διαστάσεις της εμπορευματοποίησής τους όσο και ολόκληρης της παλιάς πόλης. Η δημόσια εμφάνισή τους δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία, καθώς γνωρίζουν από καιρό τα κοινά τους συμφέροντα, όπως δείχνει και η λειτουργία ομάδας στο viber στην όποια αλληλοενημερώνονται για τους επερχόμενους ελέγχους, και έχουμε δει ακόμα και να στοχοποιούν εργαζόμενους τους² που είχαν ζητήσει τα πιο βασικά δικαιώματά τους.

Μαζί με την εκκίνηση της τουριστικής σεζόν είδαμε την επανεμφάνιση των μπράβων στην προκυμαία του παλιού λιμανιού. Μπράβοι οι οποίοι λειτουργούν σαν άτυπη ιδιωτική αστυνομία. Προασπιζόμενοι τα συμφέροντα των αφεντικών βάζουν στο στόχαστρό τους τους ρομά, τους μετανάστες μικροπωλητές, τους πλανόδιους μουσικούς, επαίτες, αλλά και οποιον άλλο αποφασίσουν τα καταστή-

Το τελευταίο κομμάτι αυτού του δυστοπικού παζλ προστέθηκε την Τετάρτη 8 Μάη του 2019, που λιμενικοί τραμπούκισαν, χτύπησαν και έδεσαν πισθάγκωνα μουσικό του δρόμου ο οποίος αρνήθηκε να μετακινηθεί κατά τις εντολές τους.

ματα εστίασης ότι δεν ταιριάζει στο φόντο των μαγαζιών τους. Οι ίδιοι δεν είναι η πρώτη φορά που κάνουν την εμφάνισή τους. Συγκεκριμένα, όπως αναφέρει το κείμενο της «πρωτοβουλίας ενάντια στην τουριστικοποίηση»:

«10 Μαΐου 2018: Μπράβοι εμφανίζονται στο λιμάνι. Τα αφεντικά προσπαθούν να μετατρέψουν τη Χάληδων και το λιμάνι σε περιοχές ελέγχου τους, μισθώνοντας φασίστες και πρώην security για την “περιφρούρηση” της περιοχής. Αυτοί απειλούν και διώχνουν τους μικροπωλητές, στους οποίους παρουσιάζονται ως μπάτσοι, με βασικό επιχείρημα ότι η δουλειά τους είναι ενοχλητική για όσους βρίσκονται ή περνάνε από εκεί. Ορισμένοι, είτε από τη θέση του αφεντικού, είτε, ακόμα και, από τη θέση του εργαζόμενου έχουν το θράσος να εξωτερικεύουν το ρατσιστικό τους λογύδριο σε ένα καθεστώς που νομιμοποιεί πρακτικές μίσους για το καλό του τουρισμού».

Αυτοί οι μπράβοι δεν εμφανίζονται μόνο στο λιμάνι,

αλλά τους ξαναείδαμε μπροστάρηδες [...] στα συλλαλητήρια ενάντια στην ονομασία της Βόρειας Μακεδονίας, προσθέτοντας άλλη μια φασιστική νότα σε αυτά. Όλα τα παραπάνω τελικά αναδεικνύουν τη σύμπλευση αφεντικών και φασιστών, επιβεβαιώνοντας τον ρόλο των τελευταίων ως βραχίονα διασφάλισης των συμφερόντων του κράτους και του κεφαλαίου.

Το τελευταίο κομμάτι αυτού του δυστοπικού παζλ προστέθηκε την Τετάρτη 8 Μάη του 2019, που λιμενικοί τραμπούκισαν, χτύπησαν και έδεσαν πισθάγκωνα μουσικό του δρόμου ο οποίος αρνήθηκε να μετακινηθεί κατά τις εντολές τους. Ακολουθώντας, τον οδήγησαν στο λιμεναρχείο, όπου του έκοψαν πρόστιμο για παράνομη συναυλία με εμπορικό σκοπό. Αυτή η επίθεση έρχεται ως συνέχεια των απειλών από μπράβους του λιμανιού, αναδεικνύοντας τον αλληλένδετο ρόλο μπράβων και λιμενικών για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των τοπικών αφεντικών.

Όλοι εμείς όμως που δεν έχουμε μαγαζιά στο παλιό λιμάνι, και δεν αποκομίζουμε κανένα κέρδος απ' την ανάπτυξη αυτής της βιομηχανίας, την εκμετάλλευση των εργαζομένων και την καταπάτηση του δημόσιου χώρου, παρά μόνο ένα μικρό ποσοστό της αξίας της εργασίας μας εν είδει μισθού, αντιμέτωποι με μια συνεχή μάχη ενάντια στις εξοντωτικές συνθήκες εργασίας, τα μισά ένσημα, τις απλήρωτες υπερωρίες κ.λπ. δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα με όσους μπαίνουν στο στόχαστρο μόνο και μόνο για την προσπάθειά τους να επιβιώσουν. Και μπορεί σήμερα να βλέπουμε αυτή την επίθεση να διεξάγεται στους «άλλους», αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα σταματήσει σε κανέναν που διαταράσσει την ομαλή κερδοφορία των αφεντικών, ζητώντας ακόμα και τα στοιχειώδη δικαιώματά του.

Από τη μεριά μας αναγνωρίζουμε ότι αν δεν καταρρεύσει το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής, δεν πρόκειται να καταργηθεί η εκμετάλλευση, η επιβολή και οι διαχωρισμοί απ' το φύλο, τη φυλή και την τάξη. Βεβαία, μέχρι τότε δεν θα σταματήσουμε να διεκδικούμε τον ζωτικό μας χώρο, τον ελεύθερο χρόνο μας για να τον διαβαίνουμε, και όλα αυτά χωρίς το άγρυπνο βλέμμα των μπράβων που περιφράζουν τον δημόσιο χώρο προς όφελος της κερδοφορίας των αφεντικών.

Υποσημειώσεις:

* Με τον τίτλο αυτό δεν έχουμε σαν στόχο να παρομοιάσουμε τους μπράβους και τους λιμενικούς με την σικελιανική μαφία. Θέλουμε να αναδείξουμε την κατάσταση στην πόλη των Χανίων που όλη η κοινωνική ζωή περιστρέφεται γύρω απ' τον τουρισμό, όπως αντίστοιχα στο Παλέρμο όλη η κοινωνική ζωή περιστρεφόταν γύρω απ' τη μαφία.

1 Η πλατεία της Σπλάτζιας αποτελούσε ανέκαθεν σημαντικό σημείο συνάντησης για τους κατοίκους, τους φοιτητές, αλλά και τα πιο υποτιμημένα κομμάτια της κοινωνίας. Λειτουργούσε τόσο σαν χώρος ψυχαγωγίας -είτε σε καφενεία, είτε όχι- όσο και σαν σημείο αναφοράς των κινημάτων της πόλης. Τα τελευταία χρόνια βέβαια γέμισε τραπεζοκαθίσματα, μετατρέποντας τη χρήση της σε αποκλειστικά εμπορική.

2 Πιο συγκεκριμένα, μιλάμε για δυο περιστατικά δημοσιοποίησης στοιχείων εργαζομένων με τη σημείωση ότι διεκδικούν τα δικαιώματά τους, και να μην προσληφθούν πούθενά. Στη μια περίπτωση στάλθηκαν στο κοινό γκρουπ των εργοδοτών στο viber, ενώ στην άλλη ανέβηκαν τα πλήρη στοιχεία καθώς και φωτογραφία στο facebook!

✎ *Χοχλιοί που αναλογίζονται την ύπαρξή τους στα λιθόστρωτα σοκάκια του παλιού λιμανιού*

■ Αντιφασιστική δράση σε επαρχιακό χωριό: Μια περίπτωση μελέτης

Η εξάπλωση των φασιστικών ιδεολογημάτων, όπως αυτά εκφράζονται από τη ναζιστική συμμορία της ΧΑ, έχει προσβάλει πολυεπίπεδα τον δημόσιο χώρο. Μόνο τα τελευταία χρόνια οι μικρές και μεγάλες πράξεις αντιφασιστικής κατεύθυνσης αποτελούν ένα ανάχωμα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, και εμποδίζουν τη μετατροπή της κοινωνίας σε ένα νέο ολοκληρωτικό καθεστώς ρατσισμού και μισαλλοδοξίας.

Τον Ιούλιο του 2016, βουλευτής των νεοναζί συμμετείχε επίσημα σε πολιτιστικές εκδηλώσεις ορεινού χωριού (με πληθυσμό να κυμαίνεται από 20 τον χειμώνα έως 400 το καλοκαίρι) της Στερεάς Ελλάδας. Εκείνη τη στιγμή δεν υπήρξαν αντιδράσεις, πράγμα που οφείλεται σε αιτίες όπως η μη ανακοινωμένη παρουσία των φασιστών (κατά την προσφιλή τους μέθοδο) και η συγκυριακή απουσία ταξικά συνειδητοποιημένων χωριανών. Επίσης, έκδηλη ήταν η τυπολατρία στην αστική νομιμότητα των «επισήμων» φορέων του τόπου.

Από τη γνωστοποίηση του γεγονότος, μερίδα χωριανών τέθηκε σε εγρήγορση η οποία διοχετεύθηκε με σειρά δράσεων. Αρχικά (Σεπτέμβρης '16), μοιράστηκε κείμενο σε όλο το χωριό το οποίο τιτλοφορούταν «Στο χωριό μας χωράνε όλοι εκτός από τους χιτλερικούς». Το κείμενο, μεταξύ άλλων, ανέφερε: «Δεν είναι επιτρεπτό, ακόμα και στα πλαίσια της νομιμότητας, να καλούνται οι ναζί σε δημόσιες εκδηλώσεις. [...] Οφείλουμε να μην παρέχουμε πρόσφορο έδαφος σε κανέναν νοσταλγό του χίτλερ και των στρατοπέδων συγκέντρωσης. [...] Θέλουμε ένα χωριό -και κατ' επέκταση έναν κόσμο- αγαπημένο, ειρηνικό, ανεκτικό και αδελφωμένο. Αυτοί που μας υποβαθμίζουν τη ζωή δεν είναι ο μετανάστης ή οποιοσδήποτε διαφορετικός. Καλούμε κάθε προοδευτικό, δημοκρατικό σκεπτόμενο άνθρωπο του χωριού να τους απομονώσει. Καμία ανοχή στους νεοναζί και τους υποστηρικτές τους». Ακολουθήσε παρέμβαση στον πολιτιστικό σύλλογο του χωριού, όπου δηλώθηκε ξεκάθαρα ότι εμφανίσεις φασιστών δεν θα γίνονται ανεκτές.

Το ακόλουθο καλοκαίρι διοργανώθηκε προβολή ντοκυμαντέρ (Φασισμός Α.Ε - Α. Χατζηστεφάνου) στην πλατεία του χωριού, όπου υπήρξε πρωτοφανής αστυνομική καταστολή. Σε έναν τόπο που δεν είχε αντικρίσει ποτέ διψήφιο αριθμό μπάτσων (ίσως μόνο κατά τον εμφύλιο ή τη χούντα) κινητοποιήθηκε η μισή αστυνομική δύναμη του νομού, διανύοντας μια απόσταση 60 km από τη βάση της. Δεκαπέντε ένστολοι και ισάριθμοι με πολιτική

περιβολή στρατοπέδευσαν περιμετρικά της ολιγάριθμης ομάδας που πραγματοποιούσε την προβολή. Αποδείχθηκε ξανά το πόσο ενοχλεί ο αντιφασισμός και τα προτάγματά του την καθεστηκία τάξη, καθώς και η αγαστή συνεργασία αστυνομίας και νεοναζί.

Την ημέρα των επίσημων πολιτιστικών εκδηλώσεων που ακολούθησαν, ως αποτέλεσμα των σχηματισθέντων συσχετισμών στο χώρο του χωριού, οι νεοναζί δεν τόλμησαν να εμφανισθούν επιβεβαιώνοντας τη δειλία τους. Πιθανή παρουσία τους ήταν έτοιμη να απαντηθεί αναλόγως.

Την επόμενη χρονιά πραγματοποιήθηκε θεατρική παράσταση (Μάμμα Τόνι - ομάδα πείραγμα) και έκθεση βιβλίου με τα ίδια αντιφασιστικά χαρακτηριστικά.

Αν θεωρηθούν τα εκλογικά ποσοστά συγκριτικό μέγεθος, η ΧΑ είχε μια πτώση του 9,1% σε όλο αυτό το διάστημα (από 16% στις εθνικές του 2015 σε 6,9% στις περιφερειακές του 2019).

Συμπερασματικά, ουσιαστικός παράγοντας επιτυχίας αντιφασιστικής δράσης είναι η ακηδεμόνευτη, αντιθεσμική και αυτοοργανωμένη φύση της. Τα καμένα μαρτυρικά χωριά, και ο αλύγιστος αγώνας των ανταρτών ενάντια στους φασίστες δεν πρέπει να λησμονούνται. Στις πόλεις, τα χωριά, τους χώρους δουλειάς, τα γήπεδα και παντού, είναι καθήκον όλων να μην αφεθεί σπιθαμή γης στα νεοναζιστικά σκουπίδια.

ΥΓ: Στα μέσα της χρονιάς που ακολούθησε το αρχικό συμβάν, άτομα που δεν είχαν καμία σχέση με το χωριό αφήσαν απλήρωτη τη διαμονή τους στον ξενοδόχο που φιλοξένησε και τάισε τους ναζί. Ήταν μια δίκαιη και πολιτικά ορθή πράξη.

■ Γκιώνης Πλάης

Για τον αντιφασιστικό συντονισμό Κέρκυρας

Ο αντιφασιστικός συντονισμός Κέρκυρας προέκυψε ως εξέλιξη των όσων ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλβανού εργάτη γης Petrit Zifile στα Δραγωτινά Λευκίμης από τον νεοναζί Δημήτρη Κουρή. Μετά τη δολοφονία, πορείες και δράσεις αντιπληροφόρησης έλαβαν χώρα τόσο στη Λευκίμμη όσο και στη χώρα της Κέρκυρας. Δράσεις που σε γενικές γραμμές ήταν πολυάριθμες, και γύρω τους συσπειρώθηκαν ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Παρόλα αυτά ένα πλήθος κόσμου ένιωσε ότι υπάρχει κενό σε μια σταθερή αντιφασιστική διαδικασία στο νησί. Αυτό το κενό επιδιώκει να καλύψει ο αντιφασιστικός συντονισμός.

Ζούμε σε μια περίοδο που ο κοινωνικός εκφασισμός επελαύνει και ενισχύεται πολιτικά, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ο εθνικισμός βρίσκεται σε άνοδο τόσο σε εγχώριο όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι εθνικιστικές και ρατσιστικές φωνές αυξάνονται στον δημόσιο λόγο, όχι μόνο στο επίσημο πολιτικό σκηνικό, με τις εθνικιστικές κορώνες επιφανών πολιτικών ή τις ρατσιστικές κραυγές στα ΜΜΕ, αλλά

και στο επίπεδο της καθημερινής ζωής, στα σχολεία, στα μέσα μαζικής συγκοινωνίας, στους δρόμους και στα πεδία κοινωνικής συναναστροφής. Άλλοτε στα φανερά, άλλοτε ενδεδυμένος με τον μανδύα του πατριωτισμού, ώστε να κινείται πιο άνετα, ο εθνικισμός κηρύσσει το αφήγημα της εθνικής υπεροχής, το μίσος προς τους γειτονικούς λαούς και τη συστράτευση πίσω από εθνικά ιδεώδη, που μόνο θάνατο και καταστροφή για τους φτωχούς μπορεί να φέρουν. Μέσα σε ένα παγκόσμιο σκηνικό ρευστών καταστάσεων, με τα κράτη και το κεφαλαίο να εμπλέκονται σε νέα γεωστρατηγικά παιχνίδια, ο милитарισμός γνωρίζει μέρες δόξας στα ΜΜΕ, που παρουσιάζουν ως αναμενόμενη, ή και φυσιολογική, ακόμη και μια στρατιωτική αναμέτρηση με γειτονικές χώρες, για το μοίρασμα του θαλάσσιου πυθμένα και την εκμετάλλευση των πετρελαϊκών κοιτασμάτων.

Παράλληλα, ο πατριαρχικός χαρακτήρας της κοινωνίας γίνεται εντονότερος. Η πατριαρχία, που θέλει τη γυναίκα να είναι άβουλο υποχείριο του πατέρα ή συζύγου της, χωρίς λόγο ακόμη και στο ίδιο της το σώμα, και τα ομοφυλό-

Ο φασισμός προάγει τα ιδανικά της δύναμης και της υπεροχής, της κυριαρχίας πάνω στον αδύναμο, και την αποθέωση της εξατομίκευσης. Όσο υποχωρούν οι αξίες της ισότητας, της αλληλεγγύης, της ελευθερίας και της ταξικής δικαιοσύνης, τότε βρίσκει έδαφος να αναπτυχθεί ο κοινωνικός κανιβαλισμός, και ο πόλεμος όλων εναντίον όλων.

φιλα, αμφιφυλόφιλα ή διεμφυλικά άτομα να είναι μιάσματα κρυμμένα από τη δημοσία θέα, γίνεται ολοένα και πιο επιθετική. Εγκλήματα έμφυλης βίας, με θύματα γυναίκες ή μελή της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, πραγματοποιούνται σχεδόν σε καθημερινό επίπεδο.

Χρυσός χορηγός του φασισμού δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από την Εκκλησία της Ελλάδος ΑΕ. Εθνικισμός,

μιλιταρισμός, ρατσισμός, αντικομμουνισμός και πατριαρχία είναι παραδοσιακά χαρακτηριστικά των παπάδων εδώ και δεκαετίες. Το λιβάνισμα κάθε εξουσίας ήταν ανέκαθεν ο βασικότερος σκοπός της εκκλησιάς ανά τους αιώνες: Από τους βυζαντινούς αυτοκράτορες και τους σουλτάνους της οθωμανικής αυτοκρατορίας, μέχρι το σύγχρονο ελληνικό αστικό κράτος, οι παπάδες ήταν πάντα το πιο μισανθρωπικό και σκοταδιστικό κομμάτι της κοινωνίας.

Ο φασισμός προάγει τα ιδανικά της δύναμης και της υπεροχής, της κυριαρχίας πάνω στον αδύναμο, και την αποθέωση της εξατομίκευσης. Όσο υποχωρούν οι αξίες της ισότητας, της αλληλεγγύης, της ελευθερίας και της ταξικής δικαιοσύνης, τότε βρίσκει έδαφος να αναπτυχθεί ο κοινωνικός κανιβαλισμός, και ο πόλεμος όλων εναντίον όλων. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός είναι ο πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς, ο πόλεμος των κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων στα ακόμη κατωτέρα, ο πόλεμος ενάντια σε οτιδήποτε δεν ταιριάζει στα επιβαλλόμενα από την εξουσία πρότυπα. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός εξαφανίζει οτιδήποτε θεωρεί αδύναμο, ό,τι στέκεται εμπόδιο στην επικράτηση μίας απο-

στειωμένης κοινωνικής πραγματικότητας.

Για να μην παραδοθούμε όμως στη βαρβαρότητα πρέπει να αντιληφθούμε ότι «ο κίνδυνος σαρκώνεται όταν εμείς κοιτάμε άλλον». Η απάθεια και η αδιαφορία δίνουν αβάντα στην κοινωνική νομιμοποίηση του τέρατος. Ο καθένας και η καθεμιά πρέπει να αντιληφθεί ότι έχει τη δύναμη ή να συντηρεί το τέρας ή να το σκοτώσει για πάντα, και ότι, αν σήμερα σιωπά, αύριο η σιωπή αυτή θα τον καταβροχθίσει.

Σκοπός του αντιφασιστικού συντονισμού είναι αφενός να αναλύσει τα επιμέρους στοιχεία του εθνικού κορμού, και πώς επί του πρακτέου αυτά συνδέονται με τον φασισμό. Αφετέρου να δράσει μέσω πολυμόρφων δράσεων, που θα συνδιαμορφώνονται μέσω ανοιχτών συνελεύσεων, με δράσεις αντιπληροφόρησης και συνεχούς παρέμβασης μέσα στον κοινωνικό ιστό. Σκοπός επίσης του συντονισμού είναι να αποτελέσει έναν ζωντανό οργανισμό που θα παράγει λόγο και δράση. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι άλλωστε κοινωνικό καθήκον, και όχι πόλεμος μεταξύ συμμοριών, όπως το παρουσιάζουν όλες οι εξουσιαστικές δομές και τα Μ.Μ.Ε. Στόχος είναι τέλος ο συντονισμός

να μην δραστηριοποιείται μόνο σε επίπεδο πόλης και κέντρου, αλλά και σε γειτονίες και χωριά της Κερκύρας.

Ενάντια στην εθνική συνείδηση να συμβάλουμε στην ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης. Ενάντια στο εθνικό μίσος να προτάξουμε την έμπρακτη διεθνιστική αλληλεγγύη. Ενάντια στον ρατσισμό, την ισότητα των ανθρώπων. Ενάντια στην τοξική πατριαρχία, τις ισότιμες σχέσεις και τη χειραφέτηση. Τέλος, ενάντια στον μιλιταρισμό να στρατεύσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας σε αυτοοργανωμένους αντιφασιστικούς αγώνες, για την πραγμάτωση ενός κόσμου ελεύθερου.

Βρισκόμαστε για συνέλευση κάθε Παρασκευή στις 18.00 σε αίθουσα του Τμήματος Ιστορίας του Ιονίου Πανεπιστημίου

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

✚ *Αντιφασιστικός συντονισμός Κερκύρας, antifa-corfu@riseup.net*

Τρομοκράτες και ληστές είναι οι καπιταλιστές

Δήλωση των συντρόφων Γιάννη Δημητράκη, Κώστα Σακκά και Δήμητρας Συριανού

Από τα μπουντρούμια της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Θεσσαλονίκης στέλνουμε συντροφικούς χαιρετισμούς στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που για μια ακόμα φορά στέκονται αλληλέγγυοι στις νέες μας περιπέτειες με την αστυνομικοδικαστική κατασταλτική κρεατομηχανή. Δηλώνουμε ότι παραμένουμε δυνατοί, με την αξιοπρέπεια μας απρόσβλητη και τις αρχές και τις αξίες μας να καθοδηγούν το είναι μας. Θα σταθούμε όρθιοι στα νέα μαρτύρια που μας ετοιμάζουν οι επικυρίαρχοι αυτού του κόσμου.

Ούτε βήμα πίσω!

Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά, καμιά ειρήνη με τα αφεντικά.

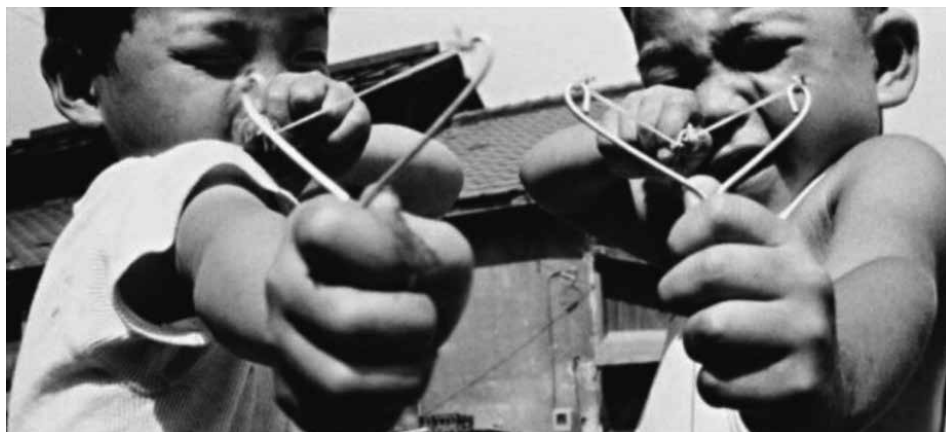
Τρομοκράτες και ληστές είναι τα κράτη και οι καπιταλιστές.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

✚ *Γιάννης Δημητράκης, Κώστας Σακκάς, Δήμητρα Συριανού*

Ανακοίνωση Ταμείου αλληλεγγύης για την υπόθεση ΑΧΕΠΑ

Το πρωί της Τετάρτης 12/6 ΜΜΕ και αστυνομία δημοσιοποιούν ότι οι αναρχικοί Γιάννης Δημητράκης και Κώστας Σακκάς συνελήφθησαν επ' αυτοφώρω στην προσπάθεια τους να απαλλοτριώσουν χρηματοποστολή στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ στη Θεσσαλονίκη. Για την ίδια υπόθεση συλλαμβάνουν λίγη ώρα αργότερα και την αναρχική Δήμητρα. Οι σύντροφοι και η συντρόφισσα, μετά τη σύλληψη τους οδηγούνται στα υπόγεια της ΓΑΔΘ όπου βιώνουν τις γνωστές πρακτικές της αντιτρομοκρατικής. Τους κρατάνε για πολλές ώρες (10-12 ώρες τους δύο, μέχρι το πρωί τον Κώστα) δεμένους και απομονωμένους, με κουκούλες στο πρόσωπο, ενώ δεν τους επιτρέπουν να επικοινωνήσουν με το περιβάλλον τους, ούτε και μεταξύ τους. Ακολουθούν έρευνες στα σπίτια των κατηγορουμένων, τόσο σε Αθήνα και

Θεσσαλονίκη, όπου και κατασχέθηκαν δεκάδες προσωπικά αντικείμενά τους.

Την Πέμπτη 13/6 το πρωί, οι σύντροφοι και η συντρόφισσα πέρασαν από ανακριτή και εισαγγελέα όπου και τους αποδόθηκαν κατηγορίες. Οι σύντροφοι Γ.Δ και Κ.Σ κατηγορούνται με το κακούργημα της διακεκριμένης ληστείας με καλυμμένα χαρακτηριστικά προσώπου και η Δ. για απλή συνέργεια στην παραπάνω πράξη χωρίς καλυμμένα χαρακτηριστικά. Στο κατηγορητήριο τους έχουν προσθέσει και μια σειρά ποινών πλημμεληματικού χαρακτήρα.

Από την πρώτη στιγμή τα ΜΜΕ, κάνοντας λόγο για «ληστεία με “άρωμα” τρομοκρατίας», και για «παλιούς γνώριμους των αρχών» κατάφεραν να την ανάγουν σε μια κεντρική είδηση και να της προσδώσουν τη δημοσιότητα που θέλανε. Για άλλη μια φορά, στα δελτία ειδήσεων πρώτο θέμα θα είναι και πάλι η τρομοκρατία. Κάνοντας λόγο για την υποτιθέμενη χρηματοδότηση ενός «επαναστατικού ταμείου» (προφανώς χωρίς απτά στοιχεία και βασιζόμενοι μόνο στην πολιτική ταυτότητα των συλληφθέντων, αυτή του αναρχικού), μεγεθύνουν την είδηση προσπαθώντας να νομιμοποιήσουν συνειδησιακά την καταστολή εναντι σε επαναστατικές πράξεις. Δεν έχασαν φυσικά την ευκαιρία να δημοσιεύσουν φωτογραφίες των συντρόφων, τόσο από παλαιότερες υποθέσεις όσο και από φωτογραφίες που υπέκλεψαν κατά την μεταγωγή στα δικαστήρια σε συνεννόηση με τους μπάτσους.

Αναρχικοί/ες σύντροφοι/ισσες για μια ακόμα φορά βρίσκονται στα χέρια του κράτους. Εμείς από την μεριά μας, στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε πράξεις επίθεσης σε καπιταλιστικούς στόχους εν γένει. Η αποδοχή της θεσμικής τάξης επιβάλλεται με οξεία ρητορική που ασκεί η κυριαρχία σε όλα τα επίπεδα. Η αφήγηση τους είναι η αφήγηση της εξουσίας όσο και το “δίκιο” τους είναι το δίκαιο της εξουσίας. Ας είναι να γκρεμίσουμε αυτόν τον κόσμο με συνεχή αδιάλλακτο και πολύμορφο αγώνα. Δύο κόσμοι συγκρούονται, όσο η αστική πολιτική προσπαθεί να παρουσιάσει τις εσωτερικές ψευδοδιαφορές της ως δήθεν πραγματικά κοινωνικά ζητήματα. Ο κόσμος της υποταγής και της εκμετάλλευσης θα βρίσκεται πάντα απέναντι τον κόσμο της ελευθερίας.

Στεκόμαστε μαζί με τους διωκόμενους συντρόφους μας Γιάννη, Δήμητρα και Κώστα. Δύναμη και κουράγιο.

Μέχρι το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής...

✚ *Ταμείο Αλληλεγγύης Φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστ(ρι)ών*

Σημειώσεις για την υπόθεση του Δ. Κουφοντίνα

*Καλύτερα να έχεις αίμα στα χέρια σου παρά νερό,
όπως ο Πιλάτος
~Γκράχαμ Γκρήν*

0.

Πριν απ' όλα, το ζήτημα του Δ. Κουφοντίνα είναι κομμάτι του γενικότερου ζητήματος των πολιτικών κρατούμενων. Η μάχη για την αναγνώρισή τους είναι αγώνας ενάντια στην τρέλα ενός κοινωνικού συστήματος που, ακόμα και μετά την κοινωνική του απαξίωση, και το σάπισμα των ηθικών του αξιών, διεκδικεί για τον εαυτό του την ίδια την τελειότητα - αυτή η τελειότητα, που επικαλούνται ανερυθρίαστα οι απολογητές του, είναι που του επιτρέπει να θεωρεί ότι δεν μπορεί να έχει πολιτικούς αντιπάλους.

1.

Καταρχάς, για να μπορέσουμε να αναγνώσουμε τι συνέβη, όπως και τι συμβαίνει ακόμα, σχετικά με την υπόθεση του Δ.Κ., πρέπει να δούμε το πρίσμα μέσα από το οποίο αντιλαμβάνεται τον Δ.Κ. και συνολικά τη δράση του η άλλη πλευρά, αυτή του καθεστώτος. Πέρα από τις κοινοτυπίες και τους υποτιθέμενους συναισθηματισμούς, όπως είναι για παράδειγμα η έκκληση ότι δεν μπορεί ένας δολοφόνος να παίρνει άδειες, την ίδια στιγμή που το αστικό καθεστώς ορίζει ακριβώς ότι μπορεί ένας δολοφόνος κανονικότητα να παίρνει άδειες, πίσω δηλαδή από την κατ' επίφαση πολιτική υστερία των μπακογιαννέων και των διάφορων σφουγγοκωλάρων του μαύρου κεφαλαίου, υπάρχει η πολιτική απόφαση να ηττηθούν σε όλα τα επίπεδα οι ένοπλοι κομμουνιστές των προηγούμενων δεκαετιών. Είναι η συνέχεια μιας ολοκληρωτικής επίθεσης στη 17Ν, που ξεκίνησε το καλοκαίρι του 2002, που θέλει τα μέλη της να παρουσιάζονται σαν οτιδήποτε άλλο πέρα από αυτό που είναι· να παρουσιάζονται δηλαδή ως ληστές για ίδιον όφελος, ιδιοκτήτες πολυτελών κατοικιών, σχιζοφρενείς αστοί με γαλλική παιδεία, μεγαλομανείς διανοούμενοι ή μανιακοί δολοφόνοι με αυτοσκοπό την ίδια τη δολοφονία και το αίμα, αλλά ποτέ ως αυτό που ήταν: Κομμουνιστές επαναστάτες, προλετάριοι, ένοπλοι αντάρτες. Και φυσικά τους αρνείται τον ορισμό του πολιτικού κρατούμενου. Στην πραγματικότητα ο Κουφοντίνας είναι πολιτικός κρατούμενος, απλά και μόνο επειδή, αν δεν ήταν, θα έπαιρνε τις άδειές του κανονικά, όπως και όλοι οι ποινικοί που έχουν καταδικαστεί για ιδίας βαρύτητας αδικήματα.

2.

Για όσους θυμούνται, η προσπάθεια του καθεστώτος να απαξιώσει πολιτικά τη 17Ν ήταν επιτυχής: Εν τέλει μια οργάνωση με τεράστια κοινωνική απεύθυνση κατέληξε απαξιωμένη να την υπερασπίζονται κατ' εξαίρεση κάποιες ελάχιστες κομμουνιστικές συλλογικότητες και ατομικότητες και ο αναρχικός χώρος. Για να συμβεί αυτό, το καθεστώς εξομοίωσε τους εχθρούς του με τον εαυτό του, μετέδωσε στους αφελείς αλλά και εκστασιασμένους τηλεθεατές το μήνυμα ότι και αυτοί για τα λεφτά το έκαναν, ότι είμαστε όλοι ίδιοι, ότι κύρια δράση της οργάνωσης ήταν οι ληστείες, και αυτές για προσωπικό πλουτισμό. Προφανώς αυτή η θεωρία κατέρρευσε ελάχιστες μέρες μετά, αφού δεν υπήρχε καμία απολύτως απόδειξη κανενός είδους πλουτισμού -και δεν απασχόλησε σχεδόν καθόλου το δικαστήριο- ωστόσο άφησε το αποτύπωμά της ανεξίτηλο στις εξελίξεις, αφού η ανηθικοποίηση των μελών της 17Ν, συνδεδεμένη με την αναξιοπρεπή στάση των περισσοτέρων κατηγορούμενων, παρέμεινε σαν αίσθηση. Δεν έχει σημασία αν οι τηλεθεατές είχαν τη μνήμη αυτή έστω και ένα μήνα μετά, αν θυμόντουσαν γιατί η 17Ν είναι ίδια με τους υπόλοιπους, απλά

ότι το είχαν εμπεδώσει: Δεν υπάρχει ηθική διαφορά ανάμεσα στο καθεστώς και τους εχθρούς του. Και φυσικά είχε σημασία ότι δεν κατέβηκε κανένας, πέρα από αυτούς που αναφέρθηκαν ήδη, στον δρόμο.

3.

Μεταφερόμενη στο σήμερα, η στρατηγική διαχείρισης της 17Ν έχει κάποιες αλλαγές, αλλά κατ' ουσία παραμένει ίδια. Είναι η συνεχής επανάληψη, αυτή τη φορά όχι ψεμάτων, αλλά αναμφισβήτητων αληθειών. Η ανθρώπινη ζωή είναι υπέρτατη αξία, τελεία και παύλα. Φυσικά αυτό βασίζεται στο ότι σε γενικές γραμμές οι διάφοροι χρήστες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης δεν έχουν, λόγω ηλικίας, καμία γνώση των γεγονότων, και συνεπώς δεν μπορούν να κατανοήσουν τι σημαίνει για παράδειγμα η εκτέλεση του χουντικού βασανιστή Μπάμπαλη, ή το γεγονός ότι ο Μομφεράτος πέθανε με το όπλο στο χέρι, αφού έτσι κυκλοφορούσε πάντα. Ταυτόχρονα, υπάρχει σαφέστατη ροπή του δημοσίου διαλόγου σε πιο μετριοπαθείς, κοινωνικά αποδεκτές θέσεις, ακριβώς λόγω της φύσης των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Αν κάποτε μεγάλο κομμάτι των κατώτερων τάξεων πανηγύριζε στα καφενεία με τις εκτελέσεις διαφόρων αστών από τη 17Ν, σήμερα στα διαδικτυακά

Η μάχη για την αναγνώριση των πολιτικών κρατούμενων είναι αγώνας ενάντια στην τρέλα ενός κοινωνικού συστήματος που, ακόμα και μετά την κοινωνική του απαξίωση, και το σάπισμα των ηθικών του αξιών, διεκδικεί για τον εαυτό του την ίδια την τελειότητα...

καφενεία, όπου όλα καταγράφονται, και αυτά που γράφεις είναι πιθανό να τα διαβάζουν, πέρα από εσένα και τους φίλους σου, κάποιες χιλιάδες ακόμα χρήστες, ανάμεσά τους συγγενείς, το αφεντικό σου, κάποιος πελάτης από τη δουλειά, ο ασφαλίτης ή ο χαφιάς της γειτονιάς, δημιουργείται μια ομογενοποίηση των κοινωνικών αντιλήψεων, ακριβώς λόγω του δημόσιου χαρακτήρα τους.

4.

Η 17Ν ως οργάνωση έδρασε σε κοινωνικές συνθήκες πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Εξαρχής έθεσε τον εαυτό της στη διάθεση του «λαού», διεκδικώντας μια θέση στην πρωτοπορία των κινημάτων, όπως την αντιλαμβάνονταν αυτή, και τοποθέτησε τη ΛΜΑΤ -λούμπεν μεγαλοαστική τάξη- σαν τον κύριο εχθρό της, είτε λόγω της ίδιας της εξουσίας της, είτε αναγνωρίζοντάς την σαν ενεργούμενο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η καθετοποίηση της διαφθοράς του καπιταλισμού, όπως συντελέστηκε από το πασόκ τις δεκαετίες του '80 και του '90, και η δομική αλλαγή του καπιταλισμού, που παρέδωσε σημαντικό κομμάτι του κεφαλαίου στα μεσαία στρώματα, δημιουργώντας ένα κοινωνικό στρώμα μικροϊδιοκτητών και μικροαφεντικών, καθιστά σήμερα το δίπολο, λαός εναντίον αστικής τάξης, ανεπίκαιρο [1]. Έτσι και αλλιώς, η έννοια της λέξης «λαός» ήταν και είναι νεφελώδης. Η εκτέλεση του Μπακογιάννη έγινε συνεπώς εντός αυτού του πλαισίου: Η εθνική συμφιλίωση που πρόσβευε ο εν λόγω αστός ήταν η συμφιλίωση

100 σημεία απο τον αγώνα αλληλεγγύης στην απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας ενημέρωσε γραπτώς τη διοίκηση των Φυλακών Κασσαβέτειας, ότι από τις 6 το απόγευμα στις 2 του Μάη άρχισε απεργία πείνας, με αιτήματα:

- Τη χορήγηση κανονικής άδειας.
- Την κατάργηση της διάταξης που δίνει το δικαίωμα στον εισαγγελέα να θέτει βέτο στην απόφαση του Συμβουλίου Φυλακής να χορηγήσει άδεια σε κρατούμενο.

Στο κείμενό του ο Δ. Κουφοντίνας σημειώνει ότι η απεργία πείνας είναι το έσχατο μέσο που έχει ένας φυλακισμένος προκειμένου να υπερασπιστεί δικαιώματά του ενάντια στην αυθαιρεσία της εξουσίας. Η απεργία πείνας έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές από τους πολιτικούς κρατούμενους στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες, σημειώνει, και θα ήμουν ανάξιος ως κομμουνιστής αν δε συνέχιζα αυτή την αγωνιστική παράδοση. Τέλος, ο Δ. Κουφοντίνας ενημέρωσε τη διοίκηση της φυλακής ότι αρνείται ρητά και κατηγορηματικά την υποχρεωτική σίτιση και την παροχή κάθε είδους ιατρικής βοήθειας στην περίπτωση που δε θα έχει τις αισθήσεις του.

4 Μαΐου

• Η «Συνέλευση αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα» πραγματοποίησε παρέμβαση στο μετρό στην πλατεία Συντάγματος. Κατά την διάρκεια της παρέμβασης οι μπάρες κρατήθηκαν ανοιχτές ώστε να υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση των επιβατών στους συρμούς του μετρό.

6 Μαΐου

• Στον βολο ο υπουργός Ψηφιακής Πολιτικής Νίκος Παππάς συμμετείχε σε πολιτική εκδήλωση στο Δημαρχείο Βόλου «για τη δημιουργία του Προοδευτικού Πόλου σε Ελλάδα και Ευρώπη». Σύντροφοι και συντρόφισσες πραγματοποίησαν παρέμβαση. Την ίδια μέρα έγινε παρέμβαση αλληλεγγύης και στο νοσοκομείο του Βόλου.

7 Μαΐου

• Πορεία στο κέντρο τις αθήνας από 700 άτομα, από τα προπύλαια προς τα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ.

• Επίθεση στο Α.Τ. Εξαρχείων

8 Μαΐου

• Κείμενο από τους Κρατούμενους/ ες απο τις φυλακές Κορυδαλλού.

• Παρέμβαση στα Μ.Μ.Μ γράφοντας συνθήματα σε λεωφορία (Α2, 040, 550) και πετώντας τρικάκια με συνθήματα αλληλεγγύης.

9 Μαΐου

• Ο Δ. Κουφοντίνας αρνείται κάθε ιατρική πράξη, έως ότου τον μεταφέρουν από την αποθήκη του δεύτερου υπόγειου, δίπλα στο νεκροτομείο, σε μια «κανονική» κλινική. Έτσι, αρνήθηκε να του πάρουν αίμα και να του μετρήσουν το ζάχαρο, διευκρινίζοντας και πάλι ότι δεν έχει τίποτα εναντίον του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού. Κατόπιν αυτών και καθώς είναι φανερό πλέον η σωματική καταβολή του από την απεργία πείνας, του ανακοίνωσαν ότι θα τον μεταφέρουν σε δωμάτιο μιας από τις κλινικές του νοσοκομείου.

• Θεσσαλονίκη-Παρέμβαση αντιπληροφόρησης με σπρέϊ, τρικάκια, κείμενα και εφημερίδες στο Ελληνο-Αμερικανικό εμπορικό επιμελητήριο από διάφορες συλλογικότητες της πόλης.

• Κείμενο του Χριστοδούλου Σπύρου κρατούμενου στο ΚΚ Λάρισας ακτίνα Δ συνυπογράφουν και 55 κρατούμενοι της ακτίνας Α.

• Τα ξημερώματα της Τετάρτης σπάστηκαν οι τζαμαρίες στα γραφεία της τοπικής του ΣΥΡΙΖΑ στην παλιά Κοκκι-

του λαού με τους εφοπλιστές και τους μεγαλοβιομήχανους, παρά μια εκεχειρία μεταξύ αντιμαχόμενων ιδεολογιών, και ως τέτοια η 17N την έκρινε ανεπίτρεπτη, και τον εκτέλεσε. Εάν προσθέσουμε και τις πολύ δυνατές ακόμα μνήμες του εμφυλίου, οι πρωταγωνιστές του οποίου τότε ήταν ακόμα πολιτικά ενεργοί, ή τις μεταχουντικές ισορροπίες, ίσως να μπορέσουμε να αντιληφθούμε το μέγεθος της «προδοσίας», και πώς αυτή βιώθηκε τόσο από τη 17N όσο και συνολικότερα από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα.

5.

Η 17N ήταν μια οργάνωση που ασκούσε ένοπλη αντιπολίτευση. Το φαντασιακό της, αλληλοεξαρτώμενο με τις τότε κοινωνικές συνθήκες, δεν επέτρεπε κάτι περισσότερο, την οικοδόμηση δηλαδή μιας συνεκτικής αφήγησης για το πώς θα μπορούσε να είναι μια μη καπιταλιστική κοινωνία. Άλλωστε και το ίδιο το ΕΑΜ, που αναμφισβήτητα είναι η μήτρα των κοινωνικών κινημάτων της μεταπολεμικής Ελλάδας, δεν αμφισβήτησε τον πυρήνα της καπιταλιστικής ιδεολογίας, αλλά περισσότερο αποσκοπούσε σε μια αστικοδημοκρατική μετεξέλιξή της, πιο κοινωνικά δίκαιη και ισορροπημένη. Ταυτόχρονα, η ιδεολογική παντοδυναμία του καπιταλισμού τα χρόνια δράσης της 17N υπαγόρευε και τα όρια της δράσης της, στόχος ήταν οι διεφθαρμένοι αστοί, οι μαφιόζοι και οι πράκτορες, αυτοί που ακόμα και σε τέτοιες συνθήκες μπορούσαν να αναγνωριστούν από τον οποιοδήποτε σαν εχθροί του «λαού». Αυτή η τακτική είναι που εξασφάλισε στη 17N την πλατιά κοινωνική απεύθυνση που είχε, η λογική του τιμωρού χεριού του λαού, που δρα στο όνομά του, αόρατα, συναισθηματικά και βίαια. Οι αντίστοιχες ένοπλες οργανώσεις στην εποχή της κρίσης, Σ.Π.Φ και Ε.Α, είναι επίσης τέκνα της εποχής τους, και στοχοποιούν συνολικά την αστική εξουσία, η οποία άλλωστε απολαμβάνει μεγάλης κοινωνικής απαξίας τα χρόνια δράσης αυτών των ομάδων.

6.

Οι κινήσεις και οι επιθέσεις αλληλεγγύης στον Δ.Κ κινητοποίησαν και τους αντίστοιχους καθεστωτικούς μηχανισμούς, οι κινήσεις των οποίων δεν ήταν οι συνήθειες ή τουλάχιστον δεν ήταν οι αναμενόμενες, ενώ ανέδειξαν και μια σειρά από αντιφάσεις εντός του αστικού στρατοπέδου. Έτσι, ο εμπρησμός ενός αυτοκινήτου, της Μίνας Καραμήτρου, έτυχε δυσανάλογης δημοσιότητας λόγω της ισχύς που απολαμβάνει η δημοσιογραφική συντεχνία εντός του αστικού καταμερισμού δυνάμεων και εξουσίας, σχετικά με άλλες δράσεις πιο μαζικές και σίγουρα πιο καταστροφικές. Αντίστοιχα, η οικογένεια Μητσοτάκη-Μπακογιάννη [2] έδειξε για μια ακόμα φορά ότι διαθέτει κομμάτι της πραγματικής εξουσίας, ανεξαρτήτως του ποιος είναι στην κυβέρνηση, εξουσία που την απέκτησε και χάρη στην αξιοποίηση και το εμπόριο του θανάτου του Παύλου Μπακογιάννη.

7.

Η απεργία πείνας του Δ.Κ δεν έτυχε της απαιτούμενης κοινωνικής απεύθυνσης για διάφορους λόγους, κάποιους από τους οποίους αναλύσαμε παραπάνω. Ωστόσο, ένα μειοψηφικό κομμάτι κοινωνικών αγωνιστών, μέσα από μια σειρά δράσεων και επιθέσεων, μαζί φυσικά με τον πολιτικό εκβιασμό της ίδιας της απεργίας πείνας εν μέσω εκλογών, δημιούργησε μια κατάσταση τόσο ασφυκτική για το καθεστώς που το οδήγησε σε συγκεκριμένες αποφάσεις. Η εισαγγελέας Ξένη Δημητρίου, που έτρεξε να κάνει δηλώσεις μέσα στη νύχτα, και εν τέλει να αναιρέσει την απόφαση του συμβουλίου του Βόλου, είναι ο ίδιος άνθρωπος που έστειλε πειθαρχικό τους δύο εισαγγελείς που είχαν δώσει την πρώτη άδεια στον Δ. Κουφοντίνα, και αυτό μάλλον αποδεικνύει ότι κινήθηκε κατ' εντολή της κυβέρνησης,

όπως και κατ' εντολή της κυβέρνησης είναι και οι νέες διώξεις [3], τώρα που σταμάτησε η απεργία και δεν υπάρχει πια κάποια πιεστική κατάσταση. Η απουσία μαζικού κινήματος, σε οποιαδήποτε έκφρασή του στην συγκεκριμένη υπόθεση, πρέπει να κριθεί και να αιτιολογηθεί, πρέπει να τεθεί το δικαιωματικό ζήτημα στο τραπέζι, να δούμε κατά πόσο μπορούν να κινητοποιηθούν τα κοινωνικά αντανάκλαστικά για τα «αστικά» δικαιώματα ενός δηλωμένου εχθρού του καθεστώτος, ή κατά πόσο αυτή η έκφραση των αγώνων αφορά μόνο τους επίσης δηλωμένους εχθρούς του καθεστώτος όπως και συνέβη. Αν συμβεί αυτό, αν δηλαδή καθοριστεί το υποκείμενο του αγώνα, πέρα από τις φαντασιώσεις ή τους χειροκροτητές, οι μάχες που έρχονται θα δοθούν με καλύτερους όρους.

Υποσημειώσεις:

1 για την ιστορία, η μετεξέλιξη του αρκτικόλεξου, και συνεπώς και της στοχοπροσύλωσης, από τη Σέχτα Επαναστατών το 2010 για την εκτέλεση του Νεκταρίου Σάββα: «Όταν στο παρελθόν θεωρούνταν (και ως ένα βαθμό ίσχυε) ότι το βάρος των επιχειρησιακών βραχιόνων του αντάρτικου πόλης θα πρέπει ν' ανακηρύσσει ως κεντρικό εχθρό τη Λ.Μ.Α.Τ. (Λούμπεν Μεγαλοαστική Τάξη), σήμερα πρέπει να διαθέτουμε τη διαύγεια να αναθεωρήσουμε. Μπορούμε κάλλιστα να διατηρήσουμε την ίδια ονομασία αλλάζοντας όμως τη νοσηματοδότησή της. Από δω και πέρα όταν μιλάμε για Λ.Μ.Α.Τ. εννοούμε τη Λούμπεν ΜικροΑστική Τάξη». 2 το προφίλ της συγκεκριμένης οικογένειας άλλαξε προς το πιο κεντροδεξιό μετά τον θάνατο του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, για τον οποίο ακόμα και οι εχθροί του αναγνώρισαν την ευρύτητα πνεύματος, την συμπιλωτική λογική του και τη δημοκρατικότητά του. Πρόκειται για τεράστια ιστορικά ψέματα, καθώς πέρα από την απόσταση ο Κ. Μ και η οργάνωσή του στην κατοχή, ήταν αυτοί που έφεραν τον εμφύλιο στην Κρήτη. Αναλυτικά για τον ρόλο Μητσοτάκη και του παρακρατικού δεξιού του χεριού, Γύπαρη, στο κείμενο της Οκτάνα εδώ: <https://athens.indymedia.org/post/1575940/>

3 αντιγράφουμε από την αστική Καθημερινή: Ορατός είναι ο κίνδυνος να κοπούν οι άδειες των κρατούμενων για τρομοκρατία, όπως επίσης και να ανασταλούν τα σχέδια όσων επιδιώκาน να αποφυλακιστούν με ευεργετικές διατάξεις του νόμου. Σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες της «Κ», αιτία είναι η άσκηση ποινικής δίωξης σε βαθμό κακουργήματος για το αδίκημα της στάσης κρατουμένων σε βάρος του Δημήτρη Κουφοντίνα και ακόμα 19 αναρχικών, που εξέτισαν ή συνεχίζουν να εκτίουν ποινές φυλάκισης για τρομοκρατία. Η υπόθεση αφορά κινητοποίηση που είχε γίνει εντός των φυλακών Κορυδαλλού τον Φεβρουάριο του 2018 σε ένδειξη υποστήριξης στον –τότε– απεργό πείνας Κωνσταντίνο Παγτζόγλου.

Εδώ το κάλεσμα σε συνέλευση αλληλεγγύης: <https://athens.indymedia.org/post/1598469/>

✎/ **Βαγιάν**

νιά και της ΝΔ στον Ρέντη και γράφτηκαν συνθήματα για άμεση άδεια του απεργού πείνας Δ. Κουφοντίνα και κατάργηση του εισαγγελικού βέτο.

10 Μαΐου

- Η «Συνέλευση αλληλεγγύης στον πολιτικό κρατούμενο Δημήτρη Κουφοντίνα» πραγματοποίησε κατάληψη στα γραφεία της εφημερίδας Αυγής.
- Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών του Βόλου, με ομόφωνη απόφασή του, απέρριψε το αίτημα της άδειας του Κουφοντίνα για τη χορήγηση κανονικής άδειας.
- Δήλωση του Δ. Κουφοντίνας μέσω της συνηγόρου του: «Δεν λειτουργήσαν ως δικαστές δημοκρατίας, αλλά ως πρωτοδικές εμφυλίου. Ανέλαβαν, ως απρόσωπος κρατικός μηχανισμός, την εκτέλεση της εντολής από την κυβέρνηση, τη γνωστή οικογένεια και την πρεσβεία που διαφεντεύει τη χώρα. Το θέμα δεν αφορά πια μια ατομική άδεια, αλλά την επίθεση στο δικαίωμα του λόγου και της έκφρασης, στα δικαιώματα του κρατούμενου, στα δικαιώματα του λαού. Πέραν αυτών, είναι και ζήτημα αγωνιστικής αξιοπρέπειας. Η απεργία πείνας είναι ύστατο μέσο πάλης, είναι το μέσο που τίμησαν με τους αγώνες και τις θυσίες τους τόσοι και τόσοι αγωνιστές, παλεύοντας μέχρι το τέλος. Θα ήμουν πολύ μικρός αν δεν ακολουθούσα μέχρι το τέλος αυτόν τον μεγάλο δρόμο. Γι' αυτό συνεχίζω την απεργία πείνας, μέχρι τη δικαίωση ή μέχρι το τέλος. Αρνούμαι κάθε ιατρική βοήθεια και απαλλάσσω τους αγαπημένους μου από την ευθύνη της απόφασης να με επαναφέρουν οι γιατροί σε περίπτωση που χάσω τη συνείδηση. Ευχαριστώ τις συντρόφισσες και τους συντρόφους και κάθε προοδευτικό άνθρωπο που στέκεται κοντά όχι σε εμένα αλλά σε μια δίκαιη υπόθεση. Δημήτρης Κουφοντίνας 2^ο υπόγειο Νοσοκομείου Βόλου 10 Μάη του 2019».

- Παράταση κλεισίματος στον 1^ο όροφο στις γυναικείες φυλακές κορυδαλλου και στην Α' θέση υπογείου
- Παρέμβαση με κείμενα και τρικάκια στον Ιατρικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης
- Το βράδυ της Παρασκευής σύντροφοι και συντρόφισσες παρενέβησαν στο νοσοκομείο Βόλου αφνιδιάζοντας τις αστυνομικές δυνάμεις που το φρουρούσαν.

11 Μαΐου

- Παρέμβαση σε ανοικτή εκδήλωση που διοργάνωνε η προσκείμενη στον Σύριζα δημοτική παράταξη. Στην εκδήλωση συμμετείχαν ως ομιλητές ο υπουργός περιβάλλοντος Φάμελλος, η υποψήφια ευρωβουλευτής του Σύριζα Ρωμανού και η υποψήφια δήμαρχος Νοτοπούλου.
- Παράλληλα με το άνοιγμα τις κινητής βιβλιοθήκης πραγματοποιήθηκε στην Καρδίτσα μικροφωνική παρέμβαση ως ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης στον Δ. Κουφοντίνα.
- Παρέμβαση αλληλεγγύης στον Δ. Κουφοντίνα στη ΔΕΘ, σε ομιλία του βουλευτή Ελ. Βενιζέλου, Κ.Χρυσόγουνου και Ιωάννη Βαρτζόπουλου.
- Η Επιτροπή Αγώνα Φυλακών Κορυδαλλού - Πτέρυγες Α, Β, Γ, Δ και ΣΤ, σαν πρώτη κίνηση διαμαρτυρίας κρατάει ανοιχτά τα προαύλια της φυλακής μια ώρα παραπάνω απο το προβλεπόμενο κλείδωμά τους καθώς και τις ακτίνες απο τις 12/5.
- Σπάστηκαν και βάφτηκαν τα κεντρικά γραφεία ΣΥΡΙΖΑ Πετρούπολης, Ίλιον, Περιστερίου (Δημαρχείου και Λόφου Αξιωματικών)

12 Μαΐου

- Πραγματοποιήθηκε παρέμβαση από δεκάδες συντρόφους - ισσες στην είσοδο του Μουσείου της Ακρόπολης.
- Επίθεση με δεκάδες βόμβες μολότοφ στα κεντρικά γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ στην πλατεία Κουμουνδούρου.
- Παρέμβαση αλληλεγγύης στον Κουφιντίνα στην αίθουσα του Εμπορικού Συλλόγου (πλατεία Γεωργίου), όπου πραγματοποιούνταν εκδήλωση με κεντρικούς ομιλητές υποψήφιους ευρωβουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ.

- Συντονισμένη επίθεση στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ σε Καλαμαριά και Ξηροκρήνη και της ΝΔ στην Π. Φανερωμένη, με μπογιές και προκαλώντας φθορές στην πρόσοψη.
- Πυρπολήθηκε το μηχάνημα αυτόματης ανάληψης της τράπεζας Πειραιώς στα Πετράλωνα.
- Επίθεση στην Alpha Bank στη συμβολή των οδών Ιωάννη Φωκά και Πανδοσίας, στο Γαλάτσι, κατά την οποία καταστράφηκε το ΑΤΜ.

14 Μαΐου

- Πορεία στο κεντρο της αθηνας απο 500 ατομα απο τα προπύλαια στην βουλή με παλμο και δυναμικη παρουσία.
- Εμπρησμός του οχήματος της Μίνας Καραμήτρου.
- Επίθεση στο Α.Τ. Καισαριανής.

15 Μαΐου

- Επίθεση με μπογιές στο σπίτι του Αμερικανού πρέσβη.
- Επίθεση στην προεκλογική εκδήλωση-συγκέντρωση της ΝΔ στο κτήριο της Εθνικής Ασφαλιστικής στη λεωφόρο Συγγρού.
- Σύντροφοι και συντρόφισσες πραγματοποίησαν παρέμβαση στο Ολύμπιον στην Θεσσαλονίκη σε κεντρική πολιτική εκδήλωση με αφορμή τις ευρωεκλογές με κεντρικό ομιλητή τον υποψήφιο ευρωβουλευτή της ΝΔ Βαγγέλη Μεϊμαράκη, στην οποία επίσης βρίσκονταν ο Τάσος Σπηλιόπουλος (πρόεδρος ΝΔ Θεσσαλονίκης), ο γραμματέας Διεθνών Σχέσεων Γιώργος Σμυρλής και ο γραμματέας Οικουμενικού Ελληνισμού Τάκης Σκανδαλάκης.
- Συγκέντρωση και παρέμβαση στο Ναύπλιο
- Συνθήματα σε εκλογικό περίπτερο του συριζα στην Πλατεία Λαού του Κερατσινίου
- Επίθεση στα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. στην Θεσσαλονίκη επί της οδού Λαγκαδά με μπογιές στην πρόσοψη τους και προκαλώντας φθορές στην είσοδο.
- Τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού χαμηλής ισχύος στα γραφεία του Κέντρου Ευρωπαϊκής Πληροφόρησης-Europe Direct στη Θεσσαλονίκη.

16 Μαΐου

- Παρέμβαση στο δελτίο ειδήσεων του ραδιοφώνου της ΕΡΤ3
- Δυναμική πορεία αλληλεγγύης στην Πάτρα. Κόντρα στην αστυνομοκρατία που επικράτησε στην πόλη στην πορεία συμμετείχαν περίπου 200 άτομα, αναρχικοί σύντροφοι και αριστερές οργανώσεις.

17 Μαΐου

- Μπογιές στα γραφεία της Νέας Δημοκρατίας στην Ν. Φιλαδέλφια
- Παρέμβαση αντιπληροφόρησης με τρικάκια και σπρέι για την 16^η μέρα απεργίας πείνας στο δικηγορικό γραφείο της Αν. Διευθύντριας της Διοικούσας Επιτροπής της Ν.Δ. στη Θεσσαλονίκη, Αναστασίας Ανδρούτσου
- Συνθήματα στους τοίχους και τα προεκλογικά περίπτερα σε κεντρικές πλατείες του Ζωγράφου και των Ιλισίων (πλατεία Τερζάκη, Γαρδένιας και Άνοιξη)
- Επίθεση με μπογιές στα γραφεία της ΝΔ στην Ελευσίνα
- Επιτροπή Αγώνα Φυλακών Κορυδαλλού Πτέρυγες Α, Β, Γ, Δ, ΣΤ, Α όροφος γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, Α θέση υπογείου παραρτήματος κλιμακώνουν την κινητοποίηση κρατώντας ανοιχτά τα προαύλια και τα κελιά δύο ώρες μετά το προβλεπόμενο κλείδωμα τους
- Στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του Κρατικού Νοσοκομείου Βόλου μεταφέρθηκε σήμερα ο Δ. Κουφοντίνας. Λόγω της συνεχούς επιβάρυνσης της κατάστασης της υγείας του, οι γιατροί έκριναν επιβεβλημένη τη μεταφορά του στη ΜΕΘ.
- Η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου δήλωσε σε επιλεγμένους δικαστικούς συντάκτες, ότι άσκησε αναίρεση κατά του βουλευματος του Δικαστικού Συμβουλίου του Βόλου, που έκοψε την άδεια στον Δημήτρη Κουφοντίνα.

18 Μαΐου

- Παρέμβαση αντιπληροφόρησης με τρικάκια και σπρέι στο δικηγορικό γραφείο της Υπεύθυνης Πολιτικού Σχεδιασμού της Διοικούσας Επιτροπής της Ν.Δ. στη Θεσσαλονίκη, Μελίνας Δερμετζοπούλου.

19 Μαΐου

- Επίθεση με σφυριά και πέτρες στην Εθνική Τράπεζα και στα ΕΛΤΑ Καισαριανής.
- Επίθεση στην εμπορική ζώνη στο κέντρο της Πάτρας (Μαιζώνας-Αγίου Νικολάου-Ρήγα Φεραίου) σπάζοντας τις βιτρίνες μεγάλων πολυεθνικών καταστημάτων.
- Παρέμβαση στο κτίριο που στεγάζεται το προξενείο των ΗΠΑ στη Θεσσαλονίκη.
- Επίθεση με εμπρηστικό μηχανισμό στη σχολή της αστυνομίας στα Πευκάκια.
- Πυρπολήθηκε η τράπεζα Eurobank στη λεωφόρο Αθηνών, στο Χαϊδάρι.

20 Μαΐου

- Κατάληψη στην πατρα στο ειδησεογραφικό portal thebest.gr.
- Συγκέντρωση, μικροφωνική και πορεία στο νοσοκομείο του Βόλου.
- Αιφνιδιαστική συγκέντρωση στην ομιλία του Κυριάκου Μητσοτάκη στην Πάτρα. Οι μπάτσοι έκοψαν τους συντρόφους ένα τετράγωνο πριν το γήπεδο της ΕΑΠ. Η συγκέντρωση κράτησε περίπου μισή ώρα.
- Το βράδυ της Δευτέρας πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο εκλογικό κέντρο του Α. Τζιτζικώστα, με σπρέι και τρικάκια.
- Επίθεση με γκαζάκι σε όχημα της δημοτικής αστυνομίας στην περιοχή της Νέας Φιλαδέλφειας.
- Συντονισμένο σαμποτάζ σε μερικούς από τους πιο κεντρικούς δρόμους της Αθήνας. Μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας με αναμμένους κάδους στην οδό Πατησίων, την Κοκκινοπούλου και την Ιερά οδό για αρκετες ώρες.
- Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων στις 19 και 20 Μαΐου. Πραγματοποιήθηκαν 11 εμπρηστικές επιθέσεις σε τράπεζες, γραφεία της Ν.Δ και μια εταιρία αμερικάνικων συμφερόντων.

21 Μαΐου

- Παρέμβαση με κείμενα και τρικάκια στο New York College (εκπαιδευτήριο αμερικάνικων συμφερόντων στη Θεσσαλονίκη).
- Παρέμβαση μέσα στο δικαστικό μέγαρο Θεσσαλονίκης απαιτώντας την άμεση χορήγηση άδειας. Έγιναν προσαγωγές 4 συντρόφων που μετατράπηκαν σε συλλήψεις για διατάραξη οικιακής ειρήνης.
- Πορεία στο κέντρο της Αθήνας απο το Μοναστηράκι στο σύνταγμα από 500 άτομα, κατά τη διάρκεια της πορείας έγινε επίθεση στο προεκλογικό περίπτερο του Κ. Μπακογιάννη και του Λ.Α.Ο.Σ. ενώ στη συνέχεια η πορεία δεχτήκε επιθεση από τους μπάτσους.
- Μηχανοκίνητη πορεία στην Πάτρα.
- Επίθεση με μπογιές και τρικάκια, προξενώντας φθορές στο σπίτι του εισαγγελέα εφετών Ηλία Σεφερίδη στην οδό Αθηνάς 27 στη Θεσσαλονίκη.
- Επίθεση με μπογιές στα γραφεία της τοπικής οργάνωσης της Ο.Ν.Ν.Ε.Δ. στον Ζωγράφο.
- Επίθεση με μπογιές σε κτίριο που στεγάζει διοικητικές υπηρεσίες των McDonalds στην Αγία Παρασκευή
- Επίθεση με μπογιές στη βουλή.

**Η απάντηση του κράτους στην επίθεση που πραγματοποίησε ο Ρουβίκωνας στη βουλή ήταν οι σύλληψη δυο μελών του με την κατηγορία της φθοράς ιστορικού μνημείου σε βαθμό κακουργήματος. Προκειμένου να μην προφυλακιστούν τους ορίστηκε εγγύηση ύψους 30.000 στον καθένα και περιοριστικοί όροι.*

22 Μαΐου

- Συγκέντρωση με μικροφωνική πραγματοποιήθηκε, έξω από τα δικαστήρια του Βόλου στην πλατεία ελευθερίας.
- Παρέμβαση την ώρα προεκλογικής εκδήλωσης του ΣΥΡΙΖΑ στο Μουσικό Γυμνάσιο Παλλήνης με ομιλητές Σπίρτζη, Τζουμάκα, Ραγκούση και Αρβανίτη.
- Επίθεση με μπουκάλια με μπογιές στο δικαστικό μέγαρο στην Πάτρα.
- Εμπρησμός αυτοκινήτου εταιρείας security στις 40 εκκλησίες.
- Παρέμβαση με πανό στην κεντρική ομιλία του Τσίπρα στο λιμάνι Θεσσαλονίκης.

23 Μαΐου

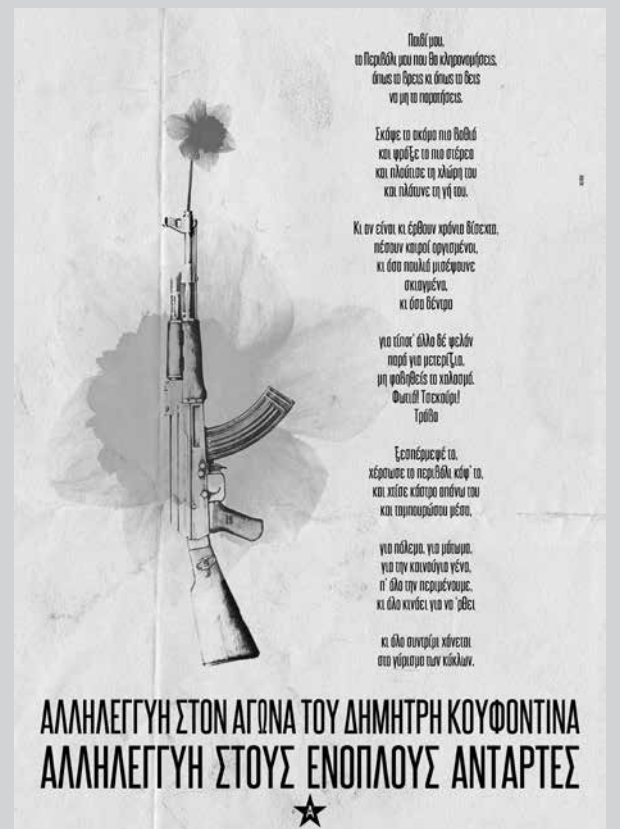
- Σπάστηκαν τα γραφεία του Σύριζα στην οδό Λέσβου και τα γραφεία της νεολαίας Σύριζα στην οδό Ηχούς στο Γαλάτσι.
- Επίθεση στα γραφεία του Σύριζα στους Αμπελόκηπους σπάζοντας τα τζάμια και πετώντας μπογιές.
- Φθορές και σαμποτάζ την λειτουργία ΑΤΜ της Euronet στο τουριστικό κέντρο της Αθήνας.
- Επίθεση στο κατάστημα της Εθνικής Τράπεζας επι της οδού Β. Όλγας σπάζοντας τα τζάμια της εξωτερικής πρόσοψης του κτηρίου.
- Ο Άρειος Πάγος αναίρεσε το βούλευμα που δεν ενέκρινε άδεια στον Δημήτρη Κουφοντίνα υιοθετώντας την εισήγηση της εισαγγελέως του Ανωτάτου Δικαστηρίου Ξένης Δημητρίου η οποία είχε ασκήσει αναίρεση στο βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών του Βόλου. Πλέον, η υπόθεση επιστρέφει στο δικαστικό συμβούλιο του Βόλου, το οποίο με νέα σύνθεση θα αποφασίσει εάν θα δώσει άδεια στον απεργό πείνας Κουφοντίνας.

25 Μαΐου

- Σπάστηκε και πυρπολήθηκε η τράπεζα Πειραιώς και το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο στην οδό εθνικής αντιστάσεως στην Καισαριανή.
- Παρέμβαση γράφοντας συνθήματα και πετώντας τρικάκια στα σχολεία τις Ελευσίνες που χρησιμοποιήθηκαν ως Εκλογικά Κέντρα.
- Επίθεση στο εκλογικό περίπτερο του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελευσίνα παραβιάζοντας την πόρτα και βάζοντας φωτιά στο εσωτερικό του.

31 Μαΐου

- Μοτοπορεία αλληλεγγύης που ξεκίνησε από την πλατεία Εξαρχείων.

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Αλεξανδρούπολη

Εκφόρτωση στρατιωτικού υλικού του NATO αλλά και των ΗΠΑ έγινε τον Μάιο στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης που χρησιμοποιήθηκε ως σταθμός για να προωθηθούν αργότερα σε χώρες των Βαλκανίων για την πραγματοποίηση στρατιωτικών ασκήσεων. Η Αλεξανδρούπολη θα γίνει ακόμα μια περιοχή που θα προσφέρει μια ζεστή φιλοξενία σε NATOικές δυνάμεις, ώστε να μπορεί ακόμα πιο εύκολα να εξαπολύει πολέμους και τρομοκρατία σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Απ' ό,τι φαίνεται οι ευχές του δημάρχου, να μεταφερθεί ολόκληρη η NATOική βάση του Ιντζιρλίκ εκεί, έχουν αρχίσει να πραγματοποιούνται.

Κοζάνη

Σε ρατσιστικό πογκρόμ προέβησαν κάτοικοι του χωριού Αιανή σε βάρος ανήλικων μεταναστών, που διαμένουν στη δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ΑΡΣΙΣ. Σύμφωνα με καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης 30 κάτοικοι επιτέθηκαν στη δομή φιλοξενίας μετά από το πρώτο επεισόδιο της συμπλοκής, επίσης ορίστηκε δικάσιμος εις βάρος των ανήλικων μεταναστών.

Έβρος

Η «επιτροπή αλληλεγγύης στρατευμένων-δίκτυο ελεύθερων φαντάρων Σπάρτακος» καταγγέλλει ότι στο φυλάκιο Πέταλο, του 31ου Τάγματος Υποστήριξης της 31ης Μηχανοκίνητης Ταξιαρχίας, το οποίο βρίσκεται στην κωμόπολη Φέρες, σε απόσταση 6 χιλιομέτρων από τον ποταμό Έβρο, διενεργούν περιπολίες στις οποίες εξαναγκάζονται να συλλαμβάνουν μετανάστες, που προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα. Μάλιστα οι υπηρεσίες εκεί γίνονται

χωρίς «αβολίδωτα», που σημαίνει ότι η πρώτη σφαίρα είναι κανονική και όχι προειδοποιητική, όπως προβλέπεται από τον νόμο. Μαρτυρίες και έρευνες έχουν δημοσιευθεί τον τελευταίο χρόνο που μαρτυρούν όχι απλά την εμπλοκή του ελληνικού στρατού στα σύνορα του Έβρου αλλά και τη βίαιη καταστολή που ακολουθείται στους μετανάστες που προσπαθούν να περάσουν στην Ευρώπη.

Θεσσαλονίκη

Οτραμπούκος καθηγητής Κωνσταντίνος Τοκμακίδης επιτέθηκε λεκτικά και σωματικά σε φοιτητές που πραγματοποιούσαν παρέμβαση στην πρυτανεία του ΑΠΘ με αφορμή την -για ακόμη μία φορά- εν κρυπτώ συνεδρίαση της συγκλήτου.

Λαμία

Το μεικτό ορκωτό εφετείο της Λαμίας μετέθεσε την ανακοίνωση της απόφασης για τη δίκη των μπάτσων Επαμεινώνδα Κορκονέα και Βασίλη Σαραλιώτη για τις 29 Ιουλίου. Ο λόγος ήταν η «αιφνίδια εισαγωγή» του συνηγόρου υπεράσπισης στο νοσοκομείο. Είναι προφανές ότι το δικαστικό σώμα προσπαθεί με κάθε τρόπο η απόφαση να εκδοθεί μετά την ισχύ του νέου ποινικού κώδικα, δηλαδή μετά την 1η Ιουλίου, που είναι ευνοϊκότερος προς την πλευρά των κατηγορουμένων.

Βόλος

Στην Ελλάδα έφτασαν, και συγκεκριμένα στον Βόλο, τα αμερικανικά επιθετικά ελικόπτερα «OH-58D Kiowa Warrior» που θα ενισχύσουν τις επιχειρησιακές δυνατότητες της 1ης ταξιαρχίας αεροπορίας στρατού, που εδρεύει

ει στο Στεφανοβίκειο. Το κόστος των ελικοπτέρων ήταν 50.000.000 ευρώ, την ίδια στιγμή που μειώνονται μισθοί και συντάξεις, που περικόπτονται παροχές σε δομές υγείας και εκπαίδευσης.

Σάμος

Ο γνωστός ξενοφοβικός Σύλλογος Γονέων & Κηδεμόνων Νηπιαγωγείου & Δημοτικού Σχολείου Βαθέος Σάμου κατέθεσε αγωγή σε εκπαιδευτικό που υπερασπίστηκε την πρόσβαση στην εκπαίδευση για όλους. Η υπεράσπιση της εκπαιδευτικού για την εισαγωγή ανήλικων προσφύγων φαίνεται να έθιξε ανεπανόρθωτα την «τιμή και την υπόληψη» των μελών του εν λόγω συλλόγου, και έτσι ζητάει αποζημίωση 50.000 ευρώ.

Πειραιάς

Επίθεση από τέσσερις φασίστες δέχθηκε ο αντιφασίστας σκηνοθέτης και συγγραφέας Γ. Γιουλόντας. Φεύγοντας από τον ΕΚΧ Φαβέλα φαίνεται να τον ακολούθησαν και προέβηκαν σε επίθεση.

When the city is burning...

**Ανάληψη ευθύνης για την επίθεση
στον χρυσαυγίτη Γιάννη Βουλδή**

[...] Ο Γιάννης Βουλδής δεν αποτελεί ένα τυχαίο στέλεχος της Χ.Α., ούτε πρόκειται για κάποιο καιροσκοπό ανεμοδούρα που πηγαиноέρχεται στις ακροδεξιές ομάδες και τα υπόλοιπα αποκόμματα του βούρκου αυτού. Πρόκειται για ένα από τα ιδρυτικά στελέχη των παρακρατικών της Χ.Α., απ' τα ελάχιστα που έχουν μείνει σε αυτήν ως τώρα. Ο Γ.Β. είναι ένα ιδιαίτερος βίαιο και επιθετικό στέλεχος της Χ.Α., δεξί χέρι και εξ' απορρήτων του Ν. Μιχαλολιάκου, και για πολλά χρόνια συγκεντρωσιάρχης της φασιστικής συμμορίας. [...] Το βράδυ της Τετάρτης 20 Μαρτίου στην πάνω γωνία από το σπίτι του τον αιφνιδίασαμε τσακίζοντάς τον στο ξύλο. Παρά την νευραλγική θέση που κατέχει στη Χ.Α. και του «μάχιμου» προφίλ του, όταν τον πιάσαμε στα χέρια μας έπραξε όπως κάθε φασίστας που έχει βρεθεί στην ίδια θέση στο παρελθόν: φώναζε ικετεύοντας «όχι, όχι ρε παιδιά, δεν έχω σχέση...» [...]

[...] αυτό συνέβη μερικά τετράγωνα μακριά, στη συμβολή Δροσοπούλου και Ιθάκης, λίγα μέτρα από το σπίτι του που βρίσκεται στην Ιθάκης στον αριθμό 33. [...]

Να μην αφήσουμε σπιθαμή γης στις φασιστικές συμμορίες, μπλοκάροντας με κάθε τρόπο τις προσπάθειες επιστροφής τους στο προσκήνιο. [...]

Κάθε ξεμύτισμά τους να μας βρίσκει απέναντι, τα εναπομείναντα γραφεία τους να δέχονται επιθέσεις και να κλείνουν, οι δομές και η «περιουσία» τους να καταστρέφονται, οι ίδιοι να κυνηγιούνται και να ξυλοκοπούνται χωρίς έλεος...

Να εκδικηθούμε... Για τον Petrit Zifle.

Για όλα όσα χρωστάμε...

Αναρχική Ομάδα Δια Βίου (Συμ)μόρφωσης

**Επίθεση στα γραφεία της ΔΕΔΔΗΕ
στην οδό 3^{ης} Σεπτεμβρίου**

[...] Ο δρόμος για τις μαζικές διακοπές έχει ανοίξει για τα καλά και η μόνη επιλογή πλέον για αυτούς που θέλουν να αντισταθούν είναι ο δρόμος της οργάνωσης και της αλληλεγγύης. Αυτοοργάνωση στις γειτονιές, επαγρύπνηση και αποτροπή των διακοπών ρεύματος είναι το πρώτο βήμα. [...]

Ρουβίκωνας

Επίθεση αντιφασιστών στα γραφεία της Χρυσής Αυγής

Περίπου 100 άτομα με κράνη επιτέθηκαν στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στον Σταθμό Λαρίσης.

Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος... (ανάληψη ευθύνης για τη συντονισμένη επίθεση σε καταστήματα MyMarket)

Στις αρχές του Μάρτη, τοποθετείται σε όλα τα καταστήματα MyMarket της Αττικής ανακοίνωση που «καλεί» τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες να χαμογελούν μεταξύ άλλων «επειδή εργάζονται» και «επειδή η εταιρία επένδυσε χρήματα για να συνεχίσουν να εργάζονται». Η ανακοίνωση αυτή υπογράφεται από την «περιφερειακή διευθύντρια λειτουργίας καταστημάτων MyMarket». Κλείνοντας η ίδια αναφέρει ότι «ανυπομονεί να δει την ανταπόκριση των εργαζομένων στα αποτελέσματα της έρευνας του μυστικού επισκέπτη μέσα στον μήνα», δίνοντας έναν απειλητικό τόνο για την ιδιότυπη αξιολόγηση που πρόκειται να ακολουθήσει. [...]

Τα ξημερώματα της Πέμπτης 28/3 επιτεθήκαμε στα εξής καταστήματα της αλυσίδας (13 στο σύνολο) με σπασίματα και μπογιές:

2 καταστήματα στον Βύρωνα, 1 στο Παγκράτι, 2 στο Ίλιον, 1 στο Μεταξουργείο, 1 στα Πετράλωνα,

1 στα Σεπόλια, 2 στη Νέα Σμύρνη, 1 στην Κυνέλη, 2 στη Γλυφάδα

[...] Μέχρι την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Και μέχρι να καταργηθεί έχουμε να κερδίσουμε πολλά.

**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ
ΣΚΛΑΒΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ
ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

(-: αναρχικές/αναρχικοί -:)

**Ανάληψη Ευθύνης για το σπάσιμο των
γραφείων της Ελληνικής Αυγής στο
Πέραμα**

[...] Επιτεθήκαμε στα γραφεία της Ελληνικής Αυγής στο Πέραμα και σπάσαμε τις τζαμαρίες.

Εν όψει της προεκλογικής περιόδου παρατηρείται μια όξυνση των φασιστικών δράσεων, είτε με ένα δήθεν κοινωνικό προσωπείο, είτε πιο επιθετικά (βλέπε Βίλια, Σάμο). Εμείς από την πλευρά μας σαν κομμάτι του μαχητικού αντιφασιστικού κινήματος, επιδιώκουμε μέσα από επιθετικές δράσεις να μην αφήνουμε σπιθαμή δημόσιου χώρου στους ναζί. Ειδικότερα πιστεύουμε πως στις περιοχές που θεωρούνται φασιστικά άβυσσος πρέπει να επεμβαίνουμε εντατικά και μαχητικά. Παράδειγμα προς μίμηση για εμάς είναι οι πολύμορφες και συχνές επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν στα γραφεία των φασιστών στον Ασπρόπυργο, με αποτέλεσμα το οριστικό κλείσιμο των γραφείων της Χρυσής Αυγής παρόλο που το αντιφασιστικό κίνημα δεν έχει ιδιαίτερο έρεισμα στην περιοχή [...]

Αντιφασιστικά Νυχτοπερπατήματα

**Ανάληψη ευθύνης για την επίθεση με
χειροβομβίδα στο ρωσικό προξενείο**

Στους εφιάλτες σας πρωτοστατούν οι νεκροί μας

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την επίθεση με χειροβομβίδα στο ρωσικό προξενείο της οδού Τζαβέλλα στο Χαλάνδρι στις 22 Μαρτίου.

Κάθε κράτος επιδιώκει τη συνέχεια του, η οποία έχει ιδιαίτερη σημασία τόσο για την ύπαρξη του όσο και για την διατήρηση και την επέκταση του ζωτικού του χώρου. Ορίζουμε τον ζωτικό χώρο ενός κρατικού μορφώματος ως μια έννοια που συσπειρώνει κάθε οικονομικό και χωροταξικό συμφέρον. Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής για μας είναι αυτό που κοινώς ονομάζουμε ιμπεριαλισμό. Η συγκεκριμένη πολιτική δεν είναι μία στρατηγική επιλογή ενός κράτους, αλλά ταυτίζεται άρρηκτα με την ίδια του την ύπαρξη. [...]

Ακούτε τον θόρυβο που έρχεται από πέρα μακριά; Είναι οι απελπισμένες κραυγές από τα δωμάτια βασανιστηρίων. Τα υπόκωφα χτυπήματα των γκλοπς σε κορμιά. Ο ανατριχιαστικός ήχος που κάνει το σώμα όταν το διαπερνά το ρεύμα κατά τη διάρκεια του ηλεκτροσόκ. Είναι οι κοντινοί που ρωτάνε που βρίσκονται τα χαμένα τους συντρόφια και που αναρωτιούνται αν ζουν ακόμα ή αν βρίσκονται σε κάποιο μυστικό κρατητήριο. Είναι το πένθος, οργισμένο αλλά και μουνδιασμένο για τον μικρό που πήρε εκδίκηση δίνοντας την ίδια του τη ζωή. Είναι τα συντρόφια μας και υποφέρουν. Ακούστε προσεκτικά...

**Σκευωρία Εκδίκησης FAI/IRE,
Πυρήνας «Mikhail Zhlobitsky»**

**Μια μικρή δράση αλληλεγγύης
για τις εκκενωμένες καταλήψεις**

Ξημερώματα της 19ης Απρίλη, επιτεθήκαμε εμπρηστικά στο Υπουργείο Πολιτισμού στα Εξάρχεια. Η συγκεκριμένη επίθεση ήταν στοχευμένη, καθώς η κατάληψη στέγης μεταναστ(ρι)ών Clandestina που εκκενώθηκε το πρωί της 18/4, υπάγεται στο ιδιοκτησιακό καθεστώς του Υπουργείου. Το ίδιο πρωί εκκενώθηκε και η αναρχοφеминιστική κατάληψη Cyclopi. Λίγες μέρες πριν, εκκενώθηκαν και οι καταλήψεις στέγης μεταναστ(ρι)ών Azandi, New Babylon και Αραχώβης 44 (Single Men). [...]

Πυρήνας ταραχής “Mahir Mete Kul”*

*Ο Mahir Mete Kul, κομμουνιστής φοιτητής από την Τουρκία, σκοτώθηκε στις 24/3/2019, στα 22 του, προσπαθώντας με φουσκωτό να περάσει τον Έβρο και να ξεφύγει από το καθεστώς του Ερντογάν. [...]

[Γιάννινα] Σκατά στους φασίστες, Κυριολεκτικά

[...] Θεωρήσαμε λοιπόν πως μια ημερομηνία όπως η 21 Απρίλη θα ήταν μια ημέρα χαράς και για το περίττωμα ονόματι Χριστόφορο Τσάγκα για αυτό και θελήσαμε να συνεισφέρουμε με ένα ιδιαίτερο δώρο από τα βάθη του γαστρεντερικού μας σωλήνα. [...] Την γεμάτη νυχτερινές μυρουδιές Κυριακή 21 Απρίλη επισκεφθήκαμε

το ένα από τα δύο σπίτια της οικογενείας Τσάγκα στην οδό Γρηγορίου Σακκά 10 και αδειάσαμε στο χαλάκι της εξώπορτας έναν σωρό από σκατά. Με αυτή την κίνηση θέλουμε να παραμένουμε συνεπείς στο πάγιο αντιφασιστικό σύνθημα «ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ» και να υπενθυμίσουμε στα φασιστοειδή πως ούτε τους ξεχνάμε, ούτε θα τους αφήσουμε να πάρουν ποτέ ανάσα σε αυτή την πόλη. [...]

**Σύστημα Κοινωνικής Αφόδευσης
Τοπικού Αντιφασισμού**

**Ξύλο σε φασίστες που ανήκουν σε ακρο-
δεξιό σύλλογο μοτοσυκλετιστών**

Γνωρίζοντας ότι τα συγκεκριμένα άτομα ανήκαν στον ακροδεξιό σύλλογο μοτοσυκλετιστών Macedonian Warriors που έχει παραρτήματα σε όλη την Ελλάδα, σύντροφοι έσπευσαν στο σημείο στο οποίο δεικνύσαν τα 3 ακροδεξιά απόβλητα, αποδεικνύοντας ότι τα αντανάκλαστα είναι ζωτικής σημασίας όταν πρόκειται για φασιστοειδή που κυκλοφορούν ελεύθερα. [...]

Αντιφασίστες/στριες Αθήνας

**Κάψιμο του ενεχυροδανειστηρίου του
χρυσανγίτη Μπουγά στην Καλλιθέα**

Τρύφων Μπουγάς: Αυτοαποκαλούμενος «συλλέκτης και εκτιμητής έργων τέχνης». Στην πραγματικότητα φασιστοειδής, που επιβιώνει κοινωνικά και πολιτικά μέσα από μαυραγορίτικες πρακτικές και δημόσιους εναγκαλισμούς με τα γνωστά σκουπίδια της Χρυσής Αυγής. Στο κατάστημά του επί της λεωφόρου Ελ. Βενιζέλου (πρώην Θησέως) στην Καλλιθέα, το οποίο διαχειρίζεται αυτοπροσώπως, μιας και η διεύθυνση του καταστήματος και το τηλέφωνο είναι καταχωρισμένα στο δικό του όνομα σε πλατφόρμα αγοραπωλησίας μεταχειρισμένων αυτοκινήτων και ανταλλακτικών (bouga.car.gr/contact), δεν εκτιμά μόνο έργα τέχνης αλλά και ρολόγια, κοσμήματα, λίρες, χρυσαφικά και ρολέξ. Πρώην επιχειρηματίας της νύχτας με ρεμπεταδικο, ταβέρνα και νυχτερινό κέντρο, εμφανίζεται επίσης ως συνδιαχειριστής ιστοσελίδας που εμπορεύεται είδη μυστικής παρακολούθησης με την επωνυμία spy727.gr και με ίδιο τηλέφωνο με το ενεχυροδανειστήριο. Την περίοδο του 2012, πριν από την είσοδο της Χρυσής Αυγής στη Βουλή, εμφανίζεται ως ιδιοκτήτης εταιρείας σκειούριτι που παρέχει με το αζημίωτο, προστασία σε «συνταξιούχους που θέλουν να σηκώσουν τη σύνταξή τους αλλά φοβούνται την εγκληματικότητα των λαθρομεταναστών». Σε τηλεοπτικές εκπομπές ο Τρύφων Μπουγάς δίνει ζωντανά συνέντευξη από το δρόμο, μαζί με μαυρο-ντυμένους κρανοφόρους οι οποίοι την ίδια περίοδο πρωταγωνιστούσαν στα στημένα ρεπορτάζ του «Πρώτου Θέματος» δήθεν να βοηθάνε γιαγιούλες στα ΑΤΜ. [...]

Αντιφασίστες Καλλιθέας

Για την επίθεση στα 4 εκλογικά κέντρα υποψήφιων δημάρχων στις 29/4/2019

Για άλλη μια φορά η Δημοκρατία γιορτάζει. Στο μεγάλο αυτό πανηγύρι μας καλούν να εκπληρώσουμε το ύψιστο (υποτίθεται) καθήκον μας. Αυτό, στο οποίο επιλέγουμε ποιος θα κουμαντάρει τις ζωές μας. Μεγάλα λόγια, άπειρες υποσχέσεις, κοστοβόρες εκδηλώσεις και ένας πακτωλός χρημάτων συνθέτουν την προεκλογική εικόνα και η οικονομική ελίτ τρίβει τα χέρια της. Τραπεζίτες, εφοπλιστές, εργολάβοι και το κάθε λογής τσιράκι τους ποντάρουν στη συναίνεση μας, για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα τους. [...]

Η επίθεση λοιπόν, σε 4 εκλογικά κέντρα τα ξημερώματα της 29ης Απριλίου επί της οδού Χρυσοστόμου Σμύρνης στον Βύρωνα εκφράζει την οργή μας προς αυτούς, που συντελούν στην εξαθλίωση μας. Δεν είμαστε δημοκράτες και φυσικά δεν είμαστε φασίστες. Δεν είμαστε τίποτα από τα δύο, γιατί και τα δύο τρέφουν και συντηρούν το ίδιο κυρίαρχο σύστημα. Αυτό, που καταπιέζει τους πολλούς και ευνοεί τους λίγους. Οι δύο αυτές μορφές του κράτους σημαίνουν ανελευθερία και δεν είναι διόλου τυχαίο, που η μία τροφοδοτεί την άλλη στο πέρασμα της ιστορίας. Από τον Χίτλερ μέχρι τον Όρμπαν φασιστικές κυβερνήσεις προέκυψαν από τις εκλογές. [...]

Η ψήφος δεν είναι πράξη συμμετοχής, αλλά επικύρωση της επιβολής.... Ούτε φασισμός, ούτε δημοκρατία... Κάτω ο κρατισμός...

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

Αναρχικοί/-ές

Επίσκεψη σε υπό κατασκευή πολυτελή διαμερίσματα σε Κουκάκι-Πετράλωνα

[...] Την Τρίτη 9/04 κάναμε επίσκεψη σε μπουτίκ (όπως την αποκαλούν) πολυτελών διαμερισμάτων, η οποία βρίσκεται στο τελικό στάδιο υλοποίησης της, στην οδό Κολοκοτρώνη μεταξύ Κουκακιού και Πετραλώνων. Η οδός Κολοκοτρώνη είναι μια οδός με αρκετά παλιά ή παρατημένα σπίτια και απ' ότι φαίνεται τα κοράκια της κατασκευαστικής εταιρίας από την Γλυφάδα την έχουν βάλει στο στόχο. Κατά την επίσκεψή μας κρεμάσαμε πανό που έγραφε: ΔΕΦΤΑ-ΔΕΣ ΠΙΣΩ ΣΤΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ ΣΑΣ, Η ΣΤΕΓΑΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΟΥΤΕ LIFESTYLE, ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ (Α), πετάξαμε μπογιές στους φρεσκοβαμμένους τοίχους και στις διαφημίσεις της εταιρείας, γράψαμε συνθήματα και ανοίξαμε τρύπες ή και ξηλώσαμε τελείως εσωτερικούς τοίχους. Παρόλα αυτά οι επενδυτές επιμένουν αναγκάζοντάς μας σε δεύτερη επίσκεψη και σήμερα έχουν βάλει και κάμερες νομίζοντας πως θα σταματήσουμε.

**ΕΞΩ ΟΙ ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ AIRBNB ΚΑΙ
ΣΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ
ΚΑΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ**

ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

Απευγενιστές/-τριες

Επίθεση στο προεκλογικό κέντρο «Λαρισαίων Κοινόν»

Ξημερώματα Πέμπτης 16/5, επιτεθήκαμε στο προεκλογικό κέντρο «Λαρισαίων Κοινόν». Σπάσαμε τις τζαμαρίες και πετάξαμε μπογιές στη φασιστική τους παράγκα. Η εν λόγω παράταξη είναι γνωστή για τη ρατσιστική τους ρητορική και τις σκοταδιστικές τους βλέψεις. Χαρακτηριστικές είναι οι θέσεις τους για «Λάρισα πόλη ελληνική, όχι πολυπολιτισμική», για κέντρο της εξουσίας της πόλης την εκκλησία, για ομοφοβικό οχετό και η δήλωση τους για απομάκρυνση των προσφύγων από το Κυψελόχωρι Λαρίσας. Εμείς από τη μεριά μας δηλώνουμε τα εξής: Η Λάρισα είναι και θα παραμείνει πόλη αντιφασιστική, πολυπολιτισμική, που μας χωράει όλους/όλες, εκτός από εσάς και τους ομοίους σας. Από εδώ και στο εξής όποιος φασιστικός θύλακας ξεπετάγεται, θα τσακίζεται με συνοπτικές διαδικασίες. Οι σπασμένες τζαμαρίες και οι μπογιές ήταν η αρχή και θα είναι το μικρότερο από τα προβλήματα σας.

Αναρχικές/αναρχικοί από τον κάμπο

Παρέμβαση στο τοπικό γραφείο του Συριζα

Παραμονή εκλογών, κατά τη διάρκεια της σαββατιάτικης λαϊκής αγοράς, έγινε παρέμβαση στο τοπικό γραφείο του Συριζα στα Εξάρχεια, σε στιγμή που «λειτουργούσε» με προεκλογικό τραπέζακι στο πεζοδρόμιο της Καλλιδρομίου. Μπροστά στη σιδερόφρακτη τζαμαρία γράφτηκε το σύνθημα: ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΨΗΦΙΣΕΙΣ, ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ. Ρίχτηκαν μπογιές εντός κι εκτός γραφείου και το προπαγανδιστικό υλικό πήγε για ανακύκλωση. [...]

*Καταληψίες, Μετανάστριες/ες
και Διεθνιστές Σύντροφοι*

Επίθεση σε κεραία τηλεπικοινωνιών

Ξημερώματα της 26ης Μαΐου, μέρα εκλογών, βάλαμε φωτιά σε κεραία τηλεπικοινωνιών στην Λ. Κατεχάκη στην Αθήνα.

**Κόβοντας τα καλώδια του συστήματος.
Κόβοντας τα νήματα του συστήματος.**

Μπογιές στο εκλογικό κέντρο της Ραχήλ Μακρή – Παλλήνη

[...] Ο ρατσισμός και ο εθνικισμός αποβλακώνουν, όταν δε σε μετατρέπουν σε κανίβαλο.

Στέλνουμε το συντροφικό μας χαιρετισμό στους αντιφασίστες που επιτέθηκαν σε προεκλογικό κέντρο φασιστών στη Γλυφάδα.

Αντιφασίστες – Αντιρατσίστριες

Ανάληψη Ευθύνης για την επίθεση σε όχημα της εταιρίας MAN

Είμαστε σίγουροι/-ες πως πρέπει να συνεχίσουμε αυτή την καμπάνια από την στιγμή που ο πόλεμος στην Ροζάβα και η εισβολή στο Άφριν δεν σταμάτησαν. Ο πόλεμος συνεχίζεται όπως και οι επιθέσεις μας στους παίκτες και κερδοσκόπους του Τουρκικού φασισμού. Είμαστε σίγουροι/-ες πως πρέπει να συνεχίσουμε αυτή την καμπάνια από την στιγμή που ο πόλεμος στην Ροζάβα και η εισβολή στο Άφριν δεν σταμάτησαν. Ο πόλεμος συνεχίζεται όπως και οι επιθέσεις μας στους παίκτες και κερδοσκόπους του Τουρκικού φασισμού.

Το πρωί της 27ης Μαη, κάψαμε ένα υπηρεσιακό όχημα της γερμανικής εταιρίας MAN κοντά στο σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Η MAN δεν ασχολείται μόνο με φορτηγά και λεωφορεία, αλλά επίσης με οχήματα που μεταφέρουν φυλακισμένους και μπάτσους. Η MAN, μία από τις μεγαλύτερες εταιρίες παραγωγής πολεμικού υλικού, πουλάει στρατιωτικά οχήματα στον Τούρκικο Στρατό και για αυτόν το λόγο έχει γίνει και στο παρελθόν στόχος επιθέσεων. [...]

**Αλληλεγγύη σε YPG/YPJ και στις
δυνάμεις της διεθνιστικής αλληλεγγύης
αναρχικών και άλλων αντικαπιταλιστών**

*Αναρχική ομάδα εκδίκησης
Λορέντζο Ορσέττι*

[Θεσσαλονίκη] Ανάληψη Ευθύνης για τοποθέτηση εκρηκτικών μηχανισμών στο υπόγειο του εργοταξίου του μετρό στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου στις 17/05/2019

[...] Όσον αφορά τη συγκεκριμένη δράση γνωρίζουμε ότι σε ένα έργο τέτοιας σημασίας θα αναμειγνύονταν πολυεθνικές εταιρίες κολοσσοί στον κατασκευαστικό κλάδο. Συγκεκριμένα, η κοινοπραξία που ανέλαβε το έργο είναι η ΑΕΓΕΚ IMPREGILO-ANSALDO T.S.F-SELI-ANSALDOBREDA. Το 2013 η ΑΕΓΕΚ εξαγοράστηκε από την ΑΚΤΩΡ Α.Τ.Ε. Η ιστορία του ΑΚΤΩΡ είναι συνυφασμένη με τη μεταπολιτευτική ιστορία της Ελλάδας, με την άφθονη ροή του χρήματος επί ΠΑΣΟΚ, με τη διαπλοκή και τα σκάνδαλα. Ο Γ. Μπόμπολας, αγαπημένο παιδί του Α. Παπανδρέου, εκτός από την κατασκευαστική εταιρία, μέσω της οποίας έλαβε σωρεία χρημάτων από τα κρατικά ταμεία με την ανάθεση τεχνικών έργων, αποφάσισε να δημιουργήσει και μία άλλη εταιρία, εκδοτικού χαρακτήρα, την Πήγασος, η οποία διαχειρίζεται μεταξύ άλλων τις εφημερίδες ΕΘΝΟΣ και ΗΜΕΡΗΣΙΑ και μέχρι πρότινος το Mega Channel, διαμορφώνοντας με τον τρόπο αυτόν την κοινωνική συναίνεση.

Ο ΑΚΤΩΡ είναι πλέον, μαζί με τις θυγατρικές του, κυρίαρχος στο παιχνίδι του κατασκευαστικού τομέα, αφού ελέγχει το 50% του οδικού δικτύου της χώρας, διαχειρίζεται επίσης τα απορρίμματα σε Κερατέα, Γραμματικό και αλλού, βρίσκεται πίσω από την ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων και της ΕΥΑΘ, συμμετέχει στην κατασκευή του αγωγού ΤΑΡ και φυσικά είναι κομμάτι των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων σε Σκου-

ριές, Κιλκίς και αλλού (δεν ξεχνάμε τον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής για γη και ελευθερία με βαρύ τίμημα). [...]

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΕΡΓΟΤΑΞΙΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙ-ΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ**

τυφλοπόντικες

Επίθεση στον Εθνικό Βόθρο στη Γλυφάδα

Η συνολική επίθεση του αντιφασιστικού κινήματος και του κόσμου του αγώνα ανάγκασε τα χρυσαυγίτικα βοθρολύματα της Γλυφάδας (που σε τοπικό επίπεδο εκφράζονταν από την Ελληνική Αυγή και τον Σ. Βοργιά) να αποσυρθούν από το αυτοδιοικητικό σκηνικό.

Καινούργια σκουπίδια ήρθαν όμως να καλύψουν το κενό της εθνοκροσύνης. Και το όνομα αυτού Τάσος Γκουριώτης. Επαγγέλλεται δημοσιογράφος και εξαγγέλλει “Νόμο και Τάξη”, ενώ διάφορες περσόνες της ακροδεξιάς παράγκας (Π. Μπαλτάκος, Φ. Κρανιδιώτης, Φρ. Φραγκούλης) προβαίνουν σε δηλώσεις υποστήριξης του. Μόλις 4 μέρες πριν τις εκλογές σπεύδει και η Χ.Α. να δηλώσει τη στήριξη της στο πρόσωπο του. [...]

Στις 23 Μάη, σύντροφοι επισκεφθήκαμε τα γραφεία της παράταξης του στην Παπανδρέου, δίπλα στη Βουλιαγμένης. [...] Επτά σύντροφοι εισβάλαμε στα γραφεία μοιράζοντας σφυριές σε τζαμαρίες και στα έξι παρευρισκόμενα σκουπίδια. [...]

ΞΑΝΑ ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙ-ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

σύντροφοι

Εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της Χ.Α. στο Μενίδι

Ξημερώματα Πέμπτης 23 Μάη, ανεβήκαμε με σκάλα στον πρώτο όροφο του κτηρίου που στεγάζει τα τοπικά γραφεία, σπάσαμε ένα από τα παράθυρα και περιλούσαμε το εσωτερικό με αρκετά λίτρα βενζίνης. Πυρπολώντας τα θέλαμε να ξαναστείλουμε τα ποντίκια στις τρύπες τους και να τους στερήσουμε άλλη μια δομή από την όλο και πιο συρρικνωμένη λίστα τους. Στο κέντρο του Μενιδίου, δίπλα στην πλατεία Καράβου, βρίσκονται τα τοπικά γραφεία της Χ.Α. στα οποία στεγάζονταν οι δραστηριότητες της Τ.Ο. Άνω Λιοσίων, Αχαρνών, Καματερού. [...]

Ταξιαρχία Ντουρούττι

Νίκη στον αγώνα των διανομέων στα Goody's

Στις 11 Απρίλη 2019 πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία των διανομέων σε Αθήνα και Πάνανα από τα σωματεία βάσης ΣΒΕΟΔ και ΣΒΕΔΙ αντίστοιχα. Η απεργία αυτή ήταν οργανωμένη από τα κάτω, αδιαμεσολάβητη κι ακηδεμόνευτη από κόμματα κι επαγγελματίες εργατοπατέρες. Μια απεργία από τους εργάτες για τους εργάτες, απέναντι στα αφεντικά, μακριά από λογικές ανάθεσης. Μια απεργία που πλαισιώθηκε από πλήθος διανομέων και πραγματοποιήσε δυναμικές μοτοπορείες με πάνω από 1000 μηχανάκια στο κέντρο της Αθήνας και πάνω από 100 στα Ιωάννινα, στέλνοντας ηχηρό μήνυμα τόσο απέναντι στα αφεντικά πως οι εργαζόμενοι οργανώνονται για να παλέψουν για τα ταξικά τους συμφέροντα, όσο και στην κρατική διαχείριση που αναγκάστηκε να νομοθετήσει.

Περίπου ένα μήνα μετά, τα αφεντικά απαντούν με πρωτογάρτη τον πρωτοπόρο στην εστίαση όμιλο Goody's. Τα Goody's προχωρούν σε 2 εκδικητικές κι αναιτιολόγητες απολύσεις απεργών της ΣΒΕΟΔ στην Αλεξάνδρας και στην Αγία Παρασκευή, εργαζόμενων που ήταν από τους βασικούς διεκδικητές των ταξικών συμφερόντων σε καθημερινή βάση. Μερικές ημέρες μετά δύο διανομείς των Goody's στα Ιωάννινα, προχωρούν σε αυθόρμητη αποχή από την εργασία τους, σε ένδειξη συμπαράστασης στους απολυμένους της Αθήνας και η μητρική εταιρία τους απολύει αμέσως, παρόλο που το κατάστημα είναι franchise.

Οι εργοδότες δε θέλουν να υπάρχουν εργαζόμενοι με ταξική συνείδηση, που διεκδικούν, οργανώνονται και δε σκύβουν το κεφάλι και γι' αυτό απολύουν όσους βγαίνουν μπροστά. Η καπιταλιστική πραγματικότητα, ειδικά σε καιρούς κρίσης, αποδεικνύει καθημερινά πως η αντίσταση μέσα κι έξω από τους χώρους δουλειάς είναι μονόδρομος, αφού οι ήδη ανυπόφορες δουλειές γίνονται όλο και χειρότερες και η εκμετάλλευση εντείνεται συνεχώς. Αποδεικνύει πως ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση της μισθωτής εργασίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, του αγώνα για τη συνολική χειραφέτηση.

Οι εκδικητικές απολύσεις στα Goody's δε θα περάσουν

Άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων διανομέων

Συντονισμός συλλογικοτήτων - καταλήψεων - συνελεύσεων στα Βόρεια

Να σταματήσουμε την εργοδοτική τρομοκρατία κι ασυδοσία

Περιστατικό εργοδοτικής ασυδοσίας
Κείμενο με αφορμή την απόλυση συντρόφου μας

Στη 1/06/19 σύντροφος ξεκινάει δουλειά σε βενζινάδικο Avip στην πόλη της Αλεξανδρούπολης, πλησίον στρατοπέδου Κανδηλάπτη, της εταιρίας Double M Gas. Μετά το πέρας του πρώτου δώρου και τη λήξη του ωραρίου του, χωρίς να έχει εμφανιστεί το παραμικρό πρόβλημα κατά τη διάρκεια της εργασίας του, το αφεντικό καλεί το σύντροφο στο γραφείο του για να του μιλήσει. Μετά από μια σύντομη αναφορά για την εργατικότητα του και το πόσο «φιλότιμος» ήταν στη δουλειά, τού ανακοινώνει πως με την άφιξη του συντρόφου στον εργασιακό χώρο, αστυνομικοί που έπιναν τον καφέ τους στην καφετέρια του βενζινάδικου τον ενημέρωσαν για το ποιόν του εργαζομένου του. Του είπαν πως είναι τρομοκράτης, εγκληματίας, τον κυνηγάνε εδώ και καιρό, δέρνει ανθρώπους, βάζει φωτιές κατηγορώντας τον ακόμα και για τον εμπρησμό της κατάληψής μας από φασίστες στις 05/09/18 επειδή είναι αναρχικός. Το αφεντικό δηλώνοντας στο σύντροφο πως είναι ενάντια σε κάθε άκρο, είτε δεξιά, είτε αριστερά, ανακοίνωσε ότι για να συνεχίσει τη δουλειά του θα πρέπει να αλλάξει τρόπο ζωής και να αποκηρύξει την πολιτική του ταυτότητα δίνοντάς του χρόνο μέχρι την επόμενη μέρα, ώστε να το σκεφτεί και να του απαντήσει.

Την επόμενη μέρα και με τους ίδιους μπάτσους να πίνουν τον καφέ τους, ο σύντροφος κλήθηκε από το αφεντικό ξανά στο γραφείο του. Ο σύντροφος ξεκαθαρίζοντας ότι δεν έχει να απολογηθεί για τίποτα και ότι είναι ανεπίτρεπτο να κρίνεται για την πολιτική του ταυτότητα στο χώρο εργασίας του, απολύθηκε καταχρηστικά. Το αφεντικό για να μπορέσει να δικαιολογήσει την απόλυση, του είπε πως δεν μπορεί να εναντιωθεί στην αστυνομία μιας και πρόκειται για νέα επιχείρηση και πως θα μειωθεί το πελατολόγιό του στους καφέδες και στις αντλίες. Επίσης του εκμυστηρεύτηκε πως θα ήταν καλύτερα αν είχε προηγηθεί μια κουβέντα μεταξύ τους πριν την πρόσληψη, θυμίζοντας εποχές χούντας με ενυπόγραφες δηλώσεις κοινωνικών και πολιτικών φρονημάτων.

Σε μια εποχή που τα ελαστικά ωράρια, η ολοένα αυξανόμενη εντατικοποίηση στους χώρους εργασίας, τα απλήρωτα μεροκάματα και το πετσόκομα των μισθών μας αποτελούν κυρίαρχα χαρακτηριστικά στους εργασιακούς μας

χώρους, δεν θα μπορούσαν να λείπουν και οι εκδικητικές απολύσεις τόσο μελών εργατικών σωματείων όσο και απόρων που συμμετέχουν γενικότερα στον κοινωνικό - ταξικό αγώνα. Το παζλ έρχεται να ολοκληρώσει η παρουσία και ανάμειξη των μπάτσων στους χώρους εργασίας μας. Η καταγγελία αυτή δεν έχει σκοπό ούτε να υποδείξει συγκεκριμένους αστυνομικούς, ούτε να κατηγορήσει ένα συγκεκριμένο αφεντικό για την απόλυση συντρόφου μας. Σκοπός είναι να αποδείξουμε έμπρακτα ότι άτομα του ανταγωνιστικού κινήματος αντιμετωπίζονται από την αστυνομία ως εσωτερικός εχθρός και θα κυνηγιούνται με οποιοδήποτε τρόπο και πως τα αφεντικά θα κάνουν πάντα το αυτονόητο, θα ενεργούν με μόνο γνώμονα την κερδοφορία της επιχείρησής τους. Εμείς ως εργάτριες κι εργάτες του σήμερα και του αύριο ξέρουμε πως ο μόνος τρόπος επιβίωσης είναι να πουλάμε την εργατική μας δύναμη με αντάλλαγμα ευτελή χρηματικά ποσά. Μόνο μέσω κοινών ταξικών αγώνων και οργάνωσης στους χώρους της δουλειάς θα καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε τις εργοδοτικές ασυδοσίες και τις διαθέσεις τρομοκρατίας των μπάτσων.

Δηλώνουμε απερίφραστα την αλληλεγγύη μας προς το σύντροφό μας στον αγώνα του για επαναπρόσληψη και πως οποιαδήποτε περαιτέρω στοχοποίηση του, από αφεντικά και μπάτσους, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του ταυτότητας.

ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΤΟΥ ΧΩΡΟ

ΚΑΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΧΟΥΝΤΙΚΕΣ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΙ ΑΣΥΔΟΣΙΑ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤ(ΡΙ)ΩΝ, ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Κατάληψη Παλιού Νεκροτομείου
palionekrotomeio.espivblogs.net

ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΜΙΑ ΔΟΜΗ, ΟΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΟΠΟΙΟΣ/Α ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΠΕΥΘΥΝΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ, ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ

ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ 11:00-13:00
&
ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ 17:00-19:00
ΣΤΟ

ΣΥΝΔΙ.Κ.Α.Τ.
(ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΩΝ ΤΑΣΕΩΝ)
Χ.ΕΥΘΥΜΙΟΥ 22
(ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΑΡΗ)

ΤΗΛ. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
6947501357

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

eseioanninon.squat.gr / eseioanninon@gmail.com

Τι ωραία μέρα που είναι όταν απεργώ...

Λίγα λόγια για την κλαδική απεργία στο ντελίβερι- κούριερ στις 11 Απρίλη στα Γιάννινα

Εέραμε ότι κοντοζύγωνε η μεγάλη μέρα. Όλοι οι συνάδελφοι από το σωματείο είχαμε ξεχυθεί στους δρόμους. Κάποιοι στο κινηματικό τυπογραφείο τύπωναν ασταμάτητα κείμενα για τους συναδέλφους, για τους πελάτες, τρικάκια κ.α. Κάθε μέρα κουβέντα με τους συναδέλφους για την απεργία, γιατί έπρεπε όλοι να κατέβουμε στον δρόμο, εξορμήσεις στις κούριερ, μετά αφισοκόλληση, μετά να φτιάξουμε πανιά, μετά να πάμε στα ταχυφαγία και το βράδυ για συνθήματα στους κόμβους. Και την άλλη μέρα πάλι απ' την αρχή. Αυτό κράτησε πάνω από μήνα. Δεν υπήρχε άνθρωπος στην πόλη που δεν ήξερε για την απεργία του σωματείου.

Όλοι ενδιαφέρονταν για τους ντελιβεράδες. Είχαμε δικαιο λέγανε. Ήμασταν κρίμα, που βγαίναμε στην βροχή, στο χιόνι, στους 45 βαθμούς, που βάχαμε τις βενζίνες, το μηχανάκι, τον εξοπλισμό, τα σέρβις, που δεν έχουμε ένσημο βαρέων και ανθυγιεινών, που πληρώνουμε τον καφέ που πίνουμε και το τοστ που τρώμε στο μαγαζί. Ξαφνικά πράγματα που φωνάζαμε όλα αυτά τα χρόνια έβγαιναν στη φόρα, με μία δόση λύπησης βέβαια.

Μέχρι και η ΕΡΑ μας κάλεσε να δώσουμε συνέντευξη εν όψη απεργίας. Το συζητήσαμε στο σωματείο και είπαμε κατ' εξαίρεση ας πάμε. Πήγα μαζί με έναν σύντροφο. Λέγαμε για τα σκατά του κλάδου, για τους νεκρούς συναδέλφους, για την επιθεώρηση εργασίας που δεν έκανε τίποτα. Κάποια στιγμή μας λέει ο δημοσιογράφος «και για πείτε ρε παιδιά...» και με τη μία, σχεδόν ταυτόχρονα, σκεφτόμαστε και οι δύο το σύνθημα.

Του λέμε μόνο παιδιά δεν είμαστε ψηλέ. Ένας από τους λόγους που καλέσαμε αυτή την απεργία είναι για να σταματήσουν να μας συμπεριφέρονται πελάτες και αφεντικά σαν τα παιδιά με τα παπιά, σαν τα παιδιά για όλες τις δουλειές, που θα πάμε για ψώνια για το μαγαζί, θα γεμίσουμε το ψυγείο, θα σκουπίσουμε, θα σφουγγαρίσουμε, θα πετάξουμε τα σκουπίδια, θα πληρώσουμε τους λογαριασμούς, θα αγοράσουμε τσιγάρα, ψωμί, τυρόπιτα για τον πελάτη. Του εξηγούμε, είμαστε εργάτες πάρτε το χαμπάρι. Δεν αντιμίλησε, αλλά δε φάνηκε κιόλας να καταλαβαίνει την «αγανάκτηση» μας.

Φύγαμε από εκεί με ένα κενό. Είχαμε πολλά να πούμε,

αλλά αν μας άφηνε παίζει να κλείναμε το πρόγραμμα. Ο σύντροφος κατηφόρισε σιγά- σιγά να πάει για δουλειά. Εγώ ήμουν από τους «τυχερούς» του σωματείου καθότι άνεργος εκείνη την περίοδο, έτσι δεν είχα και την κούραση της δουλειάς όπως οι υπόλοιποι. Ωστόσο μία μέρα πριν την απεργία προσλήφθηκα ντελιβεράς σε μία καφετέρια. Πήγα στη δουλειά και με έπιασε ο υπεύθυνος και μου είπε «χίλια συγνώμη αλλά αύριο δεν θα δουλέψετε», «έχουν απεργία οι ντελιβεράδες», «θα γίνετε πόλεμος στα Γιάννινα», «για το δικό σου καλό».

Έτσι τελείωσα τη δουλειά και έφυγα για να πάμε να μοιράσουμε κείμενα πάλι σε συναδέλφους και να πούμε στα αφεντικά ότι αύριο έχει απεργία και οι εργαζόμενοι σου έχουν δικαίωμα εάν θέλουν να απεργήσουν. Πάμε, κοιμόμαστε λίγες ώρες και κατά τις 5.30 σηκωνόμαστε. Παίρνω το τηλέφωνο του σωματείου και στέλνω μήνυμα σε όλους: «παιδιά σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους...», μου απαντάνε «δεν είμαστε παιδιά, δεν είμαστε παπιά».

Μαζευόμαστε στο εργατικό κέντρο σιγά- σιγά. Κάπου στις 6.30 είμαστε μια 40αρά. Φεύγουμε και πάμε για απεργιακές περιφρουρήσεις στις κούριερ. Δεν αντιδράει κάποιος εργοδότης ή υπεύθυνος. Όλοι ξέρουν ότι η μέρα είναι δική μας. Αράζουμε, πίνουμε καφέ, ακούμε ρέγκε από τη μικροφωνική που έχουμε φορτώσει σε ένα βανάκι και κοιτάμε συνεχώς e-food για να δούμε ποιος έχει ανοιχτό ντελίβερι. Κατά τις 11 φεύγουμε και αρχίζουμε να τους επισκεπτόμαστε έναν- έναν. Παντού είναι take away ή δουλεύουν τα αφεντικά.

Κατηφορίζουμε προς την προσυγκέντρωση. Η ώρα περνάει βασανιστικά και τα μηχανάκια είναι λίγα. Ο σύντροφος Βαλπρέδα μου λέει με την οξφορδιανή προφορά του «λίγοι είμαστε», του λέω «τι περίμενες;». Κι όμως όσο περνούσε η ώρα γινόταν αυτό που δεν περίμεναν και οι πιο αισιόδοξοι. Δεκάδες συνάδελφοι άρχισαν να καταφτάνουν για να συμμετέχουν στην μοτοπορεία. Κάθε δέκα λεπτά μετρούσαμε από την αρχή τα μηχανάκια, ξανά και ξανά. Τελική καταμέτρηση 106 μηχανάκια! Η μοτοπορεία ξεκινάει, στο ρελαντί, από πίσω ακολουθούν πεζή κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και σωματεία.

Φτάνουμε περιφέρεια και από εκεί φεύγουμε και αρχί-

ζουμε να τριγυρνάμε όλη την πόλη. Περνάμε από όλα τα μαγαζιά. Συνθήματα, κόρνες, πυρσοί και καπνογόνα δημιουργούν μία εικόνα πρωτόγνωρη για τα τοπικά δεδομένα. Καταλήγουμε στο σημείο συγκέντρωσης, ένα σύνθημα μόνο φωνάζουμε: «τι ωραία μέρα που είναι όταν απεργώ». Όλοι έχουμε ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά. Δίνουμε ραντεβού για το απόγευμα για να συνεχίσουμε τις απεργιακές περιφρουρήσεις.

Φεύγουμε, τρώμε κάτι, κοιμόμαστε σκάρτη ώρα και ξαναβγαίνουμε στο δρόμο. Μαζευόμαστε 40 μηχανάκια και ξεκινάμε πάλι τις γύρες. Κατά τις 10 το λήγουμε, όλοι έχουμε ένα πρόσωπο ικανοποίησης, χαράς και κούρασης ταυτόχρονα. Πάμε, πίνουμε δύο τσίπουρα και πάμε κατευθείαν για ύπνο, δε μας κρατάνε τα πόδια μας.

Την άλλη μέρα πάω για δουλειά το πρωί. Μου λέει ο υπεύθυνος «σε είδα στην απεργία εχθές», «ναι κατέβηκα» του απαντάω. «Κερδίσατε τελικά τίποτα;» μου λέει γεμάτος αφέλεια. Η αλήθεια είναι πως με έπιασε εξ απίνης ο ντατσκανάρας και το μόνο που σκέφτηκα εκείνη την ώρα είναι «τι ρωτάει ο μαλάκας πρωινιάτικα;» Ωστόσο όσο περνούσε η ώρα άρχισα να σκέφτομαι αυτήν την ερώτηση, πιο πολύ απολογιστικά παρά με ματαιότητα.

Ναι, κερδίσαμε κάτι και αυτό είναι ο σεβασμός. Κερδίσαμε το σεβασμό από τους πελάτες που όλα αυτά τα χρόνια αδιαφορούσαν για το πώς δουλεύουμε, με τι όρους και μέσα. Κερδίσαμε το σεβασμό απέναντι στους συναδέλφους που αποφάσισαν να απεργήσουν και να μην πάνε για δουλειά εκείνη την μέρα. Τέλος, κερδίσαμε το σεβασμό από τα αφεντικά, που είδαν ότι τα «παιδιά» με τα μηχανάκια -που όλα αυτά τα χρόνια όποτε ήθελαν τα έδιωχναν, όταν συλλογικοποιούν τις διεκδικήσεις τους έχουν μία δύναμη που δεν μπορούν να φανταστούν και που από εδώ και μπρος θα πρέπει να παίρνουν σοβαρά υπόψη τους.

Όσο για εμάς, γνωρίζουμε ότι αυτή η απεργία ήταν απλά ένα πρώτο μεγάλο βήμα. Το αν θα καταφέρουμε να ακολουθήσουν και άλλα παρόμοια είναι στο χέρι μας.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΟΜΟΣ

✍/ Τραμπάκουλας

Κάποια εργατικά νέα

Απεργία(17/4) πραγματοποίησαν οι εργάτες γης του δήμου Τύρναβου στα μέσα του Απριλίου, με βασικό τους αίτημα την αύξηση του μεροκάματου από τα 30 ευρώ στα 33,5 -όπως ορίζει ο νόμος- και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Οι εποχιακοί εργάτες γης, κυρίως αλβανικής καταγωγής, είναι ένα από τα πιο υποτιμημένα κομμάτια της εργατικής τάξης. Στην απεργία συμμετείχαν πάνω από 100 άτομα, και οι κινητοποιήσεις διήρκησαν μέρες. Στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε, οι ίδιοι, θέτουν ως άμεση προτεραιότητα για τη συνέχιση του αγώνα τους, την ίδρυση σωματείου εργατών γης ανεξαρτήτως εθνικότητας και φύλου.

Η αύξηση του μισθού ως διεκδίκηση, δεν είναι μια στεγνή οικονομική βαλβίδα αποσυμπίεσης, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο. Η ταξική σύνθεση των εργατών γης, αποτελείται κυρίως από μετανάστες γεγονός το οποίο δίνει μια παραπάνω διάσταση στην απεργία και στα νοήματα της.

πηγή: bit.ly/31wnZvV

Μία ακόμη εργοδοτική δολοφονία συνέβη (20/5) στο ναυπηγείο Atlas στο Πέραμα, που τα καθεστωτικά επιμένουν να ονομάζουν “δυστύχημα με ασαφή αίτια”. Ο Olaria Sukabriel, έπεσε από σκαλωσιά ύψους 10 μέτρων και βρήκε το θάνατο. Τα συνδικάτα Μετάλλου Αττικής και Ναυπηγοεπισκευαστικής Βιομηχανίας και το συνδικάτο Ναυπηγοξυλουργών, αναφέρουν πως οι συνθήκες εργασίας ήταν οι συνθήκες, δηλαδή απροστάτευτες, πρόχειρες και βιαστικές. Γνωρίζουμε καλά πως στην εποχή της ανάπτυξης και της συσσώρευσης, οι εργάτες είναι αναλώσιμοι και πως τα μέτρα προστασίας, είναι κόστος. Εμείς όμως δεν πρέπει να συνηθίζουμε τον θάνατο. Με άμεσα αντανakλαστικά, τα συνδικάτα οργάνωσαν 24ώρη απεργία στη Δραπετσώνα και πορεία προς το υπουργείο Ναυτιλίας και αναφέρουν σε ανακοινώσεις τους :

«Μας λένε δηλαδή, ότι για να έχουμε ένα μεροκάματο θα πρέπει να παίζουμε τη ζωή μας κορόνα - γράμματα. Αυτή είναι η ανάπτυξη για την οποία μας έχουν πάρει τα αυτιά. Αυτή είναι η ζωή με ή χωρίς μνημόνιο που μας ετοιμάζουν για τις επόμενες δεκαετίες»

πηγή: bit.ly/2KcmLjR

Οι εργαζόμενες και εργαζόμενοι στα Public έφτιαξαν το δικό τους σωματείο. Όπως αναφέρει η ανακοίνωση τους: “Υστερα από μακροχρόνιες προσπάθειες συναδελφισμών και συναδέλφων στα Public και με την έμπρακτη αλληλεγγύη των συναδέλφων του ΣΥΒΧΨΑ, έχουμε καταφέρει να δώσουμε και οργανωτική μορφή στις εμπειρίες μας από τους αγώνες, με την ίδρυση Σωματείου Εργαζομένων στα Public (Σωματείο Εργαζομένων στην Εταιρεία Retail World A. E. – Καταστήματα Public). Η ίδρυση του σωματείου είναι το αποτέλεσμα των αγώνων που δώσαμε όλα αυτά τα χρόνια και που μπορούμε και πρέπει να συνεχίσουμε να τους δίνουμε από μια θέση πιο δυνατή για εμάς, το δικό μας σωματείο. Ένα Σωματείο, το οποίο θα μπορεί να αγωνιστεί γύρω από ένα συγκεκριμένο πλαίσιο αιτημάτων όλων των εργαζομένων στα Public. [...]”

Σε αυτή, θέτουν ως βασικές διεκδικήσεις την υπογραφή Πανελλαδικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και τον αγώνα ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας και καλούν τις συναδέλφισσες και συναδέλφους τους να οργανωθούν να οργανωθούν στο Σωματείο.

■ email: public.wor@gmail.com

Στις 6/6/19 , η Κίνηση Εργαζομένων Κοινωφελούς Εργασίας Ηρακλείου, πραγματοποίησε δίωρη στάση εργασίας και συγκέντρωση στα Λιοντάρια. Οι εργαζόμενοι δεν αναγνωρίζονται από τη σύμβαση τους ως τέτοιοι, δηλαδή ως εργάτες και εργάτριες με αντίστοιχη ανάγκη για κοινωνικό μισθό, αλλά ως “ωφελοούμενοι”. Αυτό αποτελεί μια πάγια τακτική του κεφαλαίου με στόχο το διαχωρισμό των υποκειμένων από τα κοινά τους συμφέροντα. Τα προγράμματα της κοινωφελούς εργασίας, βαθαίνουν την εκμετάλλευση με την κάλυψη θέσεων με φθινό και ευέλικτο εργατικό δυναμικό. Οι εργαζόμενοι με δύναμη τους την οργάνωση και την αλληλεγγύη, θέτουν ως κεντρικά αιτήματα την παράταση του χρόνου του προγράμματος, την εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης εργασίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ, για τους αντίστοιχους κλάδους και τις ειδικότητες των εργαζομένων, την καταβολή του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας κ.α

πηγή: bit.ly/2MK27JV

Στις 7/6 καταγγέλεται από τη διευθύντρια του Εσπερινού ΓΕΛ Χανίων ότι οι εργοδότες δεν επέτρεψαν στους περισσότερους από τους μαθητές και μαθήτριες αλλαγή βάρδιας, ώστε να συμμετέχουν στις πανελλαδικές εξετάσεις, με αποτέλεσμα να συμμετέ-

χουν μόλις 2 άτομα. Σε απάντηση, πραγματοποιούνται παραστάσεις διαμαρτυρίας από εκπαιδευτικούς της ΕΛΜΕ Χανίων στην Επιθεώρηση Εργασίας και τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Οι εκατέρωθεν “αρμόδιοι” καταδικάζουν το γεγονός αποδίδοντας το στην “αυθαιρεσία ορισμένων εργοδοτών” και το θεσμικό κενό στο οποίο πέφτουν τέτοιες περιπτώσεις. Από την πλευρά τους οι εργαζόμενοι ζητούν την κατοχύρωση από τους θεσμούς της απρόσκοπτης συμμετοχής των εργαζομένων μαθητριών και μαθητών στις εξετάσεις και της πρόσβασης τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενες-οι μαθήτριες και μαθητές φέρονται αποφασισμένοι να απέχουν από τις επαναληπτικές εξετάσεις του Σεπτεμβρίου.

Τα παραπάνω γεγονότα αναδεικνύουν πώς ο κόπος και οι προσπάθειες των εργαζομένων μαθητών και μαθητριών προσκρούουν πάνω στους ταξικούς φραγμούς που περιφρουρούνται με ζήλο από τα συμφέροντα των αφεντικών, ματαιώνοντας τις (όποιες) ελπίδες και δυνατότητες για κάθετη κοινωνική κινητικότητα. Αυτό που οι κρατικοδίαιτοι γραφειοκράτες ονομάζουν “αυθαιρεσίες ορισμένων” δεν είναι παρά μια ακόμα πτυχή της εργασίας που στη βιομηχανία τουριστικοποίησης των Χανίων -και κάθε Χανίων- τα αφεντικά προδιαγράφουν για τους εργάτες ολοένα και πιο εντατικοποιημένη και υποτιμημένη. Στο πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού καμία διεκδίκηση των εκμεταλλεζομένων δεν περισσεύει· όμως όσο αυτός εντείνεται και όσο οι θεσμικές προσδοκίες αποδεικνύονται αυταπάτες, τόσο περισσότερο προκύπτει η ανάγκη για ταξική οργάνωση και για έναν επαναστατικό συνδικαλισμό.

πηγές: bit.ly/2WXASPZ
bit.ly/2X4OzwK

Η Α.Σ. πρώην εργαζόμενη στο φροντιστήριο “Πρίσμα” απολύθηκε το 2014 γιατί διεκδίκησε -και πέτυχε- την καταβολή των δεδουλευμένων 2 χρόνων από τον πρώην εργοδότη της Β. Ικούμα. Ο τελευταίος είχε επιχειρήσει -ανεπιτυχώς- από το 2014 τη φήμιση και την ποινικοποίηση των συλλογικών κινητοποιήσεων του σωματείου της εργαζόμενης, μέσω συστάσεων από τους μπάτσους στην ίδια, αιτήσεων για ασφαλιστικά μέτρα και μηνύσεων. Στις 8/5 του 2019 η Α.Σ. καταδικάστηκε σε 4 μήνες φυλάκισης για συκοφαντική δυσφήμιση του πρώην αφεντικού της, ενώ στις 10/5 αναβλήθηκε (για τις 21/11) η δίκη που ακολουθούσε για τις κινητοποιήσεις της ίδιας με το Σύλλογο Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ) -όπου διεκδικούσαν με συλλογικές διαμαρτυρίες έξω από το φροντιστήριο την καταβολή των δεδουλευμένων και την επαναπρόσληψη της- η οποία θα έπρεπε να είχε παραγραφεί από το 2016 (!).

Με βάση τη συγκεκριμένη υπόθεση, τόσο η καταδικαστική για την εργαζόμενη απόφαση, όσο και η περίπτωση εκδίκασης και έκδοσης ανάλογης απόφασης το Νοέμβρη, ανοίγουν δρόμο για την περαιτέρω ποινικοποίηση των συλλογικών αγώνων των εργαζομένων, δημιουργώντας δεδικασμένο. Στοχοποιείται μια μορφή δράσης -οι συλλογικές κινητοποιήσεις έξω από τους χώρους εργασίας (μαγαζιά, γραφεία κ.τ.λ.)- της οποίας η αμεσότητα και ο δημόσιος χαρακτήρας την καθιστούν ταυτόχρονα αποτελεσματικό μέσο απέναντι στα αφεντικά, ενδυναμωτική για τους εργαζόμενους, αλλά και παράδειγμα κινήσεων που ξεφεύγουν από το καθιερωμένο θεσμικό πλαίσιο. Αυτό επιχειρείται -όχι τυχαία- σε μια συγκυρία όπου τα εργασιακά κεκτημένα εξαφανίζονται και όπου υπόσχεται πάρτυ ασυδοσίας για τα αφεντικά και συνθήκες γαλέρας για τους εργαζόμενους.

πηγή: bit.ly/2R8HPs9

**ΜΗΝ ΑΦΗΝΕΙΣ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΣΟΥ
ΝΑ ΣΕ ΚΛΕΒΕΙ**

**ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΔΙΚΑΙΟΥΣΑΙ:**

2 μέρες άδεια μετ' αποδοχών

2 μέρες επίδομα αδείας

για κάθε

25 πραγματοποιηθέντα μεροκάματα

**e-mail: ssm.info@gmail.com
τηλ. 2103820537, 6998051810**

Στους δρόμους, τις πλατείες και τις γειτονιές, γυναίκες μετανάστριες δεν είστε μοναχές (με αφορμή τις μαζικές γυναικοκτονίες από τον Ελληνοκύπριο serial killer)

Μετά τις αποκαλύψεις για τις μαζικές γυναικοκτονίες μεταναστριών εργατριών που διέπραξε ο Ελληνοκύπριος στρατιωτικός, διαβάζουμε και ακούμε συνεχώς στα ΜΜΕ να μας αναλύουν δημοσιογράφοι, πολιτικοί, ψυχολόγοι, ειδικοί και ακαδημαϊκοί, το προφίλ και τα κίνητρα του δολοφόνου, του μεγαλύτερου εγκληματία στη σύγχρονη κυπριακή ιστορία, του διαβόητου serial killer όπως τον αποκαλούν.

Από τη μια, αυτό είναι αναπόφευκτο λόγω των φρικιαστικών εγκλημάτων που ομολόγησε πλέον ο ίδιος. Από την άλλη όμως, όλη αυτή η συζήτηση που επικεντρώνεται στο πρόσωπο του δράστη, που τονίζει τη μοναδικότητα του φαινομένου, γίνεται στοχευμένα και με συγκεκριμένους σκοπούς: Να αποπροσανατολίσει τον κόσμο και να απενοχοποιήσει, όχι μόνο τους κρατικούς μηχανισμούς, αλλά και όσους εκτρέφουν καθημερινά τον σεξισμό, τον ρατσισμό και τον ταξικό διαχωρισμό. Γενικότερα δηλαδή, όσους με τη στάση τους όπλισαν τα χέρια του δολοφόνου και συγκάλυψαν τα εγκλήματά του, μέχρι να γίνουν γνωστά από ένα τυχαίο γεγονός που ξετύλιξε το κουβάρι των δολοφονιών.

Είναι πλέον προφανές όχι μόνο ότι οι δολοφονίες έχουν ξεκάθαρα σεξιστικά, ρατσιστικά και ταξικά χαρακτηριστικά -αφού όλα τα θύματα είναι γυναίκες, μετανάστριες, φτωχές, εργάτριες- αλλά κι ότι το αίμα αυτών των γυναικών το έχει στα χέρια του το κράτος που καλλιέργησε τον θεσμικό ρατσισμό και την υποτίμηση αυτών των ζώων, με αποτέλεσμα ακόμα κι όταν δολοφονήθηκαν να μείνουν στα αζήτητα, σώματα αόρατα, όπως αόρατες ήταν και οι ζωές τους στο περιθώριο.

Κι όχι γενικά και αόριστα το κράτος, αλλά σύσσωμοι οι κατασταλτικοί (αστυνομία, δικαστήρια, στρατός) και ιδεολογικοί (ΜΜΕ, παιδεία, συστημικά κόμματα κ.α.) μηχανισμοί του, που υποδέχονται και συλλαμβάνουν ως «παράνομους» και «λαθρομετανάστες» πρόσφυγες πολέμου, και τους στοιβάζουν σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι να αποφασίσουν αν θα τους διώξουν ή αν θα τους δώσουν άσυλο ή προσωρινή άδεια διαμονής. Τα ΜΜΕ που μας βομβαρδίζουν καθημερινά για τους «παρείσακτους εισβολείς» που έρχονται να αλλοιώσουν τον πολιτισμό μας. Οι εκπρόσωποι καθεστωτικών κομμάτων, όχι μόνο νεοναζιστικών και ακροδεξιών, που καλλιεργούν τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, αλλά και του λεγόμενου δημοκρατικού τόξου, αυτοί που αραδιάζουν ένα σωρό ψέματα για τα επιδόματα και τις απολαβές των προσφύγων και μεταναστών, κι όταν αποκαλύφθηκε ότι παρουσίαζαν ψευδή στοιχεία και έγγραφα προς ενοχοποίηση των μεταναστών, συγκαλύφθηκαν αντί να ξεσκεπαστούν από τα ΜΜΕ, την πολιτεία και την κοινωνία.

Στο στόχαστρο όλων αυτών βρίσκονται φυσικά μόνο οι φτωχοδιάβολοι μετανάστες, γιατί αντίθετα οι πλούσιοι, οι εκπρόσωποι του ξένου κεφαλαίου, είναι ευπρόσδεκτοι με τιμές από το κράτος και την υψηλή κοινωνία. Αυτοί μπορούν άμεσα να αγοράσουν διαβατήρια, υπηρεσίες, ακίνητα, ως επενδυτές και ευεργέτες της οικονομίας μας.

Οι γυναίκες μετανάστριες εργάτριες βρίσκονται ίσως στη χειρότερη θέση απ' όλη την εργατική τάξη, ντόπια και ξένη, στην Κύπρο. Ακόμα κι αν «νομιμοποιηθούν», ζουν και εργάζονται κάτω από το ιδιότυπο καθεστώς των οικιακών εργατριών, στερούμενες το δικαίωμα να παίρνουν τον θεσπισμένο ελάχιστο κατώτατο μισθό (870 ευρώ), ούτε καν το 50% αυτού, με πρόσχημα ότι έχουν εξασφαλισμένη τροφή και διαμονή. Η σχετική σύμβαση του κράτους αναφέρει ότι μια οικιακή εργάτρια δεν έχει δικαίωμα να αλλάξει

τόπο εργασίας και εργοδότη, δεν μπορεί να ζητήσει αύξηση, πρέπει να υπακούει σε ό,τι διατάζει το αφεντικό, να δουλεύει 6 μέρες την εβδομάδα, να μην συμμετέχει σε πολιτικές και κοινωνικές δραστηριότητες, ενώ για τις ώρες απασχόλησης, αν και είναι 7 ημερησίως σύμφωνα με την σύμβαση, αυτές στην πραγματικότητα είναι πολύ περισσότερες. Σε πολλές περιπτώσεις, το καθεστώς καταπίεσης και εκμετάλλευσης, το οποίο περιλαμβάνει απλήρωτη δουλειά στον ίδιο μα και σε φίλους και συγγενείς που την προωθεί ο εργοδότης σαν να είναι ιδιοκτησία του, απαγόρευση κυκλοφορίας, καταναγκαστική εργασία την Κυριακή και συχνά κακοποίηση και σεξουαλική εκμετάλλευση, επεκτείνεται πέραν από τις όποιες συμβάσεις.

Κοινώς, αυτό το κομμάτι της εργατικής τάξης έχει καταδικαστεί από το κράτος, το κεφάλαιο, αλλά και ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας, να ζει και να εργάζεται σε συνθήκες σκλαβιάς και να είναι υπηρέτριες των αστικών οικογενειών που τις μεταχειρίζονται ως δούλες. Πολλές από αυτές που δεν κατάφεραν να αποδράσουν από αυτό το καθεστώς, που δεν μπόρεσαν ούτε καν να μιλήσουν αφού δεν είχαν καμιά βοήθεια και προστασία, οδηγηθήκαν στην αυτοκτονία και μαθαίναμε την κατάληξή τους στα μονόστηλα των εφημερίδων σε 5 γραμμές που δεν αναφέρουν καν το όνομά τους. Έτσι δεν είναι καθόλου τυχαίο που και οι δολοφονίες των γυναικών έμειναν θαμμένες στη σιωπή, κάτω από την κρατική και κοινωνική αδιαφορία. Την ίδια τύχη είχαν και πολλές μετανάστριες γυναίκες που ήρθαν εδώ να εργαστούν ως καλλιτέχνιδες όπως τους είπαν, αλλά ρίχτηκαν διά της βίας στο σκλαβοπάζαρο της σωματεμπορίας χωρίς καμιά δυνατότητα διαφυγής.

Οι γυναικοκτονίες λοιπόν έφεραν ξανά στην επιφάνεια όλη αυτή τη σαπίλα που επιμελώς προσπαθεί να κρύψει κάτω από το χαλί ο κοινωνικός ιστός. Ασφαλώς δεν φταίει όλη η κοινωνία για το ό,τι συμβαίνει, αλλά είναι συνένοχοι όσοι κλείνουν τα μάτια και σιωπούν μπροστά σε αυτά τα φαινόμενα που είναι η σκληρή καθημερινότητα για κάποιους ανθρώπους. Είναι επιτακτική ανάγκη να παλέψουμε για να τσακιστεί στη ρίζα του ο ρατσισμός, ο σεξισμός και η εκμετάλλευση αυτών των γυναικών. Κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με ασυμβίβαστο αγώνα ενάντια στο σύστημα που διαιωνίζει την ανισότητα, που ενισχύει την πατριαρχία και την εκμετάλλευση.

Να εκφράσουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στις μετανάστριες εργάτριες αλλά και σε κάθε καταπιεσμένο άνθρωπο, ντόπιο ή ξένο. Να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε μαζί, ενωμένη η εργατική τάξη ενάντια στους δυνάστες μας. Ό,τι διώχνει αυτούς τους ανθρώπους μακριά από τον τόπο τους, ρίχνει κι εμάς στη φτώχεια και την ανεργία. Ας κοιτάξουμε κατάματα τον κοινό εχθρό και να διεκδικήσουμε μια άλλη ζωή, να επιδιώξουμε την κοινωνική απελευθέρωση.

Η εικόνα με το μαζικό και οργανωμένο μπλοκ των εργατριών από τις Φιλιππίνες στην πορεία της πρωτομαγιάς προχθές στην Λεμεσό, πρέπει να είναι μια όμορφη εικόνα από το μέλλον, όπου όλοι οι εργάτες και εργάτριες, ανεξαρτήτως χώρας προέλευσης, θα βαδίζουν μαζί στον δρόμο για μια άλλη κοινωνία, όπου ο πλούτος θα ανήκει σ' αυτούς που τον παράγουν, για ένα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς αφεντικά.

✍ **Bandiera** - συλλογικότητα αναρχικών και κομμουνιστών

■ Λίγα λόγια για την κουλτούρα του βιασμού

Όταν η κοινωνία βρωμάει πατριαρχία...

Η εκμάθηση της αρρενωπής και βίαιης συμπεριφοράς εντοπίζεται σε διάφορα πεδία της κοινωνικής μας ζωής. Είναι ενσωματωμένη σε κάθε πτυχή της ζωής μας και εμφανίζεται διαφοροποιημένη και πολλές φορές καλυμμένη. Στηρίζεται όμως σε κάτι σταθερό και αμετάβλητο: την ανδρική φιγούρα. Η κουλτούρα του βιασμού καλλιεργείται, διαμορφώνεται και αναπαράγεται μέσα στον δημόσιο χώρο και ορίζει τους άνδρες ως κυρίαρχους, ενώ εμάς ως υποτελείς. Επιβάλλει τη συμφωνία μας και την υπακοή μας στα κοινωνικά αποδεκτά πρότυπα, τα οποία περιορίζουν την υπόστασή μας και δημιουργούν τον ετεροκαθορισμό μας από τους άνδρες. Μας προστάζουν πώς να είμαστε και να συμπεριφερόμαστε, και τονίζουν την ανάγκη να μην ξεφεύγουμε από την επιβεβλημένη νόρμα. Μητέρες, εργαζόμενες εντός και εκτός σπιτιού, σεξουαλικά αντικείμενα.

Αυτές είναι οι ιδιότητες που μας αναγνωρίζονται και ταυτίζουν. Οι άνδρες πάλι, εκμεταλλευόμενοι μια προνομιακή θέση εντός της πατριαρχικής κοινωνίας, επιβάλλονται εξουσιαστικά πάνω μας μέσω μιας συστηματοποιημένης επιθετικότητας. Βιασμοί, δολοφονίες, ψυχολογική και σωματική βία, όλα αυτά αποτελούν πράξεις ελέγχου και επιβολής.

Στον δημόσιο χώρο, η ύπαρξή μας τίθεται συνεχώς εν αμφιβόλω, ενώ ο φόβος και το άγχος επιδρούν στην κοινωνικοποίησή μας. Κάθε ώρα και στιγμή πρέπει να είμαστε προετοιμασμένες να αντιμετωπίσουμε όλη την αρρενωπή και μάτσο συμπεριφορά, τα σφυρίγματα στον δρόμο, τα κεράσματα στο μπαρ, το αφεντικό που μας την πέφτει. Οι βιασμοί αποτελούν πλέον μια καθημερινή συνθήκη σε κάθε πτυχή της ζωής μας, ως μέσο ισχύος και ανδρισμού. Αν και η αύξηση των καταγγελιών βιασμών τα τελευταία χρόνια είναι εμφανής, παρατηρούμε μια επιλεκτική προ-

βολή από τα ΜΜΕ, με όρους θεάματος.

Τι σημαίνει αυτό;

Όταν ο βιασμός περιέχει στοιχεία αξιοποιήσιμα, που μπορούν να δημιουργήσουν μια δραματοποιημένη κατάσταση, τότε τα ΜΜΕ εκθέτουν όλο το χρονικό ενός βιασμού. Προσπαθούν να ανιχνεύσουν στοιχεία για τη σεξουαλική ζωή της γυναίκας αμφισβητώντας την ηθική της, και να δημιουργήσουν το προφίλ του βιαστή χαρακτηρίζοντάς τον ως ανώμαλο, τέρας, ψυχικά διαταραγμένο, ώστε να τον διαχωρίσουν από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και να μην διασαλευτούν οι κανονικότητες.

Τα λεγόμενα ως «εγκλήματα πάθους» δείχνουν να προσελκύουν το τηλεοπτικό κοινό, όπως φάνηκε εξάλλου και από την πρόσφατη δολοφονία της 23χρονης στη Μυτιλήνη, από τον εν διαστάσει σύζυγο. Γίνονται προσπάθειες να ανιχνευθούν όλες οι πτυχές της ζωής τους, να καταγρα-

φούν και να συζητηθούν, σε ένα πλαίσιο όμως που δικαιολογεί τον θύτη, καθώς τυφλωμένος από τον έρωτα και τη ματαίωση προέβη στο «μοιραίο». Εμείς δεν θεωρούμε ούτε ότι είναι εγκλήματα πάθους, ούτε ότι συμβαίνουν στη σφαίρα της τυχαιότητας. Είναι πράξεις επιβολής και ανάδειξης της ανδρικής τους κυριαρχίας.

Εντέχνως, λοιπόν, οι βιασμοί αναδεικνύονται ως μεμονωμένοι και τυχαίοι, και όχι ως κοινωνικό πρόβλημα, με στόχο τη διατήρηση της πατριαρχικής κανονικότητας μέσα από την άρνηση να ιδωθεί ως μια πράξη καθημερινή και συστηματική, που εμφανίζεται σε διάφορα πεδία της ζωής μας.

Η αντίδραση όμως της ελληνικής κοινωνίας στους βιασμούς είναι έντονη και επιθετική, όταν αυτοί διαπράττονται από μετανάστες, θρησκευτικά ή φυλετικά άλλους. Τότε παρατηρείται πιο έντονα μια ισχυρή εθνική συνοχή για την προστασία του κοινωνικού σώματος από τους μετανάστες, που «μολύνουν την αυθεντική ελληνική μας ταυτότητα». Βέβαια, η ελληνική κοινωνία δεν περιμένει αυτό για να εκφράζει τον ρατσιστικό της λόγο. Το κάνει εξάλλου καθημερινά! Οι μετανάστες εμφανίζονται ως παρβάτες της ηθικά ορισμένης κοινωνίας, ως όντα απροσάρμοστα και προβληματικά, ενώ η κοινωνία ως προστάτιδα των κανόνων συμπεριφοράς.

Εκτός, βέβαια, από τον δημόσιο χώρο, ως πεδίου υψηλού κινδύνου εμφανίζεται και ένας άλλος χώρος, που ως ιεροποιημένο σύμβολο δημιουργεί κανόνες και καλλιιεργεί αξίες, το οικογενειακό περιβάλλον. Εκεί κανονικοποιούνται και φυσικοποιούνται οι σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Η βία που ασκείται εντός του οικιακού χώρου δεν εμφανίζεται ως έμφυλη, αλλά ως «ενδο-οικογενειακή βία», αποκρύπτοντας την πραγματική διάστασή της. Εντός του οικιακού χώρου, λοιπόν, όλα επιτρέπονται και δικαιολογούνται, καθώς ο οικογενειακός θεσμός έχει πλασαριστεί ως φορέας αγάπης και φροντίδας.

Η σιωπή που επικρατεί στις περιπτώσεις της έμφυλης βίας εντός οικογενείας είναι εντυπωσιακή, καθώς πάντα συμβαίνει οι συγγενείς, οι φίλοι και οι γείτονες να μην γνωρίζουν κάτι. Ή ακόμα και αν γνωρίζουν και μιλήσουν θα αναφερθούν στην έκπληξη που τους προκάλεσε η είδηση, καθώς ο άντρας φαινόταν σωστός οικογενειάρχης, αποδίδοντας τις ευθύνες στη γυναίκα – μητέρα.

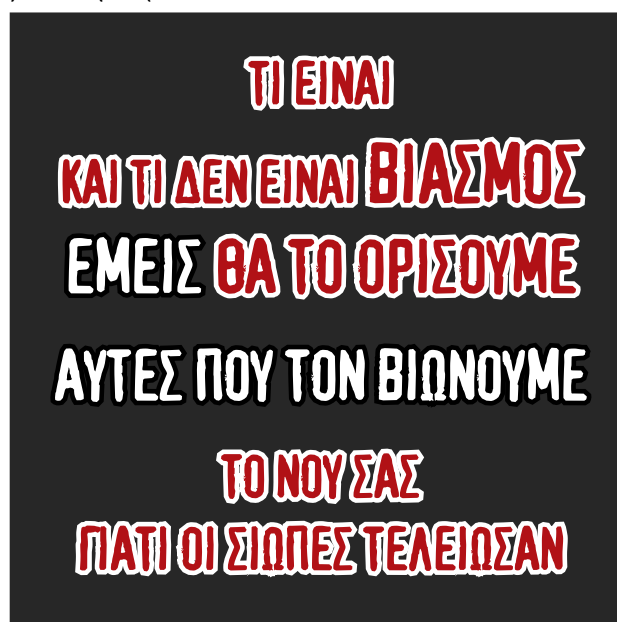
Η καταγγελία ενός βιασμού από την άλλη μας βρίσκει αντιμέτωπες με ένα σορό δυσκολίες. Η αυτοενοχοποίηση είναι διαρκής, εφόσον από μικρές μας έμαθαν πως εμείς ευθυνόμαστε για την υποτίμηση των ζώων μας. Αυτή η λογική δημιουργεί δισταγμούς και πολλές φορές επιλέγουμε τη σιωπή. Όταν όμως βρούμε το θάρρος και το καταγγέλλουμε, θα βρεθούμε και πάλι αντιμέτωπες με το κοινωνικό σύνολο και το ελληνικό δικαϊκό σύστημα. Πιο πριν όμως θα ακούσουμε και τους μπάτσους να μας αποτρέπουν από το να μιλήσουμε.

Στο δικαστήριο οι ερωτήσεις στηρίζονται σε μια ενοχοποιητική λογική προς τις γυναίκες. Θα αναρωτηθούν τι φορούσε η γυναίκα, τι έκανε τόσο αργά έξω, μήπως είχε πει ή μήπως διατηρούσε κάποια σχέση μαζί του, άρα δεν νοείται βιασμός. Η ψυχοφθόρα και επώδυνη αυτή διαδικασία μας δημιουργεί μια διστακτικότητα, καθώς στις αίθουσες των δικαστηρίων ξέρουμε πως θα ακούσουμε ένα σωρό ερωτήσεις που θα έχουν ως στόχο την ηθική μας.

Πέρα, όμως, από τη δίκη, που εγγράφεται στη μνήμη μας ως μια ενοχοποιητική και εξευτελιστική διαδικασία, τις περισσότερες φορές πρέπει να διαχειριστούμε ακόμα και την αθώωση του βιαστή μας.

Και οι νόμοι;

Και αυτοί βρίσκονται απέναντί μας, εκεί όπου η γυναικεία ταυτότητα ταυτίζεται με την γενετήσια ελευθερία, με την ικανότητα της αναπαραγωγής. Αναγνωρίζουμε πως οι νομοθεσίες και οι ορολογίες -σεξουαλική παρενόχληση, ασέλγεια- λειτουργούν με τον χαρακτήρα της διαμεσολάβησης και της εξομάλυνσης των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων, αγνοώντας το βίωμά μας. Αναγνωρίζουμε επίσης, πως όσο και αν διατείνονται κάποιοι πως ο βιασμός πρέπει να ενέχει αποδεικτικά στοιχεία όπως μώλωπες, διείσδυση, και πως ομαδικός βιασμός υπάρχει μόνο όταν η διείσδυση είναι ταυτόχρονη, ο βιασμός είναι ζήτημα πολιτικό, ζήτημα που επεκτείνεται σε ένα συνεχές της κουλτούρας του βιασμού.

Για εμάς, λοιπόν, η αυτοάμυνά μας είναι αναπόφευκτη και αρνούμαστε την καταδίκη της. Την αναγνωρίζουμε ως μια διαφορετική μορφή δικαιοσύνης, καθώς η υπάρχουσα δεν μας χωράει. Το δικαστικό, όμως, σύστημα ποινικοποιεί την αυτοάμυνα ως μέσο προστασίας μας. Ειρωνεία, βέβαια, αποτελεί το γεγονός πως μία από τις πιο συνήθεις ερωτήσεις μέσα στις δικαστικές αίθουσες, είναι ο λόγος για τον οποίο δεν αμυνθήκαμε στον βιαστή μας.

Στον κύκλο των συζητήσεων γύρω από τους βιασμούς εντάσσεται και το προφίλ τους. Οι βιασμοί συνήθως λέγεται πως διαπράττονται από κάτι τύπους «ανώμαλους», «ψυχικά διαταραγμένους», κάτι τέρατα που εμφανίστηκαν από άλλη κοινωνική διάσταση και πετάγονται από κάτι σκοτεινά δρομάκια, κάτι τύπους που δεν μπορούσαν να κρατήσουν τις αντρικές ορμές τους.

Ποιοι είναι όμως αυτοί που στην πραγματικότητα βιάζουν;

Παρατηρούμε μια προσπάθεια ιατροποίησης και παθολογικοποίησης των βιαστών. Μια προσπάθεια που θέλει να απομακρύνει τη συζήτηση για τους βιασμούς ως κοινωνικά προβλήματα, και να τους θέσει εκτός καθημερινής κοινωνικής πραγματικότητας. Να τους εντάξει σαν τυχαία γεγονότα σε έναν αδιατάραχτο κύκλο καθημερινής ευταξίας. Αποφεύγουν να αναγνωρίσουν τους βιαστές ως καθημερινούς άντρες, ως συζύγους, ως άντρες που ζουν και υπάρχουν εντός της ελληνικής κοινωνίας. Ποιος ο σκοπός τους; Εύκολο! Να δημιουργήσουν έναν βιαστή που παρεκκλίνει από τα υπόλοιπα κοινωνικά υποκείμενα, που αποτελεί εξαίρεση μέσα στον εθνικό κανόνα.

Αυτοί οι χαρακτηρισμοί δεν είναι βέβαια τυχαίοι, αφού προσπαθούν να λειάνουν τη συνθήκη αυτή και να ισο-

μοιράσουν τις ευθύνες, όσο και να απαλείψουν τον βιασμό από τη σφαίρα της κοινωνικής ευθύνης. Οι βιασμοί παράγονται και αναπαράγονται εντός της πατριαρχικής κοινωνίας και ξέρουμε πολύ καλά ποιοι βιάζουν. Δεν είναι ούτε ανώμαλοι ούτε τρελοί, είναι καθημερινοί άντρες, που επιβάλλουν όλες αυτές τις κυριαρχικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές πάνω μας και φτάνουν μέχρι τους βιασμούς και τις γυναικοκτονίες.

Ο δημόσιος λόγος, παράγει μια συζήτηση που στρέφεται εναντίον μας και μας κατηγορεί για δήθεν παρέκκλιση από την έμφυλη κανονικότητα. Μια γυναίκα με κοντή φούστα προκαλεί, μια γυναίκα μεθυσμένη είναι επιρρεπής, μια σεξεργάτρια δεν μπορεί να βιαστεί, γιατί εξάλλου αυτή είναι η δουλειά της. Εμείς, όμως, ξέρουμε πολύ καλά πως για τους βιασμούς, που εγγράφονται στη μνήμη μας και έχουν συνέπειες στη καθημερινότητά μας, δεν ευθυνόμαστε εμείς, αλλά η καπιταλιστική και πατριαρχική κοινωνία, που κατασκευάζει τους έμφυλους και ταξικούς διαχωρισμούς.

Στη στοχοποίηση και ενοχοποίηση των γυναικών συμμετέχουν όλοι: ΜΜΕ, τοπική και εθνική κοινωνία, ο περιρπτεράς της γειτονιάς, ο τύπος στο καφενείο, ο γείτονάς μας. Αλλά αυτοί δεν έχουν τόση αυθεντία όσο αυτό που ονομάζουμε επιστήμη.

Ο επιστημονικός λόγος, ο οποίος δομείται για να εξηγήσει «αντικειμενικά» και με «εγκυρότητα» πολλά ζητήματα, εκφέρει λόγο για εμάς και τους βιασμούς. Εντάσσει τα βιώματά μας μέσα σε ένα ιατροποιημένο περιβάλλον, και αφαιρεί καθετί κοινωνικό. Είναι σαφές πως η επιστήμη ούτε διαμορφώνεται σε ένα πεδίο ουδέτερο ούτε είναι απαλλαγμένη από τις κυριαρχικές νόρμες. Στηρίζεται και στηρίζει τον κυρίαρχο λόγο, υπηρετώντας το εκάστοτε εξουσιαστικό σύστημα. Αρκεί η τελευταία επιστημονική εξήγηση του Θάνου Ασκητή, που μας είπε ότι ο σίριαλ κίλλερ σκότωνε τις Φιλιππινέζες επειδή είναι εν γένει υποτακτικές. Και εμείς αν σκοτώναμε τον κ. Ασκητή θα είμαστε εν γένει αντισεξίστριες να του πείτε. Δεν θα φταίμε εμείς, αλλά το DNA μας.

Μέσα σε όλη αυτή την καθημερινή πατριαρχική συνθήκη που βρισκόμαστε, και με όλο τον θυμό που μας κυριεύει, επιλέγουμε τον θυμό αυτόν να τον αξιοποιήσουμε και να τον μετατρέψουμε σε μια συλλογική, δημιουργική δύναμη. Μια δύναμη που θα αποτελείται από συσπειρώσεις υποκειμένων -όσων βιώνουν κοινή καταπίεση λόγω φύλου, φυλής και τάξης- με έναν κοινό στόχο: την κατάρρευση της πατριαρχικής κανονικότητας. Ξέρουμε πως θέλουμε να καταστρέψουμε αυτή την πραγματικότητα που μας καταπιέζει, μας ορίζει και μας περιορίζει, μας περιθωριοποιεί, μας δολοφονεί και μας βιάζει. Ξέρουμε επίσης πως όλες αυτές οι συμπεριφορές, έχουν δρώντα υποκείμενα και δεν προέρχονται από κάτι εξωγενές και άγνωστο. Ενάντια σε όλα τα παραπάνω γνωρίζουμε καλά πως μόνο αν συσπειρωθούμε όλες οι γυναίκες της τάξης μας απέναντι στην πατριαρχία, με όρους οριζόντιους, αντι-ιεραρχικούς, χωρίς αρχηγούς που θα ακολουθούμε, θα μπορέσουμε να την αντιμετωπίσουμε και να την καταστρέψουμε.

✍️ **Corpus Rebellis,**

συλλογικότητα ενάντια στην πατριαρχία από τα Γιάννινα, corpusrebellis@gmail.com

■ 10+1 σημαντικές στιγμές για την αρχή και την εξέλιξη των ελληνικών εκλογών

1829 με απόφαση του Ιωάννη Καποδίστρια λαμβάνουν χώρα οι πρώτες εκλογές του νεοσύστατου ελληνικού κράτους με τη μορφή της προφορικής και φανερής ψηφοφορίας.

1834 στις δημοτικές εκλογές του του νομού Αργολιδοκορινθίας χρησιμοποιείται πρώτη φορά το ψηφοδέλτιο. Η μορφή του είναι ένα λευκό χαρτί όπου γράφει ο ψηφοφόρος το όνομα του υποψήφιου.

1843 γίνεται η επανάσταση της 3^{ης} Σεπτεμβρίου με αίτημα την παραχώρηση συντάγματος.

1844 ακολουθούν το βουλευτικές εκλογές, και καθιερώνεται και συνταγματικά η ψηφοφορία στην Ελλάδα. Δικαίωμα ψήφου έχουν μόνο οι άνδρες άνω των 25 ετών.

1844 μέχρι το 1923 οι βουλευτικές εκλογές γίνονται με το πλειοψηφικό σύστημα.

1864 Καταργείται με το σύνταγμα του η ψηφοφορία με ψηφοδέλτιο γιατί οι περισσότεροι Έλληνες δεν ήξεραν να γράφουν, με συνέπεια η νοθεία να οργανίζεται από τους «γραμματιζόμενους». Καθιερώνεται η ψηφοφορία με σφαιρίδιο (μολυβένιος βόλος). Έτσι, 14-17 Μαΐου 1865, γίνονται οι πρώτες εκλογές με σφαιρίδια, με νικητή τον Αλέξανδρο Κουμουνδούρο. Επίσης, είναι οι πρώτες εκλογές που παίρνουν μέρος οι επτανήσιοι.

1902 Τον Νοέμβριο τα εκλογικά αποτελέσματα βγήκαν ισοπαλία ανάμεσα στο κόμμα του Δηλιγιάννη και του Θεοτόκη με 102 έδρες το καθένα. Ακολούθησαν επεισόδια (τα «σανιδικά») από οπαδούς του Δηλιγιάννη, με συνέπεια ο βασιλιάς Γεώργιος Α' να παραχωρήσει το δικαίωμα σχηματισμού κυβέρνησης στον Δηλιγιάννη παρά την ισοπαλία του αποτελέσματος.

1914 Επιστρέφει το ψηφοδέλτιο, τυπωμένο με τους υποψήφιους αυτή τη φορά, σε δημοτικές εκλογές. Από τις βουλευτικές του 1926 και μετά έγινε το επίσημο μέσο ψηφοφορίας.

1930 κατοχυρώνεται δικαίωμα ψήφου στις εγγράμματες Ελληνίδες άνω των 30 ετών. Συνεπώς (καθ' ό τι το ποσοστό μορφωμένων γυναικών ήταν λιγότερο από 30%) στις δημοτικές εκλογές του 1934 ψήφισαν μόνο 240 γυναίκες. Συνταγματικά το δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες κατοχυρώθηκε το 1952, και το 1953 εκλέγεται και η πρώτη γυναίκα βουλευτής, η Ελένη Σκούρα.

1956 Στις εκλογές επτά διαφορετικά κόμματα συνασπίστηκαν για να αντιμετωπίσουν τον Κων. Καραμανλή (ΕΡΕ). Στις συγκεκριμένες εκλογές θεσπίστηκε ένα «ιδιαίτερο» εκλογικό σύστημα. Στο λεκανοπέδιο της Αττικής, που τα ποσοστά της ΕΡΕ ήταν χαμηλά, ίσχυσε η απλή αναλογική, ενώ στην επαρχία, όπου ήταν υψηλότερα, η πλειοψηφική μέθοδος. Ως εκ τούτου, παρόλο που η ΕΡΕ ήρθε δεύτερη σε ψήφους, σχημάτισε κυβέρνηση και μάλιστα αυτοδύναμη!

1961 οι εκλογές χαρακτηρίστηκαν ως της «βίας και της νοθείας». Μετακινήσεις στρατιωτικών και χωροφυλάκων λάμβαναν χώρα στην επαρχία, όπου ίσχυε η πλειοψηφική μέθοδος, όπου ψήφιζαν σε παραπάνω από ένα μέρη υπέρ της κυβέρνησης Καραμανλή. Το φαινόμενο ήταν τόσο έντονο, που μετά τις ψευδείς εγγραφές, σε μία διώροφη κατοικία βρέθηκαν να διαμένουν 218 χωροφύλακες.

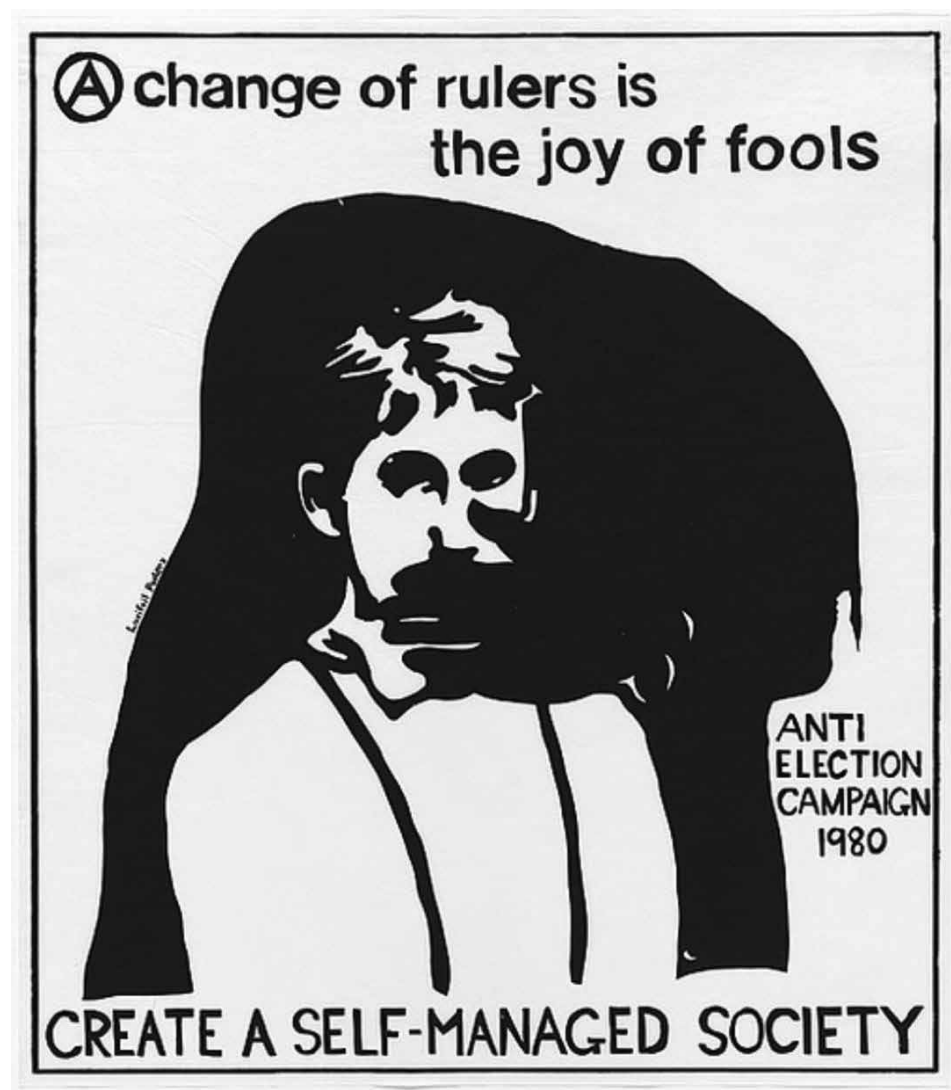
Το κράτος έχει συνέχεια είτε όταν οι διαχειριστές του βγαίνουν μέσα από εκλογικές διαδικασίες είτε όχι. Διαδικασίες που από τα πρώτα χρόνια κιόλας της ύπαρξής του έκαναν ξεκάθαρες τις αξίες που αντιπροσωπεύουν, κάνοντας διακρίσεις για το ποιοι συμμετέχουν και ποιοι όχι με βάση το φύλο, τη φυλή, το μορφωτικό επίπεδο -οπότε κατ' επέκταση και το κοινωνικό επίπεδο. Μπορεί αυτά να άλλαξαν με τα χρόνια και τους αγώνες, αλλά δεν έπαψαν να ισχύουν στην ουσία, αφού συνέχισαν να εκφράζονται μέσα από τις εκάστοτε πολιτικές εξουσίες.

Η συμμετοχή στις εκλογές μια φορά στα τέσσερα χρόνια κάθε άλλο παρά «συμμετοχή στα κοινά» σημαίνει. Το πρόταγμα της εκλογικής απεργίας και της συμμετοχής στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες είναι πιο επίκαιρο και αναγκαίο από ποτέ. Σε οποιοδήποτε χρώμα και κράχτη και αν αναθέσουμε τη ζωή μας, πάντα η πορεία θα χαραχτεί με γνώμονα τα συμφέροντα των ισχυρών. Όπως και έχει γίνει μέχρι σήμερα. Οι κάλπες τα μόνα

που έχουν βγάλει είναι καταπίεση, φτώχεια, εκμετάλλευση και πόλεμο. Εμείς, στον μόνο πόλεμο που συμμετέχουμε, και δίνουμε την υπόσχεση ότι θα συνεχίσουμε, είναι αυτός ενάντια στο κεφάλαιο, τον φασισμό, το κράτος και τους διαχειριστές του.

louielouie

«Η αλλαγή των ηγετών είναι η χαρά των ηλιθίων
Να δημιουργήσουμε μία αυτο-οργανωμένη κοινωνία»
Αντικλογική καμπάνια, 1980, Αυστραλία

Οι ελπίδες είναι εκεί έξω: στον δρόμο

«Εμείς είμαστε η δύναμη» αφίσσα από τον Μάη του '68

Αναδιάρθρωση κράτους και κεφαλαίου

Όποια κυβέρνηση έχουμε μετά την 7η Ιουλίου, το μόνο σίγουρο είναι ότι θα παραλάβει τη «χώρα» σε πολύ συγκεκριμένη κατάσταση, πολύ διαφορετική από το 2012 ή το 2015.

Ο σύριζα κατόρθωσε να ανασυντάξει το κράτος και το κεφάλαιο εις βάρος της κοινωνικής βάσης με πολύ λίγους τριγμούς και δυσκολίες. Ακολούθησε κατά γράμμα το δημοσιονομικό πρόγραμμα μοιράζοντας ό,τι περίσσειε. Αυτό ονομάστηκε κοινωνική πολιτική.

Αυτά τα φαινόμενα μόνο τυχαία δεν είναι όσον αφορά τη συγκεκριμένη κυβέρνηση. Ο σύριζα ως κομμάτι των πλατειών ώθησε μαζί με άλλους παράγοντες κομμάτια της κοινωνίας που τότε συγκρούστηκαν με το καθεστώς (πολιτικά αλλά και υλικά) να τραβηχτούν στις κάλπες, ώστε να συνεχίσουν τον «αγώνα». Για το τέλος των πλατειών δεν ευθύνονταν μόνο η ωμή καταστολή ή τα όρια των ίδιων των υποκειμένων, αλλά και η υποτιθέμενη συνέχιση του αγώνα μέσω της διαστρέβλωσης των αιτημάτων των πλατειών από τον σύριζα.

Σε αυτή την πορεία έχουμε τρία σημεία καμπής, τις δύο εκλογές του '15 και το δημοψήφισμα. Οι τρεις παραπάνω εκλογικές διαδικασίες, έδωσαν τα διαπιστευτήρια στον σύριζα να εξελίξει το κράτος, να το θωρακίσει. Στόχος αυτής της εξέλιξης είναι η υπεράσπιση των συμφερόντων των αφεντικών, του κράτους και η αδιάκοπη κυκλοφορία του χρήματος. Ηλεκτρονικός έλεγχος και επιτήρηση σε ακόμη περισσότερες πτυχές της καθημερινότητας, μπάρες στα μμμ, πλειστηριασμοί, funds και golden visa, εξορύξεις και νέα αεροδρόμια, είναι μόνο λίγα -και πρόχειρα- παραδείγματα της τελευταίας τετραετίας.

Εθνικός κορμός και εκλογική συγκρότηση

Η ατζέντα του μακεδονικού συσπείρωσε ξανά τον εθνικό κορμό. Του έδωσε αυτοπεποίθηση να βγει στον δρόμο, μοριακά αλλά και κεντρικά. Όλο σχεδόν το πολιτικό φάσμα χόρεψε στον ρυθμό του εθνικισμού και της υπεράσπισης της πατρίδας. Το μακεδονικό δημιούργησε συνειδήσεις, νέα πολιτικά μορφώματα, νέες «τιμωρίες» και νέες «προδοσίες». Όλο το φάσμα από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά (με ελάχιστες εξαιρέσεις)

έπαιξαν τα εθνικιστικά χαρτιά τους όχι απαραίτητα σε σχέση με το μακεδονικό, αλλά σίγουρα για να κρατήσουν ζωντανή τη σχέση τους με τους πιθανούς ψηφοφόρους.

Φυσικά, η κυβέρνηση πέρασε έτσι και αλλιώς μία ξεκάθαρα εθνικιστική συμφωνία στις πράξεις, η οποία επισφραγίζει την κυριαρχία της Ελλάδας στα Βαλκάνια.

Κινήματα και κάλπες

Εάν ο κόσμος δεν κερδίζεται με εκλογές, τότε πως κερδίζεται; Είναι γεγονός ότι τα ποσοστά αποχής είναι σταθερά υψηλά τα τελευταία χρόνια. Παρόλα αυτά, η αποχή από τις κάλπες δεν είναι απαραίτητα μία άλλου τύπου αντίσταση. Είναι αναγκαίο να πάμε κάποια χρόνια πίσω να δούμε για παράδειγμα τι έγινε την εποχή των πλατειών.

Η άγρια καταστολή την τριετία 2010-2012 και τα όρια των περιεχομένων και των υποκειμένων στις πλατείες, ανέδειξαν τις εκλογές ως την επόμενη μάχη σε κεντρικό τουλάχιστον επίπεδο. Αφού οι δύο πρώτοι παράγοντες έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ροή των γεγονότων, οι κάλπες ήταν η χαριστική βολή της ανάθεσης και της διαμεσολάβησης, από ακόμη ένα νέου τύπου αστικό κόμμα. Η προσφυγή στις κάλπες, σαν συνέχιση της αγωνιστικής περιόδου εκείνης, σηματοδοτήθηκε ως μία πράξη αντίστασης στη «δεξιά», τον φιλελευθερισμό, τα μνημόνια κτλ.

Άλλα παραδείγματα, τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία, το ζήτημα των εκλογών μπαίνει επίσης έντονα. Η ρητορική «αντί-μακρόν» είναι από τις βασικές μέσα στη συνθηματολογία αρκετών υποκειμένων. Ξεχνούν βέβαια, ότι μέσω οποιασδήποτε εκλογικής διαδικασίας δεν θα έρθει καμία αλλαγή. Μπορεί να ικανοποιηθούν κάποια αιτήματα των εξεγερμένων και όλα αυτά θα γίνουν με σκοπό την απόσυρση των επικίνδυνων τάξεων από τους δρόμους, τις πλατείες και τους κόμβους κυκλοφορίας των εμπορευμάτων που συστηματικά μπλοκάρονται από τα κίτρινα γιλέκα. Η τάξη των καταπιεσμένων, γάλλων, αλγερινών, αλβανών, ελλήνων κοκ, δεν έχει να κερδίσει τίποτα από τις κάλπες. Έχει να κερδίσει μόνο από την ενεργή ύπαρξή της στον δρόμο.

Βέβαια, ακόμη και σε πολύ πιο βίαιες εξεγέρσεις, όπως σε κάποιες χώρες που πήραν μέρος στην αραβική άνοιξη, είχαν ως βασικό τους στόχο, είτε τη διεξαγωγή εκλογών, είτε

τη διεξαγωγή πιο δίκαιων εκλογών. Η εκλογική διαδικασία για ακόμη μία φορά ώθησε τα γεγονότα σε μία φαινομενική δημοκρατική ειρήνη, αποτρέποντας άλλες οπτικές και πιθανές εξελίξεις, όπως για παράδειγμα επιχειρήθηκαν σε άλλα κράτη, όπως η συρία -ανεξάρτητα από την εξέλιξη τους μετά.

Κάποια μικρά συμπεράσματα

Κάθε φορά που τα υποκείμενα ενός αγώνα πίστεψαν σε κάτι άλλο, πέρα από τα ίδια και τη συνέχιση του αγώνα, ο αγώνας ηττήθηκε ή εκφυλίστηκε. Γιατί όντως ο κόσμος δεν

κερδίζεται με εκλογές και προσευχές, αλλά κερδίζεται με αγώνα, με πίστη στις δυνάμεις μας, χωρίς αφεντικά, μεσολάβηση, γνώστες και ειδικούς.

Το δίλημμα δεν είναι δεξιά ή αριστερά, πατριώτες ή πουλημένοι, ωμή βία και καταστολή ή χειρουργικές κατασταλτικές επεμβάσεις.

Το δίλημμα είναι αγώνας ή μεσολάβηση, κοινότητες ή ανάθεση, επανάσταση ή βαρβαρότητα.

■/ καρόσι

Ο κόσμος δεν κερδίζεται με εκλογές

Ο κόσμος δεν κερδίζεται από άλλους για εμάς. Η παραίτηση ποτέ δεν είχε προοπτική. Και για όλα που έχουμε ακόμα να κερδίσουμε μόνο εμείς μπορούμε να μιλήσουμε. Κανένας άλλος. Εμείς γνωρίζουμε τις ανάγκες μας, τις επιθυμίες μας, αλλά και τις καταπιέσεις μας. Μονάχα εμείς μπορούμε να θέσουμε με αιχμηρότητα και επάρκεια τους όρους του «διαλόγου». Οι ζωές μας, σε μας ανήκουν, εμείς οφείλουμε να τις οργανώσουμε, εμείς οφείλουμε να τις γεμίζουμε με τον τρόπο που μας ευχαριστεί...

~Διομήδης Φιλιππότου,

απόσπασμα από το φιλοσοφικό-πολιτικό δοκίμιο «Αιρέσεις του 21ου αιώνα» (1987)

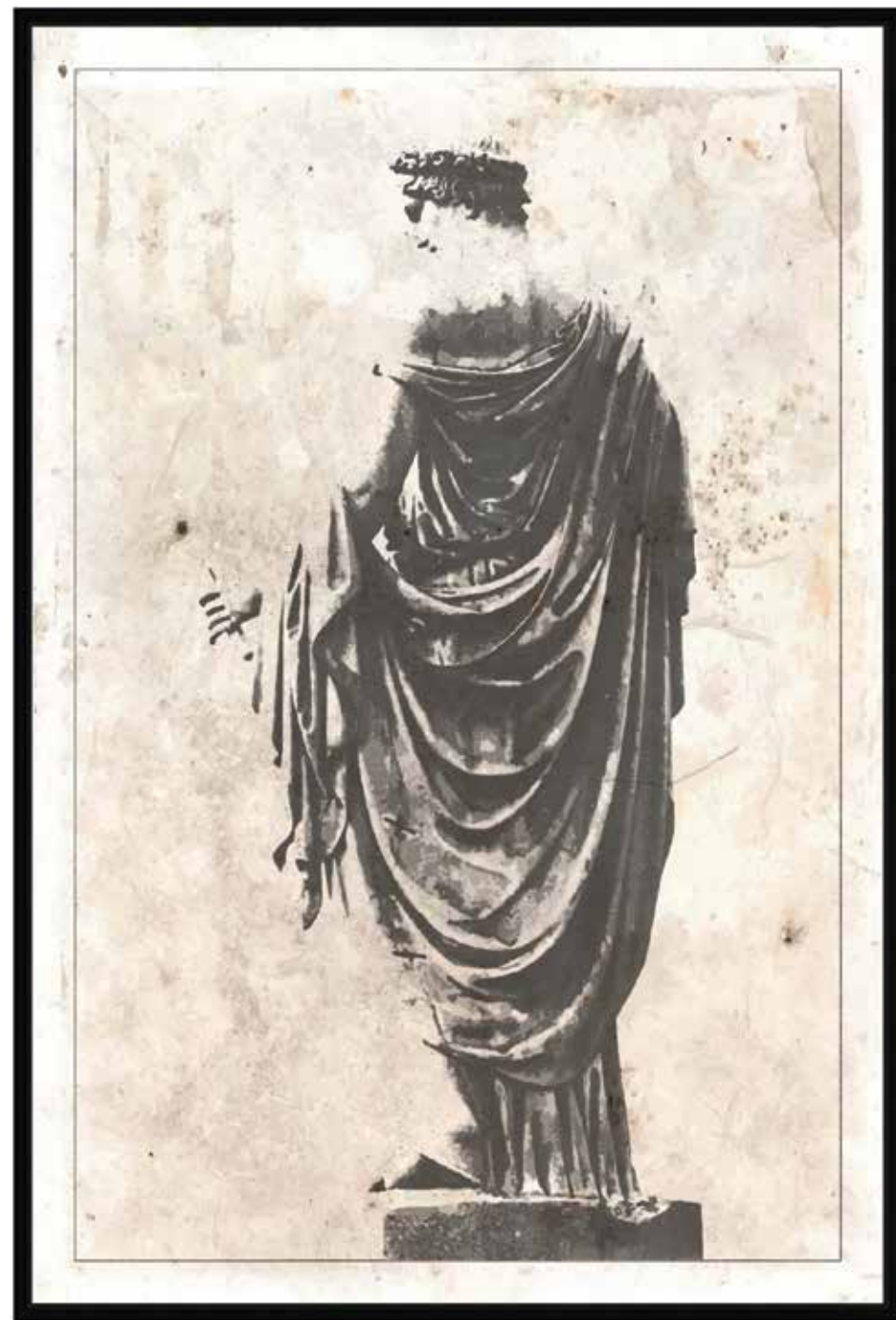
Έχουμε ξαναγράψει πως η δημοκρατία είναι το πολίτευμα του κεφαλαίου. Εννοούμε πως είναι το ιδανικό πολιτικό περιβάλλον εντός του οποίου ολόκληρος ο κόσμος του κεφαλαίου αναπτύσσεται και εξελίσσεται απρόσκοπτα, και μάλιστα δημοκρατικά. Η ιδεολογία που αναγνωρίζει πως ο κόσμος, όπως τον έχουμε μάθει, είναι η μόνη ρεαλιστική πρόταση για την οργάνωση της ζωής μας, πως ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής και οι κρατικές κοινωνίες απαντάνε συνολικά στις ανάγκες της ανθρώπινης δραστηριότητας, οφείλει πολλά στο θεσμό της δημοκρατίας. Γιατί είναι η δημοκρατία που δίνει την αίσθηση συμμετοχής στο μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού που ονομάζεται εκλογικό σώμα, και αφήνει αλάβωτους του δομικούς πυλώνες εκμετάλλευσης, από τη μισθωτή εργασία και την πατριαρχία έως την κρατική επιτήρηση και την εκμετάλλευση της φύσης. Όλες οι αντιθέσεις, οικονομικές, κοινωνικές κλπ συνεχίζουν να υπάρχουν. Και βέβαια, τι πιο δίκαιο από τη στιγμή που όλες και όλοι είχαν δικαίωμα ψήφου και το εξάσκησαν;

Ας το κάνουμε λιανό: Η δημοκρατία είναι ένα αξεσουάρ, ένα στολίδι ίσως, ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το κέρδος εις βάρος άλλων. Ένα στολίδι που τον κάνει να φαίνεται πιο δίκαιος και πιο οικειοποιήσιμος από τον καθένα και την καθεμία. Δεν είναι το μέσο για την αλλαγή αυτού του κόσμου, πόσο μάλλον για το ξεπέρασμά του. Δεν είναι, γιατί δεν προσφέρει αυτή τη δυνατότητα. Για όποιο άτομο θεωρεί πως συνεισφέρει στα «κοινά» απλά επειδή συμμετείχε ή θα συμμετάσχει στις εκλογές μπορούμε να πούμε τα εξής: Είτε έχει καταπιεί όλο το παραμύθι αμάσητο, όπως φυσιολογικά συμβαίνει με την πλειοψηφία του κόσμου που έχει γεννηθεί και έχει μάθει να λειτουργεί κατ' αυτόν τον τρόπο, ή, και αυτό είναι πιο σοβαρό, αναγνωρίζει τα οφέλη, τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις και τις καταπιέσεις στις οποίες συναινεί και επιλέγει συνειδητά να συντηρήσει, βασισμένο στο προσωπικό του όφελος. Και αυτό το τελευταίο είναι μία θέση...

Για εμάς, από την άλλη, δεν υπάρχει θέση σε αυτό τον κόσμο. Δεν θέλουμε το στρογγύλεμα των καταπιέσεων, θέλουμε να τις εξαφανίσουμε. Δεν θέλουμε προοδευτική διαχείριση των ζώων μας, θέλουμε να τις πάρουμε στα χέρια μας, και ήδη το «δουλεύουμε». Γνωρίζουμε πως ό,τι έχουμε να κερδίσουμε από αυτόν τον κόσμο δεν θα μας το φέρει κανένας δήμαρχος και κανένας βουλευτής. Αντιθέτως, έχουμε μάθει πως τα πράγματα, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, μέσα από αγώνες κερδίζονται.

Η ανάθεση είναι το χαντάκι του κάθε αγώνα. Όταν αναθέτουμε σε άλλους να πάρουν αποφάσεις για τις δικές μας ζωές, όταν αναθέτουμε σε άλλους να «αγωνιστούν» για εμάς, μηδενίζουμε κάθε προοπτική βελτίωσης της καθημερινότητάς μας. Νικηφόροι αγώνες είναι οι αγώνες που πηγάζουν από τα κάτω. Από ανθρώπους που μοιράζονται τις ίδιες ανάγκες και που έχουν τα ίδια συμφέροντα. Είναι κοροϊδία να ταυτίζουμε την καθημερινή πάλη για επιβίωση, με τον «αγώνα» που κάποιοι ευαγγελίζονται πως δίνουν πίσω από τα βουλευτικά έδρανα ή μέσα από τα εργοδοτικά συνδικαλιστικά σωματεία. Εμείς, καλύτερα από όλους αυτούς, καταλαβαίνουμε τι χρειαζόμαστε, και για τι ακριβώς πρέπει να παλέψουμε.

Το να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας δεν είναι απλή υπόθεση. Χρειάζεται κόπο, οργάνωση, προσπάθεια. Πόσο μάλλον όταν προϋπάρχει μία κρατική υπερδομή που δείχνει να φροντίζει αυτή για εμάς. Είναι όμως εφικτό. Είναι κάτι που χτίζουμε συνεχώς στις κοινότητές μας, χωρίς να μεσολαβεί καθόλου η κρατική σχέση. Εμείς, μόνες μας και μόνοι μας, μπορούμε συλλογικά να ορίσουμε πώς να καλύπτουμε τις ανάγκες μας, και πώς να διαχειριζόμαστε τις σχέσεις μας σε κάθε επίπεδο. Το να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας είναι αναγκαίο. Το κράτος δεν είναι εδώ για να λύσει τα προβλήματα μας, δεν μπορεί

κιόλας· είναι εδώ για να συντηρήσει ένα σύστημα συμφερόντων που εξυπηρετεί τους από πάνω, και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε, όποιος και αν βρίσκεται στη διαχείρισή του.

Η αντιπρότασή μας είναι απλή: Κοινότητες αγώνα, αδιαμεσολάβητα, από τα κάτω, όπου όλα τα άτομα συμμετέχουν και αποφασίζουν ισότιμα. Όπου προσπαθούμε να φτιάχνουμε παραδείγματα από τον κόσμο που ονειρευόμαστε, ενώ ταυτόχρονα οξύνουμε τους αγώνες μας ενάντια στην κοινωνική και ταξική καταπίεση, μέχρι να γκρεμίσουμε τον κόσμο που μισούμε...

Κόντρα στην ανάθεση. Μόνη μας πρόταση ο αγώνας.

Μόνη ελπίδα μας η επανάσταση

■/ The new best niagara

Ανάμεσα στις ημερομηνίες – ανάμεσα στα συστημικά διλλήματα: Νοήματα, ρητορική και επόμενη μέρα των ευρωπαϊκών και εθνικών εκλογών

Η επόμενη μέρα των ευρωεκλογών και των αυτοδιοικητικών εκλογών στην Ελλάδα έφερε ως πολιτικό αποτέλεσμα την προκήρυξη εθνικών εκλογών για τις 7 Ιουλίου, μερικούς μήνες νωρίτερα από την ολοκλήρωση της 4ετίας από την παρούσα κυβέρνηση, με κορμό πλέον μόνο τον ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ., αφού είχε προηγηθεί η αποχώρηση των ΑΝ.ΕΛ., κάτω από την πίεση και τις αντίρροπες και φυγόκεντρες δυνάμεις που αναπτύχθηκαν σε όλο το φάσμα της κεντρικής πολιτικής σκηνής με βάση τη συμφωνία των Πρεσπών. Η παρούσα κυβέρνηση είναι η πρώτη από την είσοδο της χώρας στο Δ.Ν.Τ. που καταφέρνει να ολοκληρώσει, σχεδόν, μια ολόκληρη 4ετία διακυβέρνησης, έχοντας στο ενδιαμέσο προχωρήσει στην υπογραφή άλλου ενός μνημονίου, και εξασφαλίζοντας τη συνέχιση των προγραμμάτων «σωτηρίας» για το ελληνικό κράτος, προγραμμάτων που έδειξαν όλα τα προηγούμενα χρόνια πως δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά την αιχμή του δόρατος της καπιταλιστικής επίθεσης, προγράμματα θανάτου και εξαθλίωσης για τους από τα κάτω. Παρόλα αυτά, η γραμμή «μνημόνιο – αντιμνημόνιο», που αποτέλεσε ένα καθοριστικής σημασίας σημείο τα προηγούμενα χρόνια, και φαινόταν ότι θα αναδειχθεί για τη σύγχρονη εποχή σε ύψιστης σημασίας ζήτημα, όχι απλά για την πολιτική φυσιολογία των επίσημων κομμάτων, αλλά και για μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής ζωής, στην παρούσα φάση φαίνεται να μην έπαιξε κάποιο ιδιαίτερο ρόλο στο πολιτικό παιχνίδι, παρά τη συνεχιζόμενη ρητορική από μεριάς της κυβέρνησης περί «εξόδου από τα μνημόνια». Αυτό φαίνεται και από την εξαύλωση πολιτικών σχηματισμών που

βάσισαν όλη τους την οντότητα πάνω σε μια γενική και θολή αντιμνημονιακή ταυτότητα, τόσο από τα αριστερά, όσο και από τα δεξιά.

Ο νέος διπολισμός

Αυτό που διαφαίνεται είναι η εκ νέου συγκρότηση δύο βασικών κορμών στην ελληνική πολιτική ζωή, αυτόν της -ανανεωμένης σε επίπεδο συσπείρωσης- δεξιάς, με κορμό πάντα τη ΝΔ, και ενός αυτοαποκαλούμενου προοδευτικού/κεντροαριστερού με κορμό τον ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ. Γύρω από αυτό (που όπως θα αναφερθεί και παρακάτω δεν αποτελεί την προκειμένη στιγμή ελληνικό φαινόμενο) μετασχηματίζεται και ο δημόσιος λόγος και τα σημεία του. Η σύγκρουση παρουσιάζεται με όρους θρησκευτικών/μεταφυσικών σαν την πάλη ανάμεσα στο απόλυτο κακό και το καλό, ένα σχήμα τρόμου, καταστροφολογίας και τελεολογίας που διαπερνά τη στρατηγική και των δύο σχηματισμών. Για τον ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ, το παλιό συγκρούεται με το νέο, οι πολιτικές υπέρ των πολλών με αυτές υπέρ των λίγων, το κοινωνικό/κρατικό/δημόσιο με το ακραίο νεοφιλελεύθερο/ιδιωτικό, η συντήρηση με την πρόοδο, η επιστροφή σε καιρούς έκτακτης ανάγκης και ολοκληρωτικού κράτους με τη μετάβαση σε έναν νεοσχηματισμένο, πιο δίκαιο και ανεκτικό κρατικό σχηματισμό. Από την άλλη, για τη ΝΔ και συνολικά το δεξιό στρατόπεδο, η αντιαναπτυξιακή αρτηριοσκληρωτική πολιτική με τα αριστερά βαρίδια συγκρούεται με τη φιλοαναπτυξιακή πολιτική που θα φέρει ευημερία, ο πατριωτισμός με τον εθνομηδενισμό, η «καλώς εννοούμενη»

(φανταστικό σχήμα) εφαρμογή του νόμου και της τάξης με την αποσάθρωση του κρατικού μηχανισμού δημόσιας τάξης, ο πολιτικός ρεαλισμός της οικονομίας με τις «αριστερόστροφες» ιδεοληψίες, η ευελιξία στη μορφή του κράτους και τη λειτουργία της αγοράς με την προσκόλληση σε παρωχημένες παλιοκομματικές και συνδικαλιστικές αρχές, που για το δεξιό ιδεολογικό οπλοστάσιο ευθύνονται, μαζί με τις αναποτελεσματικές κρατικές επιλογές, για την καθίζηση της επιχειρηματικότητας, την ανεργία, τη φτωχοποίηση.

Αυτό όμως που διαπερνά κάθετα και οριζόντια τη ρητορική και το ιδεολογικό corpus και των δύο είναι η αλήθεια σαν σχήμα λυτρωτικό, μετά τις προηγούμενες δεκαετίες της διαφθοράς, της αδιαφάνειας, των σκανδάλων, των μίζων, του δημοσίου χρέους, των μνημονίων. Η κάθαρση έρχεται συνολικά για το ελληνικό πολιτικό σχήμα, δαιμονοποιώντας ένα παρελθόν το οποίο όλοι μαζί καθομολογούν πως αποτέλεσε μια συλλογική αμαρτία (εξού και το «μαζί τα φάγαμε»), στο οποίο δεν πρέπει να επιστρέψουμε, και πως ο νέος θαυμαστός κόσμος μπροστά μας απαιτεί την κατάργηση των παλαιοπολιτικών φραγμών, τις συγκλίσεις, την ανταγωνιστικότητα, την ευελιξία στις πολιτικές και τους μετασχηματισμούς τους. Το σχήμα αυτό ανάγει την ταξική κοινωνική πραγματικότητα σε ένα τοτέμ συμβολικό, που χρησιμοποιείται κατά το δοκούν από αυτούς που τη διαμορφώνουν σε τεράστιο βαθμό. Μετά την απενοχοποίηση της «μνημονιακότητας», και αφού και το αντιμνημονιακό μέτωπο με αιχμή τον ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ. παραδόθηκε στις απαιτήσεις των αγορών, η τράπουλα ξαναμοιράστη-

κε, και οι πολιτικές λεηλασίας και καταστροφής των ζώων μας διεκδικούν την ιστορική τους απενοχοποίηση στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ, που είναι σφυρηλατημένη από την «ιστορική αναγκαιότητα» να υπογραφούν τα μνημόνια «για να μην καταστραφεί η πατρίδα», τον εξαναγκασμό που δέχθηκαν από τα «σκληρά εξωτερικά συμφέροντα» (άλλος ένα σημαντικό σημείο μυστικοποίησης της λειτουργίας του κράτους και του κεφαλαίου), το πιο χυδαίο και θανατηφόρο there is no alternative που εκφράστηκε την τελευταία δεκαετία στον ελλαδικό χώρο.

Η κατασκευή της νέας συναίνεσης – η ισχυροποίηση του ελληνικού πολιτικού συστήματος μέσα από το «τέλος της μεταπολίτευσης»

Αυτό που απαιτεί το ελληνικό πολιτικό σύστημα είναι η πολυπόθητη ανακατασκευή τής από τα κάτω συναίνεσης στην οντότητα, τη φυσιογνωμία και τις επιλογές του. Τόσο καθώς τα προηγούμενα χρόνια εκφράστηκε με μαχητικό και αγωνιστικό τρόπο η διάθεση ρήξης με τον κυρίαρχο κόσμο που ξερνά εξαθλίωση και όλεθρο, με το οικοδόμημα της ολοένα και πιο αμείλικτης εκμετάλλευσης της ζωής μας και του φυσικού κόσμου, όσο και γιατί γνωρίζουν (και αυτό εκφράστηκε ξεκάθαρα και τώρα με την πολύ μεγάλη αποχή) πως τα σπέρματα της αμφισβήτησης και της κοινωνικής οργής αδυνατούν να καναλιζαριστούν μέσα στο κυρίαρχο πλαίσιο. Ουσιαστικότερα, γιατί ο καπιταλισμός έχει προ πολλού αντιληφθεί πως η επιβίωσή του δεν περνά μέσα από κανέναν συναινετικό δρόμο, από κανένα «δικαίο» κοινωνικό συμβόλαιο, αλλά είναι ένας διαρκής και λυσσαλέος βιοπολιτικός πόλεμος απέναντι στους από τα κάτω. Και κάτι τέτοιο πρέπει με το σφυρί και το αμόνι της κυρίαρχης προπαγάνδας, με τον εκβιασμό πάνω στην ίδια την επιβίωσή μας, να εμπεδωθεί και να μορφοποιηθεί σε μια διαβίωση με όρους ατομικιστικούς, ναρκισσιστικούς, κανιβαλιστικούς, υποτακτικούς.

Στα παραπάνω παίζει πολύ σημαντικό ρόλο η κυρίως από τα δεξιά θέση περί «τέλους της μεταπολίτευσης», η ρήξη δηλαδή με ένα πολιτικό παρελθόν που για την κυρίαρχη προπαγάνδα χαρακτηρίστηκε από τη λεγόμενη «ιδεολογική ηγεμονία της αριστεράς», την αδυναμία του ελληνικού κράτους να παίξει τον αναμενόμενο ρόλο για την εναρμόνιση της ελληνικής οικονομίας με τα κελεύσματα της ταξικής νεοφιλελεύθερης επίθεσης που ξεδιπλωνόταν στον υπόλοιπο δυτικό κόσμο. Αλλά και συνολικότερα, η μεταπολίτευση για το ελληνικό πολιτικό σύστημα είναι μια προηγούμενη ρύθμιση διακυβέρνησης, και ένα πεπερασμένο κοινωνικό συμβόλαιο που σε μεγάλο βαθμό χαρακτηρίστηκε από τις λεγόμενες παροχές, τον κρατικοδίαιτο συνδικαλισμό, τη διόγκωση του δημοσίου, τη συναίνεση/σχέση πάνω στη μορφή του πελατειακού κράτους και διάφορα άλλα τέτοια. Σαφώς και υφίσταται τεράστια διαφορά μεταξύ των δύο προαναφερόμενων πολιτικών πόλων όταν μιλούν για τη μεταπολίτευση, αλλά υπάρχουν κάποια βασικά σημεία σύγκλισης: Αρχικά, η απόκρυψη πως η μεταπολίτευση ήταν σε μεγάλο βαθμό μια ανάγκη ανασυγκρότησης του ελληνικού κράτους σε σύγχρονα πρότυπα, ώστε να τελειώσουν, να ενσωματωθούν, να θαφτούν οι μεγάλοι αγώνες των προηγούμενων δεκαετιών, από την αντίσταση, τον εμφύλιο, τα ιουλιανά, την αντιδικτατορική πάλη, αλλά και τα σύγχρονα, τους φοιτητικούς και μαθητικούς αγώνες, τον Δεκέμβρη σαν κορύφωση και πύκνωμα αυτού του ιστορικού νήματος. Δεύτερον, πως σε αυτό το πλαίσιο κατασκευάστηκε η νέα μορφή του πολίτη, που ζει, διεκδικεί, αδικείται, ευνοείται ή οτιδήποτε άλλο, πάντα σε συναρμογή με το κράτος και τα όσα ορίζει. Και αυτό αφορά κυρίαρχα τους αγώνες, με απόληξη τον Δεκέμβρη, και τις μαχητικές επιλογές μέσα σε αυτόν, της προοπτικής σύγκρουσης που προτάσσουν τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κομμάτια. Ως απάντηση τέθηκε και τίθεται συνεχώς η

ανάγκη εγκαθίδρυσης και σχηματοποίησης του συνταγματικού τόξου, με στοιχεία ενός λεγόμενου πολιτικού πολιτισμού, μιας ειρηνικής διευθέτησης των ζητημάτων, διαλόγου με τον αντίπαλο και καταδίκης της εξεγερτικής, αγωνιστικής, πολιτικής αντιβίας. Το διακύβευμα είναι πάντα η κρατική παρουσία και εξουσία, η αναπαραγωγή και διεύρυνση του κεφαλαίου. Τρίτον, η αποπολιτικοποίηση της ζωής ως σημείο προόδου για το ατομικό συμφέρον, για την ατομική αλλά και συλλογική ευημερία, η καταδίκη και η λειοδρία της αγωνιστικής συμμετοχής και δράσης ως παρωχημένο, παρελθοντικό και προβληματικό στοιχείο συμπεριφοράς. Με λίγα λόγια, μορφωθείτε, ζήστε, δουλέψτε, σας τα προσφέρουμε όλα, αφήστε εμάς που γνωρίζουμε να τα οργανώσουμε και μην πολυσκοτίζετε. Γιατί οτιδήποτε άλλο, βάζει σε κίνδυνο τη δημοκρατία, και προοικονομεί την επιστροφή σε (γενικώς και αορίστως) σκοτεινές μέρες. Όλα τούτα έχουν τεράστια συμβολική αλλά και υλική σημασία για το συλλογικό κοινωνικό πολιτικό φορτίο, και τη νέα σχέση που επιθυμούν οι κυρίαρχοι να οικοδομηθεί από τους από τα κάτω με το κράτος και το κεφάλαιο. Και κάτι τέτοιο διαπερνά και τα επιχειρήματα, τα προγράμματα και τις πολιτικές που εφαρμόζονται στο σύνολό τους. Γι' αυτό και η απασχόληση, η ανάπτυξη, οι επενδύσεις έχουν αναδειχθεί στο ιερό δισκοπότηρο των πολιτικών σχηματισμών.

Αν φοβηθήκατε την κρίση, πού να δείτε την ανάπτυξη

Από την επόμενη κιόλας μέρα των εκλογών, φαίνεται χωρίς πλέον καμία ντροπή ή καμία ήπια προσέγγιση η διακήρυξη της επόμενης μέρας. Τα προηγούμενα χρόνια συντριβής και ήττας της κοινωνικής δυναμικής, της ενσωμάτωσης και της συρρίκνωσης των αγώνων, με την απαιτούμενη απονομηματοδότησή τους και τη μετατόπιση της κυρίαρχης ατζέντας και του δημόσιου λόγου προς τα δεξιά, αποτέλεσαν το αναγκαίο μαξιλαράκι για τον επόμενο κύκλο της καπιταλιστικής επίθεσης, που θα ξεδιπλωθεί από εδώ και πέρα. Τα ισχυρά μπλοκ της Ε.Ε. και του παγκόσμιου καπιταλισμού ήδη μετατοπίζουν την εμπιστοσύνη τους στη Ν.Δ. ως τον εκφραστή της αναγκαίας κρατικής στρατηγικής για το επόμενο διάστημα. Ιδιωτικοποιήσεις, δημιουργία ενός εφιαλτικού ταξικού περιβάλλοντος για τους από τα κάτω ώστε να «δημιουργηθεί το ευνοϊκό περιβάλλον για τις επενδύσεις», αναβάθμιση της καταστολής πέρα από επίπεδο μονάδων και επιχειρησιακότητας, με την επίθεση σε όλο το φάσμα των αγωνιστικών σχηματισμών και την επιβολή μιας νέας ολοκληρωτικής πραγματικότητας που το άσυλο, οι απεργίες, οι αποκλεισμοί, οι καταλήψεις και ένα σωρό άλλα εργαλεία αντιπαράθεσης των αγωνιζόμενων θα χτυπηθούν σφοδρά. Οι κυρίαρχοι πατούν πάνω στην ερημοποίηση και την ολοένα και μεγαλύτερη επισφάλεια για όλη μας τη ζωή, ώστε να προχωρήσουν στη σφυρηλάτηση της νέας αυτής εποχής, προσπαθώντας να πείσουν πως εκφράζουν το καλό όλων, πως ο μόνος δρόμος είναι να σκύψουμε το κεφάλι και να προσπαθήσουμε να επιβιώσουμε. Η χώρα θα μετατραπεί σε ένα τεράστιο εργαστήριο εκμετάλλευσης, μια άτυπη ειδική οικονομική ζώνη, που θα είναι ένας τουριστικό παράδεισος για τους πλούσιους, ένα Eldorado για τις επενδύσεις και τη λεηλασία της φύσης, και μια τιμμε-

ντένια δυστοπία για όλους εμάς τους/τις υπόλοιπους/ες.

Η διεθνής «αντιπαράθεση» ως ενδοαστική διαπάλη για την επιβολή του μοντέλου της «επόμενης μέρας»

Το ελληνικής έκφανσης δίπολο σοσιαλδημοκρατία/κοινωνική δικαιοσύνη – νεοφιλελευθερισμός/ολοκληρωτισμός, δεν εκφράζεται μονάχα στα μέρη μας, αλλά λίγο ή πολύ αφορά το σύνολο των διεργασιών σε επίπεδο κορυφής, όπως για παράδειγμα στις Η.Π.Α., την Ε.Ε. και άλλα κράτη, π.χ. πρόσφατα την Ισπανία. Η διόγκωση της ακροδεξιάς και των φασιστικών/ναζιστικών μορφωμάτων έχει θέσει τις βάσεις μιας αρκετά σφοδρής αντιπαράθεσης σε ενδοαστικό πλαίσιο, και μάλιστα σε επίπεδο κορυφής όπως συμβαίνει τώρα, με τις διαμάχες για την ανάδειξη του/της νέου/νέας προέδρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την κατανομή των εδρών/τη διαμόρφωση των πολιτικών συσχετισμών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η ισχυροποίηση των φασιστών είναι γεγονός, κάτι που σηματοδοτεί, πέρα από όλα τα άλλα, την ανάγκη από μεριάς κεφαλαίου τέτοιων μορφωμάτων στην ηγεσία των κρατών, ώστε να διασφαλίσουν την καπιταλιστική αναπαραγωγή και να ελέγξουν παράγωγα των καπιταλιστικών επιλογών (όπως ο πόλεμος), π.χ. τη μετανάστευση, τη φτώχεια, την αδικία, τον θάνατο. Άλλωστε, σημαντικό στοιχείο είναι και η δημιουργία σε παγκόσμιο επίπεδο ενός φασιστικού/ναζιστικού μετώπου, και η ρήξη με τον υπόλοιπο αστικό κόσμο, ακόμη και με νεοφιλελεύθερα δεξιά κόμματα (έστω σε επίπεδο διακηρύξεων και ρητορικής).

«Κάτι δεν λειτουργεί πλέον στον καπιταλισμό, που ωφελεί όλο και περισσότερο ορισμένους. Δεν θέλω πλέον να θεωρούμε πως το θέμα της οικονομικής προσαρμογής και του χρέους υπερισχύει των κοινωνικών δικαιωμάτων».

~Εμμανουέλ Μακρόν, ομιλία στο Νταβός

Από την άλλη, όμως βρίσκεται η ελπίδα του αγώνα και της ανάγκης για ζωή και ελευθερία, το τέλος των φρούδων υποσχέσεων και η συνειδητοποίηση του τι μας επιφυλάσσει αυτός ο κόσμος. Τα λόγια του Μακρόν δεν αποτελούν ακόμη μια κούφια ομιλία, αλλά αντανakλούν μια πραγματική αγωνία σε κορυφαίο επίπεδο για την επόμενη μέρα της καπιταλιστικής αναπαραγωγής, στον κόσμο του πολέμου, των ανταγωνισμών, του χρέους, του ολοένα και μεγαλύτερου ανοίγματος της ψαλίδας μεταξύ φτωχών και πλουσίων, της συνεχόμενης φυσικής καταστροφής, της ολοένα και μεγαλύτερης εκμετάλλευσης της εργασίας μας. Είναι χαρακτηριστικό πως αντίστοιχες δηλώσεις με τον Μακρόν έκαναν και άλλοι καπιταλιστές από τις Η.Π.Α., μάλιστα κορυφαίου επιπέδου, που μιλάν για μια επιστροφή σε ένα πιο δίκαιο σύστημα, με φορολόγηση του πλούτου, με μεγαλύτερη κοινωνική δικαιοσύνη, με συμμαζέμα της ακραίας νεοφιλελεύθερης ατζέντας και του τζογαδόρικού χρηματοπιστωτικού συστήματος και διάφορα άλλα τέτοια. Η αιτία είναι ο φόβος της κοινωνικής έκρηξης, καθώς οι ίδιοι μιλούν για τις αιτίες αυτές και την έντασή τους, και προβλέπουν την πιθανότητα μια επανάστασης. Επιπρόσθετα, στις Η.Π.Α. του Τραμπ, με βάση διάφορες έρευνες και μελέτες, ιδιαίτερα στους νέους, η επιρροή των σοσιαλιστικών ιδεών (σε ένα γενικό επίπεδο) και μια σοσιαλιστική προοπτική διακυβέρνησης αυξάνεται με ραγδαίους ρυθμούς, όπως αντίστοιχα η πτώση της επιρροής των καπιταλιστικών ιδεών. Τα λόγια, εν τέλει του Μακρόν, μετά τα παραπάνω που αναφέρθηκαν, όπως και η πρότασή του για έναν ευρωπαϊκό κατώτατο μισθό και κοινωνικά δικαιώματα, έρχονται εν μέσω της μεγάλης κοινωνικής έκρηξης των «κίτρινων γιλέκων», και αυτό μόνο αμελητέο δεν μπορεί να είναι.

Να περάσουμε το σημείο από όπου δεν υπάρχει επιστροφή

Πέρα από όσα θέλουν να μας πείσουν πως αποτελούν συλλογική πραγματικότητα, ο βαθμός αποχής και έλλειψης εμπιστοσύνης στο πολιτικό σύστημα παραμένει στα ύψη, όπως και οι γενεσιουργές αιτίες της φτώχειας, της δυστυχίας, της ταξικής εκμετάλλευσης, της επίθεσης συνολικά πάνω στις ζωές μας και τον φυσικό κόσμο. Το δυναμικό που σιωπηλά, ελλείψει αγώνων, υπομένει την καθημερινή βαρβαρότητα, διατηρώντας την αλληλεγγύη του και την αξιοπρέπειά του, όσοι και όσες δεν σιωπούν μπροστά σε

όσα μας καταστρέφουν και μας θανατώνουν καθημερινά, όσοι και όσες ακόμη βαδίζουν το μονοπάτι του αγώνα και της σύγκρουσης με κράτος και κεφάλαιο, πρέπει να ξανασυναντηθούν σε έναν νέο κύκλο αγώνων, από τις γειτονιές μέχρι την αντίσταση στα μεγάλα καπιταλιστικά έργα και την επιβολή ενός νέου κύκλου εκμετάλλευσης. Η δημιουργία αγωνιστικών δομών, δομών αλληλεγγύης, η διάχυση του αντικαπιταλιστικού, αντιεξουσιαστικού λόγου και μεθόδων αγώνα, η υπεράσπιση όσων «περισσεύουν», το να βάλουμε ξανά την ανθρωπιά και τη ζωή στο προσκήνιο απέναντι στην αλλοτρίωση, την αποξένωση και την γενικευμένη θανατοπολιτική του κράτους είναι ζωτι-

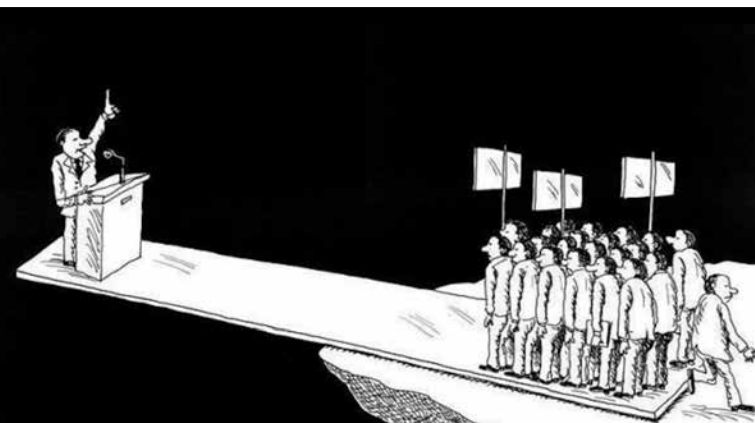
κής σημασίας για την οικοδόμηση εκείνου του κοινωνικού σώματος που θα παλέψει να φέρει τούμπα τον κόσμο. Να δημιουργήσει μια πραγματικότητα και μια κοινωνικότητα αλληλεγγύης, ομόνοιας, ισότητας, συνεργασίας, μακριά από τη βαρβαρότητα των πολέμων, της προσφυγιάς, της πατριαρχίας, της ομοφοβίας, του ρατσισμού, των εργατικών ατυχημάτων, της αδιαφορίας για το τι συμβαίνει στις ίδιες τις ζωές μας. Για τον αντιεξουσιαστικό αγώνα και την προοπτική συλλογικής και ατομικής ελευθερίας, να περάσουμε το σημείο μετά το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή...

RedBlack

«Οι εκλογές είναι το θεμελιωδέστερο εργαλείο του δημοκρατικού πολιτευματος: Η εξουσιαστική αφήγηση θέλει τις εκλογές να είναι η κορυφαία και η πιο πυκνή στιγμή της δημοκρατίας. Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστώ πως ο μέσος άνθρωπος εξασκείται (ή καλείται να εξασκηθεί) στη δημοκρατία, κατά μέσο όρο μία φορά τα 4 χρόνια, δηλαδή κατά τις εκλογές. Κατά τα άλλα, η δημοκρατία λειτουργεί από μόνη της. [...] Αντί να τους φτύσουμε στα μούτρα, τους διαλέγουμε για να μας πίνουν το αίμα»...

~Διομήδης Φιλιππότου,

απόσπασμα από το φιλοσοφικό-πολιτικό δοκίμιο «Αιρέσεις του 21ου αιώνα» (1987)

Στο απόγειο της δημοκρατίας (εθνικισμός και εκλογές)

Η επερχόμενη εκλογική διαδικασία διαφέρει ουσιαστικά από τις πρόσφατες, αυτές του '12 και του '15. Πρόκειται να διεξαχθεί σε ένα εντελώς διαφορετικό κοινωνικό και πολιτικό περιβάλλον. Με μία πρώτη και πρόχειρη προσέγγιση, φαίνεται πως άλλη μία -σχεδόν- 4ετία έφτασε στο τέλος της, και επομένως ακολουθείται η συνήθης διαδικασία. Κι όμως, δεν είναι καθόλου έτσι. Πολλά έχουν αλλάξει τα τελευταία χρόνια...

Η εκτόνωση του παγκόσμιου καπιταλισμού, όπως αυτή εκφράστηκε (και εκφράζεται μέχρι και σήμερα) με την οικονομική κρίση, επέβαλε (και συνέχισε ήδη σχεδιασμένες) ριζικές αλλαγές στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, αλλαγές που διαπέρασαν και χειροτέρευσαν το σύνολο της ζωής κυρίως των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Μέσα σε αυτή την επιχειρούμενη αναδιάρθρωση (η οποία είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι συντελείται ακόμα, και δεν έχει ολοκληρωθεί) γεννήθηκε ένας ολόκληρος κύκλος κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων, που πλαισιώθηκε από κόσμο με διαφορετικές ταξικές καταβολές (από μικρά αφεντικά μέχρι φτωχούς πλην έλληνες εργάτες) και πολιτικές αναφορές¹.

Κύκλος αγώνων σαφώς επηρεασμένος από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, που βίωσε τα γεγονότα της Μαρίν, κορυφώθηκε τον Φλεβάρη του 2012, και κατέληξε στην εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ2. Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σηματοδότησε και το τέλος αυτού του κύκλου αγώνα μέσα από μια διττή διαδικασία: Μεγάλο κομμάτι του ετερόκλητου πλήθους που πλαισίωσε τους αγώνες αγκιστρώθηκε στον ΣΥΡΙΖΑ, ως τον «φορέα της ελπίδας και της αλλαγής». Μα και ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε, καλύτερα από

όλους τους υπόλοιπους κομματικούς σχηματισμούς που συμμετείχαν, να κεφαλαιοποιήσει τόσο την αντιμνημονιακή ρητορική του, όσο και την παρουσία ή συμμετοχή του στις «αντιμνημονιακές ταραχές».

Οι πρώτες εκλογές του 2012, αυτές που έγιναν υπό την πρωθυπουργία του τραπεζίτη Παπαδήμου, δεν κατάφεραν να σχηματίσουν κυβέρνηση. Η διάδοχος υπηρεσιακή κυβέρνηση, υπό την ηγεσία του Πικραμμένου, ανέλαβε να επαναλάβει την εκλογική διαδικασία. Η πολιτική αστάθεια, που αντικατοπτρίζεται από τις εναλλαγές υπηρεσιακών κυβερνήσεων μετά από αποτυχημένες -κατά τα δημοκρατικά πρότυπα- εκλογικές αναμετρήσεις, σαφώς οφείλεται και αποτελεί αντανάκλαση του έντονου κλίματος κοινωνικών αναταράξεων, με τις πολυάριθμες, δυναμικές και συγκρουσιακές απεργιακές πορείες σε όλη την Ελλάδα το προηγούμενο διάστημα. Θα μπορούσαμε να πούμε πως για τα δεδομένα ενός «καλοστεκούμενου δυτικού ευρωπαϊκού κράτους», αυτό που βίωσε το ελληνικό κράτος εκείνα τα χρόνια ήταν η πολιτική αποσταθεροποίηση, και η αμφισβήτηση της ουσίας του ως κράτος, της κυριαρχίας του δηλαδή στον ελληνικό πληθυσμό.

Μετάπειτα, οι εκλογές του 2015 ήρθαν αμέσως μετά τον αγώνα που προέκυψε από την απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού (Δεκέμβρης 2014). Αγώνας που πέρα από το άμεσο επίδικό του, αυτό της διεκδίκησης φοιτητικών αδειών από τη φυλακή, συμπύκνωσε όλο το μένος προς την -τότε δεξιά- κυβέρνηση της ΝΔ. Τον επόμενο μήνα, η αδυναμία εκλογής προέδρου της δημοκρατίας οδήγησε σε πρόωρες βουλευτικές εκλογές, με αισθητή ήδη την αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών. Η ισχύς

του κράτους είχε αρχίσει να αποκαθίσταται, όμως το πολιτικό περιβάλλον παρέμενε αποσταθεροποιημένο.

Η αναφορά στις δύο αυτές συγκεκριμένες περιόδους γίνεται σε αντιδιαστολή με τις επερχόμενες εκλογές. Τόσο το '12, όσο και το '15, ο χαρακτήρας που πήραν οι εκλογές, κυρίως μέσα από τις προεκλογικές καμπάνιες, αφορούσε την αντιμετώπιση εκρηκτικών καταστάσεων, την ίδια στιγμή που μεγάλο κομμάτι της αγωνιζόμενης κοινωνίας βρισκόταν στον δρόμο και μάλιστα σε σφοδρή αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής. Αναπόφευκτα, η κυβέρνηση που θα εκλεγόταν είχε τον ρόλο να διαχειριστεί αυτή την αστάθεια, και να δώσει απαντήσεις στους αγωνιζόμενους και τις αγωνιζόμενες. Σαφώς και υπήρχε εθνικό πρόσημο, αλλά ήταν δευτερεύον.

Τώρα, που «η σταθερότητα έχει επιστρέψει στον τόπο», και ειδικά μετά την πρόβα των ευρωεκλογών, οι βουλευτικές εκλογές έχουν ξεκάθαρα και πρωταρχικά εθνικιστική υπόσταση. Τα προεκλογικά κελεύσματα, πατώντας ήδη στον αέρα «ανάπτυξης» και «εξόδου από τα μνημόνια», θέτουν εμφαντικά ένα βασικό ερώτημα: «Ποιον θέλετε να πάει την Ελλάδα μπροστά;». Η εθνικιστική ρητορική, η ελληνική εθνική αφήγηση, έχει επανέλθει και έχει εδραιωθεί στο προσκήνιο. Μα και αυτό είναι ακόμα μία όψη της σταθερότητας, όπως αγαπάν την ομαλή εξέλιξη των επιχειρήσεών τους, της ίδιας της κερδοφορίας τους; Η δημοκρατία βρίσκεται στο απόγειό της. Όσο ανθίζει ο εθνικισμός, όσο τα πάντα κυλάνε ομαλά για το έθνος και το κράτος (αν αυτά τα δύο διακρίνονται μεταξύ τους), τόσο πιο στενά τα περιθώρια για τις καταπιεσμένες

και τους εκμεταλλευόμενους. Με τη συμμετοχή σε αυτές τις εκλογές, εκτός από τη νομιμοποίηση του κράτους ως μοναδικού και αδιαμφισβήτητου ρυθμιστή της κοινωνικής ζωής, ισχυροποιείται και η εθνική ιδεολογία. Το ελληνικό έθνος-κράτος πατάει ξανά στα πόδια του, και εμείς θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να το αντιμετωπίσουμε.

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ,
ΕΘΝΙΚΑ Ή ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Anatoli Nikolaevich Boukreev

Υποσημειώσεις:

1. Είναι χαρακτηριστική η διαφοροποίηση μέσα στην ίδια την πλατεία Συντάγματος την εποχή των «αγανακτισμένων», όπου η «πάνω πλατεία» ξεχώριζε από την «κάτω» -μεταξύ άλλων- για την εθνικιστική της ροπή και την ανοχή στην ακροδεξιά.

2. Σε αυτό το κείμενο δεν μας ενδιαφέρει να σχολιάσουμε το αν πραγματικά πρόκειται για «κατάληξη», πόσο μάλλον να την αξιολογήσουμε εκ του αποτελέσματος κλπ. Η διατύπωση έχει βασικά χρονική και ιστορική σκοπιμότητα.

Περί δημοκρατίας

«Εάν εκληφθεί κυριολεκτικό μια δημοκρατία πρέπει να είναι μια ακρατική κοινωνία. Η εξουσία ανήκει στο λαό στο βαθμό που ο λαός ασκεί την εξουσία ο ίδιος»
~Giovanni Sartori

Αν μιλήσουμε με όρους ρεαλιστικούς και βάλουμε ως κύριο ζήτημα της καθημερινότητάς μας το ερώτημα, ΖΩΗ ή ΘΑΝΑΤΟΣ, τότε θα βρούμε πολλά κοινά με το ελευθερία ή δημοκρατία.

Είναι μια απλή αντιστοιχία που κάνει ο ίδιος ο θεσμός της δημοκρατίας απέναντι σε οποιον την εχθρεύεται. Δεν είναι πολύ μακριά μας ο θάνατος. Σε δημοκρατικούς καιρούς κινδυνεύουμε να πεθάνουμε στο βωμό της, αν εκπροσωπούμε μια μεγάλη λίστα από κοινωνικές-ταξικές ταυτότητες.

Από αυτή τη λίστα των εκατομμύριων νεκρών στον κόσμο, λίγοι πέθαναν υπερασπιζόμενοι τη δημοκρατία σε αντίθεση με τους νεκρούς εργάτες από την πείνα ή από την εντατικοποίηση της εργασίας με ό,τι και αν σημαίνει αυτό· μετανάστες στα σύνορα, τα κέντρα κρατήσης, σε κάποιο αστυνομικό τμήμα ή σε χώρες που αφού απελάθηκαν εκεί η δημοκρατία τους δίκασε σε θανατική ποινή· αγωνιστές και αγωνίστριες που εκτελέστηκαν για τον αγώνα τους ενάντια στη δημοκρατία, το έθνος και το κράτος· δολοφονημένες γυναίκες, τους δολοφόνους των οποίων η δημοκρατία όπλισε και υπερασπίστηκε με κάθε τρόπο. Ακόμα μια εικόνα από δημοκρατικά καθεστώτα είναι η υποχρεώτική στρατεύση και οι διώξεις λιποταξίας. Εκεί που οι δημοκρατίες φτιάχνουν στρατούς έχουμε τον πόλεμο ενάντια -και καθόλου δημοκρατικά- απέναντι σε αμάχους, αλλόθρησκους και αδύναμους, αφού στα δημοκρατικά καθεστώτα υπερισχύει ο δυνατός, και καθορίζουν τα πάντα οι λίγοι.

Τα δύο κυρίαρχα (ιδεολογικά) μοντέλα καπιταλιστικής-κρατικής διαχείρισης είναι το νεοφιλελεύθερο και το σοσιαλδημοκρατικό. Και τα δύο έχουν ως σκοπό τη διατήρηση (ή την επαναφορά) της θεσμικής και κοινωνικής «κανονικότητας», δηλαδή την εμπέδωση των σχέσεων εξουσίας και την παύση κάθε πιθανότητας κοινωνικής αναταραχής. Και τα δύο απλώνονται και υπερασπίζονται από τη δημοκρατία, και μάχονται γι' αυτήν κάθε φορά που κάτι τα απειλεί. Η δημοκρατία, αν και είναι λάστιχο που τραβιέται μια από τη μία και μια από την άλλη, εμπεριέχει κάθε λογής πολιτική που υπερασπίζεται το έθνος-κράτος και τους μηχανισμούς του.

Το μεγάλο ψέμα και σε αυτές τις εκλογές είναι η λέξη δημοκρατία. Αν δημοκρατία σημαίνει ότι ο λαός αποφασίζει, ότι ο λαός είναι κυρίαρχος, αυτό που βιώνουμε σίγουρα δεν είναι δημοκρατία. Η αλήθεια είναι ότι στις εκλογές δεν αποφασίζουμε εμείς για τη ζωή μας, αλλά εκχωρούμε την ικανότητα της απόφασης σε κομματικούς μηχανισμούς που αποφασίζουν ανεξάρτητα από εμάς, και συνήθως εναντίον μας. Τα λόγια τους συνήθως είναι υποκριτικά γιατί οι δομές που εξυπηρετούν όταν ανεβαίνουν στην εξουσία απαιτούν διαφορετικές πράξεις. Εξάλλου τα κόμματα είναι ιεραρχικοί μηχανισμοί που αναπαράγουν στο εσωτερικό τους τον αποτυχημένο και άδικο τρόπο οργάνωσης των κοινωνιών μας. Η κομματοκρατία είναι μία από τις αιτίες της σημερινής παρακμής.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του λειτουργούν με έναν και μόνο τρόπο, τροφοδοτούν μονάχα μια συνθήκη: υποτάσσουν και εκμεταλλεύονται τους καταπιεσμένους, ενώ από την άλλη θρέφουν και οργανώνουν τους καταπιεστές, που λειτουργούν με μόνο τους γνώμονα το κέρδος και την κοινωνική ανέλιξη.

Η εξουσία εδώ και αιώνες σαρώνει στο πέρασμά της οτιδήποτε είναι εναντίον της. Για όλους εμάς που δεν συμμετέχουμε συνειδητά στο πανηγύρι των εκλογών και δεν στεκόμαστε ούτε στιγμή μέσα στο δημοκρατικό τόξο που τους χωράει όλους, μία είναι η λύση. Να δημιουργούμε τη συνθήκη που, απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας, βάζουμε αναχώματα σε κάθε μορφή καταπίεσης, και στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αόρατους της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας

που είναι άδικη και εκδικητική, και φωλιάζουν σε αυτήν ο φιλοτομαρισμός και ο οχαδερφισμός που τροφοδοτούνται από τη δημοκρατία και τα συντηρητικά καθεστώτα που την υπηρετούν.

«Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα.
Όλα τα προβλήματα έχουν τη λύση τους!»
~Παύλος Μπακογιάννης

Εκλογές, κόμματα
με φρου φρου κι αρώματα.
Διαδηλώσεις, κόμματα
μ' ανοιγμένα στόματα.

Ψηφοδέλτια σταύρωνα
κι ολη νύχτα καύλωνα.
Στης βουλής τα έδρανα
αχ κι εγώ να έκλανα. [...]

Στίχοι: Γρηγόρης Ψαριανός
Μουσική/πρώτη εκτέλεση: Τζίμης Πανούσης
[youtube.com/watch?v=qAInk_dpU8Q](https://www.youtube.com/watch?v=qAInk_dpU8Q)

ρήγας φεραίος-κκε εσωτερικού-εαρ-
συνασπισμός-σύριζα-δημαρ-ποτάμι-νδ

ίδιος είναι ο ψαριανός
δεξιός και αριστερός

Η επόμενη μέρα των εκλογών και η... ανάπτυξη^{3!*}1

Η μακρά προεκλογική περίοδος κινήθηκε από μεριάς της Νέας Δημοκρατίας στο επίμαχο «ζήτημα του νόμου και της τάξης» και από τη μεριά του σύριζα στην υπεράσπιση μιας «φιλολαϊκής πολιτικής» διαχείρισης, ως προπαγανδιστικής απάντησης στον ακραίο νεοφιλελευθερισμό και την ευθεία, αναίσχυντη, επίθεση της Ν.Δ. στα ταξικά κεκτημένα. Την επόμενη μέρα όμως μόνο ο διαχειριστής είναι αυτός που θα αλλάξει. Οι στοχεύσεις των παραπάνω μπλοκ εξουσίας για το προσανατολισμό του «ελληνικού κρατικού εποικοδομήματος» δεν διαφέρουν. Η ανάπτυξη που αμφότεροι οι κεντρικοί πόλοι εξουσίας ευαγγελίζονται, αφορούν την τουριστική μονοκαλλιέργεια, τα φαραωνικά ενεργειακά έργα και τη λειτουργία αυτού του άκρου της Ευρώπης ως κεντρικού μεταφορικού κόμβου.

Στο βιβλίο γεωγραφίας της 5^{ης} τάξης δημοτικού διαβάζουμε: «Η γεωγραφική θέση (σημ.: της Ελλάδας) έδωσε στη χώρα μας τη δυνατότητα να είναι ο σύνδεσμος της Ευρώπης με τις χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Οι χερσαίες και οι θαλάσσιες συγκοινωνίες και οι μεταφορές των προϊόντων μεταξύ των τριών αυτών ηπείρων γίνονται διά μέσου της ηπειρωτικής Ελλάδας ή των θαλασσών της». Βέβαια στη σημερινή συγκυρία θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κατάσταση είναι ελάχιστα πιο σύνθετη αν συμπεριλάβουμε σε αυτήν τις μεγάλες εργολαβικές κατασκευές των συγκοινωνιακών έργων και τις ακόμη μεγαλύτερες εταιρίες διαχείρισής τους.

Ανάπτυξη στις μεταφορές

Και μπορεί τη σήμερον ημέρα να κάνουμε τη διαδρομή Αθήνα-Θεσσαλονίκη σε τέσσερις ώρες με το τρένο, χάρη στον εκσυγχρονισμό της γραμμής και λόγω της αξίας της σαν εμπορική σύνδεση του λιμανιού του Πειραιά με τα βαλκάνια. Αλλά... οι πολλοί... οι κατ' εξοχήν χρήστες της οδού αυτής, ξεδεύουν πολλά, και συνήθως για να φτάσουν στους παράπλευρους προορισμούς τους, συνεχίζουν να διαβαίνουν κακοτράχαλους παράδρομους.

Η βελτιστοποίηση των εμπορικών οδών αφορά τη μεγαλύτερη και γρηγορότερη κυκλοφορία του κεφαλαίου (time based competition), τις μεγάλες εργολαβίες και τον τουρισμό, αλλά όχι τη βελτίωση της καθημερινότητας του πολίτη. Δεν χρειάζεται να περιμένουμε την επόμενη των εκλογών καθώς ένα μεγάλο μέρος αυτών των έργων βρίσκονται ήδη σε τροχιά. Τέτοια είναι οι μεγάλες επενδύσεις για τον εκσυγχρονισμό των λιμανιών (κυρίως αυτά της Θεσσαλονίκης, της Αλεξανδρούπολης, της Καβάλας και της Πάτρας), κεντρικών οδικών δικτύων και συγκεκριμένων αεροδρομίων, και σε επόμενο χρόνο, η σχεδίαση για παραποτάμια σύνδεση με κεντρική Ευρώπη μέσω Δούναβη, και τη σιδηροδρόμηση της Εγνατίας.

Τρανό παράδειγμα των στοχεύσεων αποτελεί και το αεροδρόμιο στο Καστέλι Ηρακλείου Κρήτης, που περιλαμβάνει μεγάλο όγκο οδικών και κατασκευαστικών έργων. Τα έργα αυτά εκτίνονται πάνω σε έναν από τους λίγους εύφορους κάμπους της Κρήτης, κατασκευάζοντας ένα αεροδρόμιο που όχι μόνο θα καταστρέψει και θα μολύνει καλλιεργήσιμη γη, αλλά επιπλέον -και βάση της μελέτης- θα αυξήσει τους χρόνους πτήσης και κατ' επέκταση το κόστος αυτών. Ένα έργο με καθαρά «αναπτυξιακό ρόλο» όσον αναφορά το κατασκευαστικό κεφάλαιο² και την ολοένα και μεγαλύτερη επέκταση της τουριστικής βιομηχανίας, αλλά με μηδαμινή αξία για τους κατοίκους.

Ανάπτυξη στην Ενέργεια

Τα μεγάλα έργα που σχετίζονται με την παραγωγή και διαχείριση της ενέργειας είναι ίσως ο βασικότερος στόχος για

την «ανάπτυξη» της επόμενης μέρας των εκλογών, όπως δείχνει τουλάχιστον η μιντιακή επικαιρότητα.

Ξεκινώντας από τα έργα σε σχέση με τις εξορύξεις, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τις άμεσες συνέπειες αυτού του είδους «ανάπτυξης» τις έχουμε δει ήδη στην περίπτωση των εξορύξεων στις Σκουριές (για πολύτιμα μέταλλα εκεί) και την ωμή λεηλασία του περιβάλλοντος, σε συνδυασμό με την καταστολή όσων αντιστέκονται σε αυτήν. Η ακραία εκμετάλλευση με όλες τις καταστροφικές συνέπειες της, γενικεύεται σε όλον τον δυτικό ελλαδικό χώρο μέσω των αδειών έρευνας για την εξόρυξη υδρογονανθράκων (βλ. Το παιχνίδι της εξορύξης πετρελαίου αλλάζει σκακιέρα).

Στο κομμάτι της διαχείρισης και παραγωγής ενέργειας, λαμβάνει καιρό μια επιχείρηση πράσινου μάρκετινγκ με στόχο την επιλεκτική ενημέρωση σε σχέση με την παραγωγή, ενώ παράλληλα η εκμετάλλευση και η εμπορία της ενέργειας έρχεται να επιβεβαιώσει τους φόβους των τοπικών περιβαλλοντικών κινημάτων, οι οποίοι τώρα γίνονται πραγματικότητα. Αυτή η «πράσινη» επιχείρηση προσπαθεί να μας πείσει για τη λύση του ενεργειακού ζητήματος μέσω εναλλακτικών μορφών ενέργειας, οι οποίες παράγουν λιγότερους ή καθόλου ρύπους και επιπλέον ανανεώνονται. Κάτι μάλλον που είναι το πλέον θεμιτό σε ένα πρώτο άκουσμα. Είναι όμως έτσι; Τα έργα που σχετίζονται με την ενέργεια συναινούν στο αντίθετο.

First thing first, που λεν' και στο χωριό μας. Η ενεργειακή πολιτική της Ελλάδας θα συνεχίσει να βασίζεται στην καύση λιγνίτη όπως δείχνει η κατασκευή της νέας λιγνιτικής μονάδας στη Πτολεμαΐδα (Πτολεμαΐδα V). Παράλληλα, η φιλολογία περί πράσινης ανάπτυξης προσπαθεί να δικαιολογήσει την εγκατάσταση βιομηχανικού τύπου μονάδων ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΒΑΠΕ) από τα Άγραφα έως την Κρήτη. Σε συνδυασμό με την ηλεκτρική υποθαλάσσια διασύνδεση της Κρήτης, έχουν σαν στόχο την εξαγωγή «πράσινης» ενέργειας με προφανή σκοπό το κέρδος. Αποκαλυπτικό για τις προθέσεις του κράτους και του κεφαλαίου είναι το σχέδιο της ΔΕΗ για τη διασύνδεση των νησιών με το ηπειρωτικό δίκτυο, όπου για το σκοπό αυτό πρόκειται να συνδεθούν εκατοντάδες ανεμογεννήτριες στα νησιά ώστε να συνεισφέρουν στη παραγωγή. Ενώ τα νησιά τα οποία δεν θα διασυνδεθούν με το δίκτυο, άρα και δεν θα μπορούν να πωλούν ενέργεια, θα ηλεκτροδοτηθούν αυτόνομα δίκτυα Α.Π.Ε. τα οποία είναι απείρως μικρότερα σε κλίμακα, καταρρίπτοντας τον ισχυρισμό της ανάγκης των Β.Α.Π.Ε. για την ενεργειακή αυτονομία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πιλοτική εφαρμογή στην Τήλο, καθώς και η περίπτωση της Ικαρίας που παράγει το 50% της ηλεκτρικής ενέργειας του νησιού από ένα αιολικό πάρκο με τρεις ανεμογεννήτριες (ισχύος 2,7 MW) και δύο δεξαμενές νερού που «επικοινωνούν» μέσω ενός μικρού υδροηλεκτρικού σταθμού 3,1 MW. Έτσι λοιπόν, δυνητικά, οι Α.Π.Ε. θα μπορούσαν σε μια άλλη κοινωνία να αποτελούν τη λύση για την ενεργειακή αυτονομία, χωρίς μάλιστα να χρειάζεται η ακραία περιβαλλοντική εκμετάλλευση. Σήμερα όμως, ο καπιταλισμός τις έχει καταστήσει σε άλλη μια βιομηχανία, μια πράσινη -μόνο κατ' όνομα- εκδοχή της Πτολεμαΐδας.

Ανάπτυξη τώρα και στον τουρισμό εδώ η φθηνή πρόσχαρη ηλιόλουστη πραγματία στα πόδια του δολαριού... aka τουρίστα

Ο τουρισμός φυσικά δεν μπορεί να λογιστεί σαν κάτι ξέχωρο από τις μεταφορές, την ενέργεια, αλλά και την ίδια την έννοια της «ανάπτυξης», καθώς όλα αυτά αποτελούν συγκοινωνούντα δοχεία. Φυσικά και ο τουρισμός περιλαμβάνει μεγάλα έργα, τεράστιες ξενοδοχειακές μονάδες all

included, αλλά και τις δύο προηγούμενες κατηγορίες μεγάλων έργων που πολλές φορές γίνονται υποστηρικτικά προς αυτόν, ειδικά στη περίπτωση της Ελλάδας που πλέον πρέπει να μιλάμε για μια επέκταση του τουρισμού σε όλη την κοινωνική ζωή.

Ο τουρισμός έχει και έναν ακόμα ρόλο ως κεντρικός αναπτυξιακός άξονας στον ελλαδικό χώρο και προέρχεται από το γεγονός ότι χρειάζεται μεγάλη ένταση εργασίας για να παράγει το πολυπόθητο κέρδος. Επομένως πέρα από τον ήλιο και τη θάλασσα, χρειάζονται ξενοδοχεία, καφέ, εστιατόρια, bar και όλα αυτά με τη σειρά τους, χρειάζονται πολύ πολύ κόσμο για να τα δουλεύει. Άρα, ο τουρισμός είναι χώρος που προσφέρει ευκαιριακή και εποχιακή εργασία σε πολύ κόσμο. Αυτού του είδους η εργασία για να παράγει ακόμα μεγαλύτερη υπεραξία, πρέπει να είναι εντατική. Είναι τυπικό εξάλλου τη «σεζόν» να δουλεύεις 7 ημέρες την εβδομάδα, 10 ώρες τη μέρα και όλα αυτά, με μισά ένσημα στην καλύτερη των περιπτώσεων. Η τουριστική καλλιέργεια προωθείται από τους κρατούντες ως μονοκαλλιέργεια, και όπως συμβαίνει σε κάθε τέτοια μορφή εξοντωτικής καλλιέργειας το «χωράφι» δεν μπορεί να είναι γόνιμο για καιρό. Έτσι ο τουρισμός σαν βασική παραγωγική διαδικασία, είναι ένα από τα βασικά μέσα για τον βιοπορισμό, που μπορεί να εξασφαλίσει την καπιταλιστική συσσώρευση στην Ελλάδα. Δεν μπορεί όμως αυταπόδεικτα να προσφέρει επαρκώς τις συνθήκες αξιοπρεπούς διαβίωσης, για όσους τουλάχιστον, δεν διαχειρίζονται κάποιο Airbnb. Όσο δεν υπάρχει η καλλιεργήσιμη γη -στην οποία έχουν κτιστεί ξενοδοχεία- και οι καλλιεργητές που να παράγουν επαρκώς τροφή, καθώς και οι κοινωνικές δυνάμεις που θα διεκδικήσουν την καταστροφή αυτού του συγκεκριμένου οικονομικού μοντέλου, τόσο ένα εναλλακτικό βιοποριστικό μοντέλο βρίσκεται μακριά.

Η ανάπτυξη, έχουμε δει να περνάει πάνω απ το περιβάλλον και τον άνθρωπο προς χάριν του κεφαλαίου. Τα «οφέλη» του τουρισμού και της επέκτασής του σε όλη την κοινωνική ζωή -από τη στέγη και την εργασία, μέχρι την κουλτούρα- τα έχουμε βιώσει ως εργάτες/τριες στο πετσί μας.

Και τώρα καλούμαστε να διαλέξουμε αν η «Α»νάπτυξη θα μας φορεθεί με ευθεία και ωμή καταστολή όπως διακηρύσσει ότι θα κάνει η ν.δ. ή με κίνητρα για τη συμμετοχή μας σε αυτή όπως έχει κάνει ο σύριζα μέχρι στιγμής, ώστε να πάρουμε και εμείς ένα κομματάκι από αυτήν. Σε κάθε περίπτωση το αποτέλεσμα που στοχεύουν οι διαχειριστές της εξουσίας είναι ακριβώς το ίδιο.

AP | *foreign_voice*

*1 Η «ανάπτυξη» χρησιμοποιείται στο κείμενο μας με αυθύπαρκτη αξία, καθώς στις μέρες μας παύει να είναι ένα απλό ουσιαστικό. Τόσο για την προπαγάνδα του κράτος και το κεφάλαιο που της έχουν προσδώσει μια θετική ауαξία. Όσο και για το ανταγωνιστικό κίνημα που αντιλαμβάνεται τις συνέπειες της ανάπτυξης, όταν ορθώνεται από τους παραπάνω πόλους εξουσίας από αρνητικές έως και επιθετικές.

*2 Το κατασκευαστικό κεφάλαιο δεν ωφελείται μόνο κατά τη διάρκεια της κατασκευής, καθώς αναλαμβάνει μετά και τη διαχείριση. Ενώ σε μερικές περιπτώσεις ωφελείται ακόμα και από την κατασκευή και διαχείριση των εκτάσεων του παλαιού αεροδρομίου. Βλ. Την περίπτωση του ελληνικού και την κατασκευή στην περιοχή του πρώην αεροδρομίου μιας περικλειστής πόλης, τουρισμού, κατοικίας και εμπορίου, που όπως έλεγε και το σλόγκαν στα διαφημιστικά σποτάκια, «ίσως το παιδί σας και να μην χρειαστεί να βγει ποτέ από εκεί μέσα».

Το παιχνίδι της εξόρυξης πετρελαίου αλλάζει σκακιέρα

Η εξόρυξη πετρελαίου είναι μια διαδικασία που κάθε άλλο παρά σαν παιχνίδι μπορεί να ειδωθεί, καθώς δεν μιλάμε για ορισμένα οικόπεδα σε ένα χαρτί, αλλά για μια διαδικασία που, από την γέννηση της, με την ανακάλυψη του πετρελαίου, παράγει σύνθετες περιβαλλοντικές και κοινωνικές συνέπειες. Όχι βέβαια για τις εταιρίες που συνήθως ελέγχουν τις εξορύξεις, αλλά για όλους τους άλλους οι οποίοι τυγχάνει να γειτονεύουν με αυτές. Αφορμή για αυτό το κείμενο στάθηκε η άδεια ερευνών για εξορύξεις στον ελλαδικό χώρο, και συγκεκριμένα, σε μια θαλάσσια περιοχή 60.000 τ.χ., που καταλαμβάνει σχεδόν όλο τον ανατολικό θαλάσσιο χώρο, ξεκινώντας νότια της Κρήτης και συνεχίζοντας σε όλο το Ιόνιο πέλαγος.

Περιβαλλοντικές επιπτώσεις

Θα ξεκινήσουμε απ' τα περιβαλλοντικά ατυχήματα, τα οποία όμως, δεν έχουν να κάνουν με το πόσο τυχεροί θα σταθούμε στο να μη συμβεί κάποιο σοβαρό ατύχημα. Όπως διαβάζουμε και στην έρευνα της Greenpeace, οι διαρροές και τα ατυχήματα είναι η επιχειρησιακή καθημερινότητα. Στο ίδιο άρθρο, παρατίθενται τα στοιχεία που δίνουν στη δημοσιότητα οι ίδιες πετρελαϊκές εταιρίες που αναλαμβάνουν και τις εξορύξεις. Παραδείγματος χάριν διαβάζουμε για τρεις εταιρίες που έχουν δείξει ενδιαφέρον για τα κοιτάσματα πετρελαίου στον ελλαδικό χώρο. Τα τελευταία στοιχεία της Shell που μπορέσαμε να βρούμε δείχνουν 71 περιστατικά διαρροών μέσα στο 2016, τα οποία αφορούν συνολική διαρροή περίπου 700 τόνων, δηλαδή περίπου δύο φορές η ποσότητα της εκτιμώμενης διαρροής του ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ II. Ενώ, όπως διαπιστώνει κανείς βλέποντας τα στοιχεία της Shell, την τελευταία δεκαετία υπήρχε χρονιά που οι διαρροές έφτασαν ακόμα και τους 9.000 τόνους. Αντίστοιχα, η Exxon Mobil δηλώνει περήφανη που υπήρχε μείωση των διαρροών σε σχέση με προηγούμενες χρονιές, με αποτέλεσμα το 2016 να έχουν διαρρεύσει σε νερό και γη μόνο 4.700 βαρέλια (περίπου 650 τόνοι). Ομοίως, και η γαλλική Total, η οποία για το 2016 αναφέρει 73 περιστατικά με τη συνολική ποσότητα διαρροής στους 800 τόνους και φυσικά δεν αποτελούν την εξαίρεση.

Βέβαια, πάντα υπάρχει η περίπτωση να μην σταθούμε τυχεροί, και στην παραπάνω μόλυνση να έρθει να προστεθεί και ένα ατύχημα, όπως αυτό που συνέβη στον κόλπο του Μεξικού το 2010, όπου η αμερικανική κυβέρνηση ανέφερε, πως το πετρέλαιο που διέρρευσε ήταν 4.9 εκατομμύρια βαρέλια. Ειδικά στην περίπτωση των εξορύξεων στην Μεσόγειο, ακριβώς επειδή πραγματοποιούνται σε πολύ μεγάλο βάθος, καθίστανται πιο επισφαλείς και ο κίνδυνος ακόμα μεγαλύτερος.

Σε αυτό το σημείο, αξία θα είχε να δούμε και την οικονομική διάσταση αυτού του φαινομένου, αν και δεν μας αφορά καθόλου αν "συμφέρει" ή όχι ένα ατύχημα σε σχέση με τα κέρδη τους. Αυτό αφορά αυτούς που εισπράττουν τα κέρδη από την εκμετάλλευση του πετρελαίου και όχι όλους εμάς που θα δεχτούμε το πλήθος των αρνητικών επιπτώσεων, έμμεσα ή άμεσα. Ενδιαφέρον έχει και το παράδειγμα του ατυχήματος στο Μοκόντο, που μας δείχνει ότι, ακόμα και στην περίπτωση κάποιου μεγάλου ατυχήματος, οι πετρελαϊκές εταιρίες μπορούν να αποποιηθούν μέρος της ευθύνης τους, ώστε να κρατήσουν τα κέρδη, ενώ το δημόσιο να πληρώσει για την περιβαλλοντική αποκα-

Κοιτώντας τις εξορύξεις θα μπορούσαμε να μιλήσουμε σίγουρα για μεγάλη επέκταση την υπερεκμετάλλευσης των πόρων και της περιβαλλοντικής υποβάθμισης. Ενώ η μόνη αύξηση ή βελτίωση που μπορούμε να δούμε παρατηρείται στις μετοχές των πετρελαϊκών εταιριών.

τάσταση. Καταδεικνύεται έτσι η στενή κερδοσκοπία της όλης επιχείρησης, έναντι στο "επιστημονιστικό" προφίλ που προσπαθεί να στοιχειοθετήσει την αναγκαιότητα των εξορύξεων, σαν μια ευρεία κοινωνική επένδυση από την οποία ωφελούμαστε όλοι και ελέγχεται απόλυτα από ένα πλήθος κρατικών και επιστημονικών φορέων.

Κοινωνικές συνέπειες

Οι πιο πρόσφατες εξελίξεις στην Βενεζουέλα δείχνουν ακριβώς τι συμβαίνει, όταν οι εταιρίες πετρελαίου και οι κρατικές οντότητες που τις εξυπηρετούν, δεν έχουν πρόσβαση στην εκμετάλλευση του πολυπόθητου πόρου. Στο συγκεκριμένο άρθρο δεν στοχεύουμε να κάνουμε πολιτική ανάλυση πάνω στις διαφορές ή και όχι ενός σοσιαλιστικού κράτους. Παρ' όλα αυτά είναι γεγονός ότι η Βενεζουέλα διαθέτει ένα απ' τα μεγαλύτερα κοιτάσματα πετρελαίου

στον κόσμο, τα οποία κρατικοποίησε ο Ούγκο Τσάβες παραγκωνίζοντας τις αμερικανικές εταιρίες που τα εκμεταλλεύονταν μέχρι τότε. Εκ τότε έχουμε παρακολουθήσει ένα εμπόργκο, δυο πραξικοπήματα καθώς και τεχνητές ελλείψεις σε είδη πρώτης ανάγκης και φάρμακα. Η Βενεζουέλα δεν είναι βέβαια το μόνο παράδειγμα αποσταθεροποίησης με στόχο τον έλεγχο του πετρελαίου, καθώς πλήθος πολέμων έχουν συνδεθεί με αυτή τη μάχη. Μάλιστα, ούτε δυο δεκαετίες δεν έχουν περάσει από την εισβολή στο Ιράκ.

Ανάπτυξη

Σε αυτό το σημείο, είναι ίσως σημαντικό να εξετάσουμε την έννοια της "ανάπτυξης", και αυτό γιατί έχει συνδεθεί άμεσα με τις εξορύξεις υδρογονανθράκων, σε σημείο να έχουν γίνει συνώνυμα. Μάλιστα, δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε, ότι η διαδικασία της εξόρυξης βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας των αναπτυξιακών δραστηριοτήτων. Παράλληλα, η "ανάπτυξη" προσπαθεί να συνδεθεί με την γενικότερη πρόοδο της ανθρωπότητας. Είναι όμως έτσι; Αυτή η αρχή διατυπώθηκε αρχικά από τη σοσιαλδημοκρατική μεριά που συνέδεσε την οικονομική ανάπτυξη με την κοινωνική ευμάρεια, ενώ σήμερα ξανά ανακαλύφθηκε από το νεοφιλελεύθερο τόξο. Στις μέρες μας, η εξάντληση των φυσικών πόρων και της απρόσκοπτης ανάπτυξης χωρίς όρια, είναι πραγματικότητα. Ενώ παράλληλα ο νεοφιλελευθερισμός δεν μπορεί να πείσει κανέναν ότι η οικονομική ανάπτυξη των σύγχρονων εταιριών στοχεύει στην κοινωνική ευμάρεια, που υποσχόταν η σοσιαλδημοκρατία.

Επιστρέφοντας στο ζήτημα των εξορύξεων και ανοίγοντας ένα λεξικό, θα δούμε να περιγράφεται η συγκεκριμένη έννοια της ανάπτυξης ως μεγαλύτερη έκταση ή ακόμα και ως σταδιακή αύξηση ή βελτίωση. Κοιτώντας τις εξορύξεις θα μπορούσαμε να μιλήσουμε σίγουρα για μεγάλη επέκταση την υπερεκμετάλλευσης των πόρων και της περιβαλλοντικής υποβάθμισης. Ενώ η μόνη αύξηση ή βελτίωση που μπορούμε να δούμε παρατηρείται στις μετοχές των πετρελαϊκών εταιριών.

Κοινωνική αναπαραγωγή και φυσικοί πόροι

Στην παράγραφο που ακολουθεί, θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε την κοινωνική αναπαραγωγή μέσα στον καπιταλισμό, καθώς και την χρήση των φυσικών πόρων. Αυτά σε μια προσπάθεια να απαντήσουμε στο αν είναι απαραίτητη αυτή η υπερκατανάλωση των φυσικών πόρων και με στόχο να καταρρίψουμε τη λογική ότι η περιβαλλοντική υποβάθμιση είναι ένα αναγκαίο κακό. Η διαδικασία του περάσματος στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής πραγματοποιήθηκε μέσα απ' την αποξένωση του εργάτη από τα μέσα παραγωγής και της παραγωγής από την κατανάλωση, καθώς και μέσο ενός αναγκαίου κοινωνικού συμβολαίου, που εκφράστηκε μέσα απ' το κοινωνικό κράτος. Από εκεί και έπειτα ο κάθε άνθρωπος που δεν βρισκόταν απ' την μεριά των εκμεταλλευτών, ήταν αναγκασμένος να πουλάει την εργατική του δύναμη, και σε αντάλλαγμα να παίρνει ένα μέρος αυτής με την μορφή μισθού, με τον οποίο μπορούσε να αγοράσει τα απαραίτητα αγαθά που χρειαζόταν, τα οποία πιθανότατα παράγονταν στην άλλη μεριά του κόσμου. (Παρ' όλα αυτά, το κοινωνικό κράτος έφτασε στην ακμή του και το κράτος προσπαθεί πλέον να απο-

συρθεί από αυτό, αρά και από το κοινωνικό συμβόλαιο). Παράγωγο αυτής της διαδικασίας είναι η καταναλωτική κοινωνία, η οποία δημιούργησε η οικονομική ανάπτυξη με στόχο να απορροφά τα ολοένα περισσότερα εμπορεύματα της, ώστε να συνεχίσει να παράγει κέρδος. Ενώ ο διαχωρισμός της παραγωγής απ' την κατανάλωση, αύξησε κατακόρυφα την κατανάλωση των φυσικών πόρων ώστε να μεταφέρονται όλα αυτά τα εμπορεύματα απ' την άλλη μεριά της γης, ακόμα και όταν μιλάμε για τα πιο βασικά αγαθά για την ανθρώπινη αναπαραγωγή. Συμπερασματικά, όλη αυτή η κατανάλωση φυσικών πόρων δεν γίνεται για την λάμπα του δωματίου μας, αλλά για την συνέχιση της παραγωγής λαμπτήρων καθώς και την μεταφορά τους. Δηλαδή το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής "παίρνει" φυσικούς πόρους και εργασία, με στόχο να παράγει υπεραξία άρα και κέρδος, όχι με στόχο να καλύψει τις ανάγκες αναπαραγωγής της ανθρωπότητας.

Αποανάπτυξη

Τα τελευταία χρόνια στον αντίποδα όλων των παραπάνω έχει αναπτυχθεί ένα πλήθος κινημάτων, κάτω απ' την ομπρέλα της αποανάπτυξης. Προτείνοντας ένα αντιπαραθετικό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης ενάντια στην «ανάπτυξη» αλλά και στην οικονομική μεγέθυνση, η αποανάπτυξη έχει βασιστεί στις αρχές της πολιτικής οικολογίας η οποία προωθεί την άποψη ότι χωρίς την αποδόμηση του υπάρχοντος κοινωνικού, πολιτικού και οικονομικού μοντέλου δεν γίνεται να προστατευτεί το περιβάλλον, αλλά και στην κριτική για τον έλεγχο αλλά και την διανομή των φυσικών πόρων.

Ενώ, όπως σημειώνει ο Κάρλος Τάιμπο, η αποανάπτυξη δεν στοχεύει να αντικαταστήσει τις ιστορικές αντιστάσεις απέναντι στον καπιταλισμό. Τι προτάσσει όμως η αποανάπτυξη;

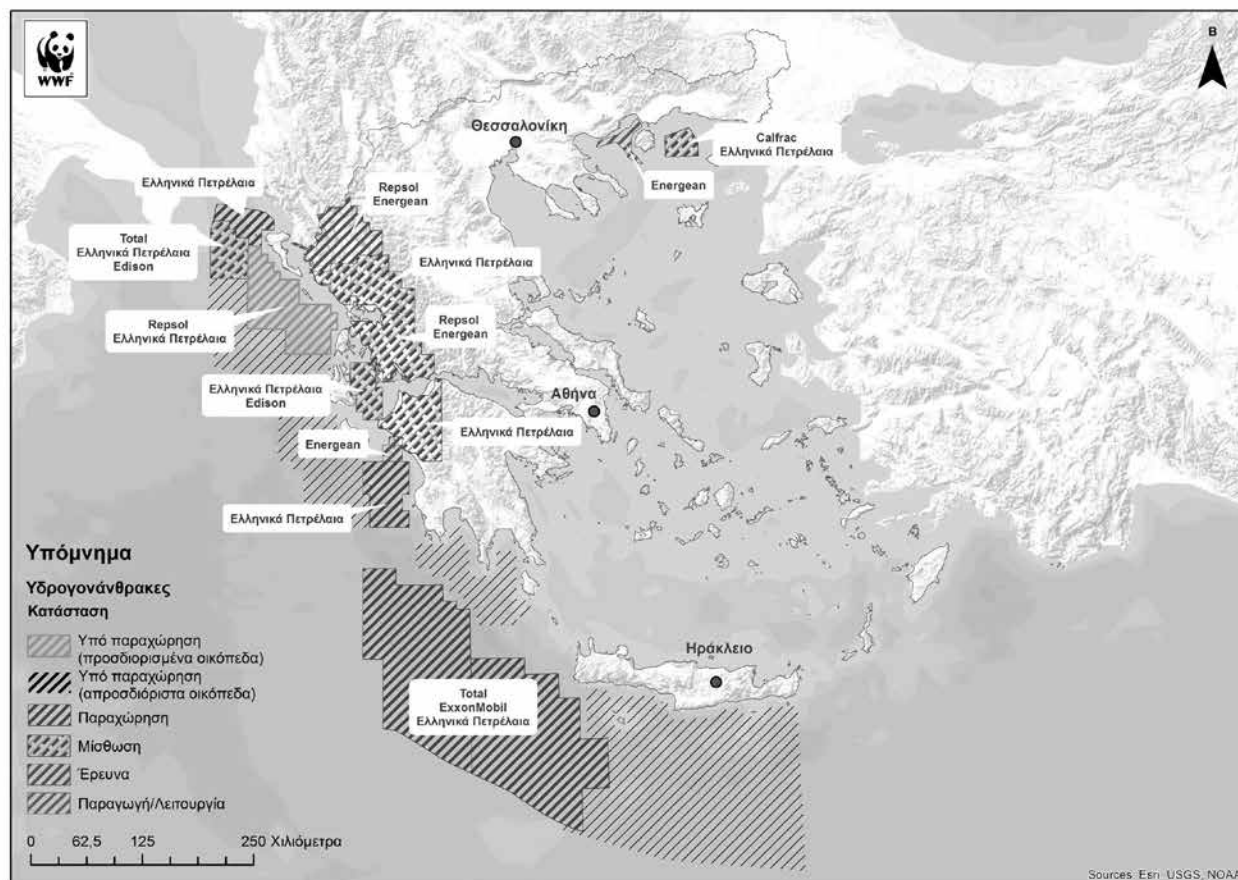
Προωθεί τη μείωση του μεγέθους των πόλεων, την οργάνωση στην βάση της κοινότητας μέσα και έξω από την πόλη, καθώς και την άμεση σχέση με την ύπαιθρο, ώστε να είναι εφικτή η ενεργειακή και διατροφική επάρκεια, μάλιστα κάτω από έναν οριζόντιο αμεσοδημοκρατικό έλεγχο, μέσω της χρήσης μικρών ή οικιακών μονάδων Α.Π.Ε. αλλά και της καλλιέργειας της γης, που θα ελέγχονται από την συνέλευση της γειτονιάς ή και της κοινότητας. Προωθεί ακόμη τη χρήση της γνώσης και της τεχνολογίας με γνώμονα την απελευθέρωση του χρόνου αλλά και την διευκόλυνση της συντροφικής ζωής. Επιπλέον αντιδιαστέλλει την αλληλεγγύη απέναντι στην αποδοτικότητα, την επάρκεια έναντι στον καταναλωτισμό και την κατάργηση της ιδιοκτησίας έναντι στην συσσώρευση πλούτου. Η αποανάπτυξη βάζει έτσι σε πρώτο πλάνο την κοινωνική ζωή.

foreign_voice

Σε ό,τι αφορά τα σχέδια ελληνικού κράτους για τις εξορύξεις υδρογονανθράκων, μια ανάγνωση αποτελεί πως η επιλογή αυτή συνιστά και τη νέα «μεγάλη ιδέα». Οι προβολείς των μίντια φωτίζουν την «ανάπτυξη» και "τις επενδύσεις στο ελληνικό κεφάλαιο", γεγονός που δείχνει τη μανία με την οποία επιχειρείται η ισχυροποίηση της θέσης της στο γεωπολιτικό παιχνίδι στη Μεσόγειο, καθορίζοντας την ένταξη της Ελλάδας στον παγκόσμιο ενεργειακό χάρτη, αυτή τη φορά με τη βούλα.

Τοπικές αντιστάσεις

Μετά τις ανακοινώσεις της κυβέρνησης και τα ευρωπαϊκά συνέδρια για την επερχόμενη εκμετάλλευση κοιτασμάτων στην Δυτική και Νότια Ελλάδα, να που ξεπηδούν και οι φωνές αντίστασης από τόπο σε τόπο. Πέρα από τις περιβαλλοντικές οργανώσεις, καθώς και ένα κομμάτι της αναγνωρισμένης επιστημονικής κοινότητας που αντιδρά με τα αντίστοιχα μέσα, από τον Απρίλη ήδη σχηματοποι-

Τι προτάσσει όμως η αποανάπτυξη; Προωθεί τη μείωση του μεγέθους των πόλεων, την οργάνωση στην βάση της κοινότητας μέσα και έξω από την πόλη, καθώς και την άμεση σχέση με την ύπαιθρο, ώστε να είναι εφικτή η ενεργειακή και διατροφική επάρκεια, μάλιστα κάτω από έναν οριζόντιο αμεσοδημοκρατικό έλεγχο, μέσω της χρήσης μικρών ή οικιακών μονάδων Α.Π.Ε. αλλά και της καλλιέργειας της γης, που θα ελέγχονται από την συνέλευση της γειτονιάς ή και της κοινότητας.

ούνται πρωτοβουλίες κατοίκων και ανοιχτές συνελεύσεις, που συγκροτούνται γύρω από την εναντίωση τους στο μάστερπλαν των εξορύξεων. Παρακολουθούμε δηλαδή μια προσπάθεια συλλογικοτήτων και ανοιχτών οριζόντιων συνελεύσεων από κάτοικους των εν λόγω περιοχών, που πρόκειται να πληγούν πρώτες, να βρεθούν από κοινού και να δράσουν χωρίς ηγεσία, με στόχο αφενός την αντιπληροφόρηση, αφετέρου την αντίσταση και τη σύνδεση των αγώνων τους.

Συγκεκριμένα, στα Γιάννενα, την Κεφαλονιά την Ιθάκη, την Κέρκυρα, και τη Λευκάδα, οι πρωτοβουλίες ενάντια στις εξορύξεις πραγματοποιούν αυτούς τους μήνες εκδηλώσεις ενημέρωσης προς την ντόπια κοινωνία αλλά και συμβολικές δράσεις - παρεμβάσεις σε τοπικά θεσμικά όργανα, αρμόδια των αποφάσεων, όπως στο Περιφερειακό Συμβούλιο Ιονίων Νήσων. Στις 11 του Μάη πραγματοποιήθηκε μεγάλη διαδήλωση στα Γιάννενα ενάντια στις εξορύξεις με τη συμμετοχή 2.500 ατόμων, από πολιτικές συλλογικότητες, πρωτοβουλίες κατοίκων, αριστερές οργανώσεις, ΜΚΟ κ.α. Διαδήλωση πολύμορφη και μαζική, που αποσιωπήθηκε από τα καθεστωτικά, ντόπια και πανελλαδικά μέσα ενημέρωσης. Αντιθέτως στην Κρήτη, όπου το θαλάσσιο αυτό κοίτασμα φυσικού αερίου είναι το μεγαλύτερο σε έκταση και το πιο επισφαλές προς εκμετάλλευση λόγω του βάθους που εντοπίζεται, ήδη έχει κινήσει το ενδιαφέρον στο Πολυτεχνείο Κρήτης με την ίδρυση Ινστιτούτου Πετρελαϊκής Έρευνας, και του υπουργού Σταθάκη, με το ντόπιους να στέκονται απλώς θεατές.

Πάντως, κοινή στόχευση φαίνεται να είναι ένα πανελ-

λαδικό δίκτυο ενάντια στις εξορύξεις, που μέσω του συντονισμού των αγώνων από τόπο σε τόπο, θα αποτελέσει ένα ισχυρό εγχώριο κίνημα. Κίνημα το οποίο θα θέσει σε έμπρακτη αμφισβήτηση την αναγκαιότητα των εξορύξεων και θα σταθεί εμπόδιο στην επέλαση των πολυεθνικών. Το ζήτημα, όμως, εντοπίζεται στη μορφολογία και την έκταση της αντίστασης ως τώρα. Το συλλογικό αγωνιζόμενο υποκείμενο, που τώρα διαμορφώνεται, θα πρέπει να μείνει μακριά από "πάρε δώσε" με τις πολυεθνικές εταιρείες που υπόσχονται θέσεις εργασίας και ανάπτυξη, αλλά και μακριά από τις τοπικές περιφερειακές /κομματικές δυνάμεις που εμφανίζονται ως σωτήρες στα προεκλογικά ή μη μανιφέστα τους. Παρ' ότι η περίπτωση των Σκουριών, σε επίπεδο καταστροφής του περιβάλλοντος και καταστολής της ντόπιας κοινωνίας, που αντιστέκεται ακόμη, αποτελεί ένα μάθημα για όλους και όλες, μέχρι τώρα δεν έχουμε σταθεί στο ύψος της περιστάσης. Και επειδή συχνά παρουσιάζεται μάταιη η αντίσταση απέναντι στην καπιταλιστική βιομηχανία, το παράδειγμα της γειτονικής Ισπανίας, μας δείχνει το αντίθετο. Όπως αναφέρει και η WWF Ελλάς στην ενημερωτική της καμπάνια, οι δυναμικές κινητοποιήσεις των κατοίκων στις Βαλεαρίδες νήσους μέσα από τη συμμαχία κατά των εξορύξεων στην Ισπανία «Alianza Mar Blava» οδήγησαν την ισπανική κυβέρνηση να πάρει πίσω τις παραχωρήσεις για έρευνα και εξόρυξη υδρογονανθράκων σε πέντε περιοχές.

Το ακόλουθο άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Εντός Εκτός (εφημερίδα αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους), τον Απρίλιο του 2019, και παραθέτει ορισμένες επιπτώσεις από καίρια νομικά σημεία του νέου ποινικού κώδικα. Συγκεκριμένα ο νέος ποινικός κώδικας μαζί με τον κώδικα ποινικής δικονομίας, ισχύουν από 1η Ιουλίου και υπερψηφίστηκαν σε μια διαδικασία φαστ τρακ στο κοινοβούλιο εντός προεκλογικής περιόδου, ενώ πρόκειται για την πρώτη αναδιαμόρφωση του Π.Κ -ενός από τα βασικότερα αρχεία προστασίας του κράτους και της δημοκρατίας- μετά από 70 χρόνια. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί πως κάποια σημεία του Π.Κ. που αναγράφονται στο άρθρο, έχουν τροποποιηθεί στο τελικό νομικό έγγραφο.

Συγκεκριμένα, η σημαντική τροποποίηση έγινε στο άρθρο 336 του Π.Κ σχετικά με το βιασμό. Στην αρχική πρόταση, όπως αναφέρει και το παρόν άρθρο, ο βιασμός ορίζεται με βάση τη σωματική βία, την απειλή και την ακεραιότητα και επί αυτού χαρακτηρίζεται κλιμακωτά ως προς τη σοβαρότητα σε μία γραμμή πλημμελήματος-κακουργήματος. Ακολουθώντας ισχυρές αντιδράσεις από φεμινιστικές ομάδες, οργανώσεις, φορείς αλλά και από θεσμικά όργανα της Ευρώπης, τροποποιήθηκε ώστε να συμπεριλαμβάνει τη σημαντική προϋπόθεση της απουσίας συναίνεσης ως προς τον ορισμό

του βιασμού. Έτσι με βάση την παράγραφο 5 πλέον «Όποιος επιχειρεί γενετήσια πράξη χωρίς τη συναίνεση του παθόντος τιμωρείται με ποινή κάθειρξης έως 10 έτη». Παρόλα αυτά, παραμένει θολό το πώς πρέπει να πραγματοποιείται ο βιασμός για να συνιστά «γενετήσια πράξη» και γενικότερα απουσιάζουν περαιτέρω διευκρινήσεις, αφήνοντας έτσι κενά για νομικά «παραθυράκια» κι ερμηνεία κατά το δοκούν.

Ένα μέρος του φεμινιστικού κινήματος (κατά βάση το θεσμικό κομμάτι του), μιλά για ιστορική νίκη αναγνωρίζοντας πως πρόκειται για ένα σημαντικό βήμα ως προς την κοινωνική και θεσμική κατανόηση του βιασμού και τη συνακόλουθη προστασία των γυναικών από το δικαστικό σύστημα.

Από πλευράς μας, πιστεύουμε πως πρέπει να εκτιμήσουμε τα θετικά και τα αρνητικά σημεία του νέου ποινικού κώδικα και να τα τοποθετήσουμε στη βάση της πίεσης των κινημάτων επί των κοινωνικών συσχετισμών. Γι' αυτό το λόγο η διευρυμένη ενημέρωση και αποτίμηση τέτοιων εγγράφων αποτελούν εργαλεία για τη γενικότερη αναγνώριση της συγκυρίας που βρισκόμαστε. Το παρακάτω κείμενο ανήκει στο δικηγόρο Γ. Καρκανιά, και αναδεικνύει τα βασικά προβληματικά σημεία που θα μας απασχολήσουν, ως κίνημα, στις περιπτώσεις ποινικής καταστολής και ελέγχου.

σε ελεύθερη μετάφραση «βιαστές σας κυνηγάμε», από τη γερμανική ακροαριστερή φεμινιστική οργάνωση Rote Zora (Κόκκινες Ζορό)

Νέος Ποινικός Κώδικας: Εξορθολογισμός, αλλά για ποιους;

Τα βασικά χαρακτηριστικά του νέου ΠΚ όσον αφορά το γενικό μέρος είναι:

-Το ανώτατο όριο της πρόσκαιρης κάθειρξης μειώνεται από τα 20 χρόνια στα 15, ενώ το ανώτατο όριο της εκτεταμένης ποινής πρόσκαιρης κάθειρξης μειώνεται από τα 25 χρόνια στα 20. Ταυτόχρονα περιορίζονται τα όρια ποινών σε μεγάλο αριθμό αδικημάτων, ενώ καταργούνται τα πταίσματα.

-Η ποινή της ισόβιας κάθειρξης είτε καταργείται (όπως π.χ. στην έκρηξη του 270 παρ. γ' και δ' του ΠΚ) είτε προστίθεται διαζευκτικά η ποινή της πρόσκαιρης κάθειρξης (όπως π.χ. στην ανθρωποκτονία από πρόθεση, η οποία σήμερα τιμωρείται μόνο με ισόβια, ενώ στο σχέδιο προβλέπεται ισόβια ή πρόσκαιρη κάθειρξη τουλάχιστον 10 ετών).

-Καταργείται η μετατροπή ποινής φυλάκισης σε χρήμα. Η ποινή άνω των 3 ετών (η οποία πλέον δεν θα αναστέλλεται) είτε θα εκτίεται είτε θα μετατρέπεται σε παροχή κοινωνικού εγγράφου.

-Παρά την κατάργηση της μετατροπής ποινής σε χρήμα, σε πολλά πλημμεληματικού χαρακτήρα αδικήματα θα επιβάλλεται μόνο χρηματική ποινή ή παροχή κοινωνικού εγγράφου.

-Επεκτείνεται ο θεσμός της κοινωνικού εγγράφου, ο κατ' οίκον περιορισμός και η ηλεκτρονική επιτήρηση (βραχιολάκι).

-Υπάρχει ρητή πρόβλεψη για την απόλυση όσων εκτίουν περισσότερες ποινές ισόβιας κάθειρξης.

-Ενώ ο ισχύον ΠΚ προβλέπει ότι η απόλυση υπό όρο χορηγείται «οπωσδήποτε», εκτός αν κριθεί με ειδική αιτιολογία

ότι είναι απολύτως αναγκαία η συνέχιση της κράτησης για να αποτραπεί η τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων, το νέο άρθρο παραλείπει την λέξη «οπωσδήποτε». Ως εκ τούτου, τίθεται εν αμφιβολώ το αν και πότε θα βγαίνει από την φυλακή ένας κρατούμενος που δικαιούται απόλυση υπό όρους. Αξίζει επίσης να επισημανθεί ότι η εποπτεία για την τήρηση των υποχρεώσεων του υπό όρο απολύμενου «μπορεί να ανατεθεί σε εταιρεία προστασίας αποφυλάκισμένων»...

-Γίνεται πιο εύκολη η άρση της απόλυσης του υπό όρο απολυθέντα κρατούμενου.

Όσον αφορά το ειδικό μέρος του ΠΚ, θα επιχειρηθεί μία παρουσίαση συγκεκριμένων διατάξεων κάποιες εκ των οποίων έχουν βρεθεί στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης, ενώ κάποιες άλλες (παραδόξως;) έχουν μέχρι στιγμής περάσει απαρατήρητες.

187Α ΠΚ - Τρομοκρατικές πράξεις, Τρομοκρατική οργάνωση

Η νέα διάταξη ορίζει «Όποιος τελεί κακούργημα ή οποιοδήποτε κοινώς επικίνδυνο έγκλημα υπό συνθήκες ή με τέτοιο τρόπο ή σε τέτοια έκταση που να προκαλεί σοβαρό κίνδυνο για τη χώρα ή για διεθνή οργανισμό και με σκοπό

να εκφοβίσει σοβαρά τις νόμιμες αρχές τους ή ένα πληθυσμό ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις πολιτικές ή οικονομικές δομές της χώρας, άλλης χώρας ή διεθνούς οργανισμού τιμωρείται...».

Αν και η αντικατάσταση της ισχύουσας διατύπωσης «που είναι δυνατό να βλάψουν σοβαρά...» με το «που προκαλεί σοβαρό κίνδυνο» είναι ένα μικρό βήμα προς τον περιορισμό της ασάφειας της εν λόγω διάταξης, το 187Α ΠΚ παραμένει εξαιρετικά ασαφές και αόριστο και άρα ανοικτό σε διασταλτικές ερμηνείες. Στο ίδιο μοτίβο παραμένει και η χρήση του θολού όρου «νόμιμες αρχές», οι οποίες δεν προσδιορίζονται.

Περαιτέρω, η διεύθυνση τρομοκρατικής οργάνωσης περιορίζεται σε επιβαρυντική περίπτωση της συγκρότησης/ένταξης, ενώ στο ισχύον άρθρο ο διευθυντής τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον 10 ετών. Η ποινή για την συγκρότηση και ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση παραμένει στα ίδια επίπεδα, ενώ προστίθενται: η ποινικοποίηση της στρατολόγησης σε τρομοκρατική οργάνωση, της εκπαίδευσης σε όπλα ή εκρηκτικά και της δημόσιας (και μέσω διαδικτύου) απειλής με τέλεση τρομοκρατικής πράξης ή πρόκληση ή διέγερση σε διάπραξη της. Και οι τρεις αυτές περιπτώσεις τιμωρούνται πλημμεληματικά. Η τελευταία διάταξη είχε επιχειρηθεί να εισαχθεί και πριν από περίπου 2 χρόνια, αλλά αποσύρθηκε λόγω αντιδράσεων.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η αναφορά σε τρομοκρατική οργάνωση που έχει συσταθεί (ή σκοπείται να συσταθεί) για την τέλεση πλημμελημάτων, αλλά και σε μεμονωμένο τρομοκράτη ο οποίος τελεί (ή σκοπείται να τελήσει) μόνο πλημμελήματα. Αν και η αναφορά σε τρομοκρατική οργάνωση πλημμελημάτων υπάρχει και στον ισχύοντα 187Α ΠΚ, πλέον αυτή προστίθεται και στο 187Β ΠΚ, το οποίο τιμωρεί την παροχή περιουσιακών στοιχείων, κινητών ή

- ακινήτων, χρηματοοικονομικών μέσων κ.λπ. σε τρομοκρατική οργάνωση ή μεμονωμένο τρομοκράτη.

270 και 272 ΠΚ – Έκρηξη, Κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών υλών

Το ισχύον 270 ΠΚ που τέθηκε σε ισχύ το 1969 προβλέπει ποινές κάθειρξης για την έκρηξη και ισόβια αν από την έκρηξη προκλήθηκε σωματική βλάβη ή βλάβη σε εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας. Ενδεικτική είναι η διατύπωση της περίπτωσης δ' που τιμωρεί με θανατική ποινή (η οποία έχει καταργηθεί) ή ισόβια κάθειρξη αν από την έκρηξη προήλθε θάνατος.

Η νέα διάταξη καταργεί τα ισόβια στις παραπάνω περιπτώσεις και μπορούν να επιβληθούν μόνο αν προκλήθηκε θάνατος μεγάλου αριθμού ανθρώπων. Επιπλέον, ενώ στις υπόλοιπες μορφές της η πράξη παραμένει κακούργημα, η έκρηξη από την οποία προέκυψε κοινός κίνδυνος για ξένα πράγματα μετατρέπεται σε πλημμέλημα.

Όσον αφορά την κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών, αυτή πλέον τιμωρείται πλημμεληματικά, αντί για τις παράλογες και εξοντωτικές ποινές του ισχύοντα 272 ΠΚ οι οποίες επιβάλλονταν σωρευτικά με την ποινή της έκρηξης.

336 ΠΚ – Βιασμός

Η προτεινόμενη διάταξη είναι ιδιαίτερα προβληματική και έχει προκαλέσει αντιδράσεις, αφού περιορίζει τον βιασμό μόνο σε περιπτώσεις όπου ο εξαναγκασμός σε συνουσία γίνεται με σωματική βία ή με απειλή σοβαρού και άμεσου κινδύνου ζωής ή σωματικής ακεραιότητας. Όπως ορθά έχει επισημανθεί, ο βιασμός δεν μπορεί να εξαντλείται σε περιπτώσεις άσκησης ή απειλής άσκησης σωματικής βίας, αλλά θα πρέπει να γίνει σαφής και ορισμένη αναφορά στην έλλειψη συναίνεσης από πλευράς θύματος.

Ρατσιστικό έγκλημα

Με το νέο ΠΚ καταργείται το άρθρο 81Α το οποίο προβλέπει αυξημένες ποινές για το ρατσιστικό έγκλημα και αντί αυτού υπάρχει αναφορά στο άρθρο 79 περί δικαστικής επιμέτρησης της ποινής, αφού θα θεωρείται επιβαρυντική περίπτωση η τέλεση εγκλήματος λόγω χαρακτηριστικών φυλής, χρώματος, θρησκείας, αναπηρίας, γενετήσιου προσανατολισμού, ταυτότητας ή φύλου. Ωστόσο στο νέο άρθρο 79 ΠΚ δεν υπάρχει ρητή πρόβλεψη για το μέγεθος προσαύξησης της ποινής, αφού αυτή θα εναπόκειται στην κρίση του δικαστηρίου.

Εν κατακλείδι, από μία πρώτη ανάγνωση παρατηρεί κανείς ότι ο νέος ΠΚ περιλαμβάνει θετικές καινοτομίες, αλλά και μεγάλες αντιφάσεις και προβληματικές διατάξεις. Η μείωση των ανωτάτων ορίων των ποινών και η –στις περισσότερες περιπτώσεις– κατάργηση της ισόβιας κάθειρξης αποτελούν προφανώς βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση, μέτρα όμως που έρχονται σε αντίθεση με την κατάργηση της μετατροπής ποινής σε χρέμα και την έκταση πλημμεληματικών ποινών άνω των 3 ετών.

Επιπλέον, η ενίσχυση του άρθρου 187Α ΠΚ, η επέκταση του κατ' οίκον περιορισμού, της ηλεκτρονικής επιτήρησης, η ανάθεση αρμοδιοτήτων σε εταιρείες προστασίας αποφυλακισμένων σε συνδυασμό με προβλέψεις του ΚΠΔ για τις αυξημένες αρμοδιότητες των εισαγγελικών αρχών αποτελούν σαφείς ενδείξεις περαιτέρω αυστηροποίησης συγκεκριμένων πεδίων της ποινικής νομοθεσίας την ώρα που το υπουργείο κάνει λόγο για «εξορθολογισμό της ποινικής νομοθεσίας» και «περιορισμό του εγκλεισμού στις φυλακές».

✎ Γ. Κακαρινιάς, δικηγόρος

■ Ιδρυτικό κείμενο ταμείου αλληλεγγύης διωκόμενων αγωνιστών Κέρκυρας

Το Ταμείο Αλληλεγγύης Διωκόμενων Αγωνιστών Κέρκυρας αποτελείται από άτομα που δραστηριοποιούνται στον κοινωνικό και ταξικό αγώνα, είτε μέσα από τις συλλογικότητές τους, είτε ατομικά.

Αντιλαμβανόμαστε συνειδητά το Ταμείο ως μια υποδομή του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού / αναρχικού πολιτικού χώρου, που φιλοδοξεί να αποτελέσει κεντρικό σημείο αναφοράς του τοπικού κινήματος, και σημαντικό τμήμα του πολιτικού και κοινωνικού αγώνα στην Κέρκυρα. Αιτία για την ίδρυσή του ήταν η διαπίστωση ότι υπάρχει σταθερή ανάγκη κάλυψης δικαστικών εξόδων ατόμων του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος, ανάγκη που μετά από τόσα χρόνια συλλήψεων και διώξεων στο νησί κρίνουμε πλέον ως διαχρονική. Ανάγκη που μέχρι σήμερα καλυπτόταν κάθε φορά αποσπασματικά, συνήθως με πρωτοβουλία και προσπάθειες των στενότερων συντρόφων, φίλων και γνωστών του εκάστοτε διωκόμενου, και σχεδόν πάντα υπό την πίεση χρόνου που μια ποινική δίωξη συνεπάγεται. Κρίναμε ότι υπάρχει ανάγκη αυτή η πρακτική να σταματήσει, η στήριξη των διωκόμενων να αποκτήσει πιο μεθοδικό χαρακτήρα, και η συγκέντρωση των χρημάτων να γίνεται πιο οργανωμένα, χωρίς προχειρότητες, και πάνω απ' όλα προκαταβολικά και όχι εκ των υστέρων. Κεντρική ιδέα πίσω από την κινηματική αυτή δομή είναι η αρχή που λέει ότι η αλληλεγγύη στους διωκόμενους πρέπει να είναι όχι μόνο πολιτική και ηθική, αλλά και υλική.

Το Ταμείο Αλληλεγγύης στους διωκόμενους αγωνιστές της Κέρκυρας έχει ως αποστολή να στηρίζει και χρηματικά σε περίπτωση ποινικής δίωξης:

α) Μέλη του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος που διώκονται για την πολιτική τους ταυτότητα ή δράση στα πλαίσια του ταξικού πολιτικού και κοινωνικού αγώνα.

β) Άτομα που χωρίς απαραίτητα να είναι ενεργά μέλη του ανταγωνιστικού κινήματος στην Κέρκυρα, διώκονται με αιτία ή αφορμή πολιτικούς ή κοινωνικούς αγώνες που έλαβαν χώρα και στους οποίους συμμετείχαν ή κατηγορούνται ότι συμμετείχαν, εφόσον οι άνθρωποι αυτοί διέπονται από πολιτικές αντιλήψεις υπέρ του ταξικού αγώνα, της κοινωνικής απελευθέρωσης, της χειραφέτησης, της ισότητας, της ελευθερίας, του αγώνα των από τα κάτω για τη ζωή τους.

γ) Διωκόμενους από άλλα μέρη της χώρας, σε περίπτωση που παρουσιαστεί τέτοια ανάγκη.

Πιστεύουμε ότι η ζωή δεν χωράει σε στεγανά, και ότι οι ιδιαίτερες κάθε φορά συνθήκες δεν μπορούν εκ των προτέρων να προβλεφθούν και να χωρέσουν σε ένα κείμενο. Για τον λόγο αυτό, η απόφαση για τη στήριξη κάποιου διωκόμενου θα λαμβάνεται συγκεκριμένα κάθε φορά για τον κάθε διωκόμενο, ανάλογα με την περίπτωση και σύμφωνα με τις εκάστοτε ειδικές υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες.

Το Ταμείο θα αποφασίζει σε συνέλευση, οριζόντια, αδιαμεσολάβητα, αντιεραρχικά και ισότιμα:

- Σε τακτικές μηνιαίες συνελεύσεις, για την οργάνωση δράσεων ενίσχυσης του Ταμείου.

- Σε έκτακτες συνελεύσεις, μετά από σχετικό κάλεσμα, όταν εμφανιστεί ανάγκη στήριξης διωκόμενου.

✎ Ταμείο Αλληλεγγύης Διωκόμενων Αγωνιστών Κέρκυρας

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Γαλλία

Αύξηση ύψους 3% παρατηρήθηκε στις παρακολουθήσεις στη χώρα, που οφείλεται και στο κίνημα των "κίτρινων γιλέκων". Πιο συγκεκριμένα, το 2018 ήταν υπό παρακολούθηση 22.300 άτομα έναντι 21.400 το 2017.

Ξεκίνησε η πολύκροτη δίκη της France Telecom (FT) για τις μαζικές αυτοκτονίες υπαλλήλων της εταιρίας πριν από 10 χρόνια. Η εταιρία μετά την ιδιωτικοποίηση της στις αρχές του 2000 κατηγορείται για άκρως πιεστικές συνθήκες εργασίας. Στο διάστημα 2008 με 2009 αυτοκτόνησαν 35 εργαζόμενοι της FT

Γάλλοι ακτιβιστές προσπάθησαν να εμποδίσουν τη μεταφορά πυρομαχικών από τη Γαλλία σε ένα μεταφορικό πλοίο από τη Σαουδική Αραβία. Οι ακτιβιστές κατηγορούν την Σαουδική Αραβία για χρήση των γαλλικών πολεμοφοδίων εναντίον πολιτών στον πόλεμο στην Υεμένη. «Δεν μπορείς να διεξάγεις πόλεμο χωρίς πολεμοφόδια. Μπορεί να έχουν τα τανκς και τα πυροβόλα αλλά θα χρειαστούν και τα πυρομαχικά να τα γεμίσουν. Επομένως είναι υψίστης σημασίας να τα εμποδίσουμε να φτάσουν στα χέρια τους» υποστηρίζουν οι ακτιβιστές. Οι λιμενεργάτες δήλωσαν πως θα αρνηθούν να φορτώσουν τα πυρομαχικά.

Κούβα

Μετά από εντάσεις γύρω από την ακύρωση της κρατικής χορηγίας της LGBT διαδήλωσης και την προσπάθεια των ακτιβιστών να καλέσουν σε μια ανεξάρτητα οργανωμένη διαδήλωση, δύο αναρχικοί και δύο LGBT ακτιβιστές, ο Isbel Diaz Torres και ο σύντροφός του Jimmy Roque Martinez, πιστεύεται ότι κρατούνται από τις αρχές. Οι κρατήσεις αυτές θεωρούνται ως μια απόπειρα του κουβανικού κράτους να καταπνίξει και να εκφοβίσει τους ακτιβιστές που θεωρούνται ως ηγετικές φωνές στην κοινότητα των ΛΟΑΤ. Νωρίτερα, το κρατικό Εθνικό Κέντρο Σεξουαλικής Εκπαίδευσης (CENESEX), το οποίο χορηγεί το Conga Against Homophobia and Transphobia, ανακοίνωσε ότι η 12η ετήσια πορεία ανακλήθηκε λόγω «νέων εντάσεων στο διεθνές και περιφερειακό πλαίσιο».

Σλοβενία & Κροατία

Η Ομοσπονδία Αναρχικών Οργανώσεων όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος τον Μάιο διοργάνωσε ένα μικρό αναρχικό φεστιβάλ, ώστε ο τοπικός πληθυσμός να έρθει κοντά στον ελευθεριακό κομμουνισμό και τον αναρχισμό. Το φεστιβάλ διοργανώνεται σε διαφορετική πόλη κάθε χρονιά.

Κίνα

Στο πλαίσιο της καθυπόταξης των Ουιγούρων στην Κίνα έχουν δημιουργηθεί τα λεγόμενα «κέντρα επανεκπαίδευσης». Πρόκειται για στρατόπεδα όπου κρατούνται σύμφωνα με καταγγελίες ένα εκατομμύριο Ουιγούροι και στα οποία λαμβάνει χώρα ένα πρόγραμμα «διαπαιδαγώγησης», επικεντρωμένο στην «κινεζοποίηση» του Ουιγούρων και την απο-θρησκευτικοποίησή τους. Στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται, όπως καταγγέλλουν Ουιγούροι που πέρασαν από αυτό και αργότερα διέφυγαν στο Καζακστάν, εκμάθηση της κινεζικής γλώσσας, «πατριωτική» εκπαίδευση και ιδεολογική καθοδήγηση

Σύμφωνα και με το ρεπορτάζ του New York Times, το τελευταίο διάστημα, το Πεκίνο περνά σε νέο επίπεδο καταστολής εναντίον της μειονότητας. Έτσι κινεζικές αρχές προχώρησαν στην δημιουργία βάσης δεδομένων γενετικού υλικού των Ουιγούρων. Συλλέγουν δείγματα DNA, δαχτυλικών αποτυπωμάτων και άλλα βιομετρικά στοιχεία, των κατοίκων της επαρχίας. Ο έλεγχος μεταξύ άλλων περιλαμβάνει σκανάρισμα ίριδας και υποχρεωτική καταγραφή ομάδων αίματος και σε αυτόν υπόκεινται όλοι οι Ουιγούροι κάτοικοι της επαρχίας ηλικίας από 12 έως 65 ετών, ενώ το μέτρο υπολογίζεται ότι αφορά σε περίπου 11 εκατομμύρια ανθρώπους και θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να καταδιώξει όποιους Ουιγούρους αντιστέκονται στη συμμόρφωση με την εκστρατεία.

Παλαιστίνη

«Έδωσα εντολή στον στρατό να συνεχίσει τα μαζικά πλήγματα εναντίον των τρομοκρατών στη Λωρίδα της Γάζας και ζήτησα να ενισχυθούν οι δυνάμεις γύρω από τη Λωρίδα της Γάζας με άρματα μάχης, πυροβολικό και δυνάμεις του πεζικού», Ισραηλινός πρωθυπουργός, Μπενιαμίν Νετανιάχου 5/5/2019. Η Παλαιστίνη σφυροκοπείται τους τελευταίους μήνες ανηλώς

Μεγάλη Βρετανία

Ο Julian Assange συνελήφθη στην πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο, όπου ο ιδρυτής του WikiLeaks κατέφυγε για άσυλο το 2012 μετά τις πολύτιμες αποκαλύψεις του και ενώ ήταν υπό εγγύηση στο Ηνωμένο Βασίλειο για καταγγελίες εναντίον του, για σεξουαλική κακοποίηση στη Σουηδία. Οι Αμερικανοί κυβερνητικοί δικηγόροι επιδιώκουν την απομάκρυνσή του στις ΗΠΑ, όπου κατηγορείται για συνωμοσία για τη διάπραξη υποκλοπής αρχείων από υπολογιστή, η οποία φέρει μέγιστη ποινή πέντε

ετών. Αντιμετωπίζει επίσης πρόσθετες κατηγορίες για παραβίαση του νόμου περί κατασκοπείας δημοσιεύοντας διαβαθμισμένες πληροφορίες μέσω του WikiLeaks.

Διεύρυνση του προγράμματος αναγνώρισης προσώπου: Πολλές βρετανικές αστυνομικές υπηρεσίες έχουν δοκιμάσει την αμφιλεγόμενη νέα τεχνολογία αναγνώρισης προσώπου, συμπεριλαμβανομένων των αυτοματοποιημένων συστημάτων που προσπαθούν να εντοπίσουν τα πρόσωπα των ανθρώπων σε πραγματικό χρόνο καθώς περνούν από μια κάμερα. Το Υπουργείο Εσωτερικών δήλωσε ότι η αναγνώριση προσώπου μπορεί να είναι ένα «ανεκτίμητο εργαλείο» στην καταπολέμηση του εγκλήματος. Η αναγνώριση προσώπου εισήχθη στην Εθνική Αστυνομική Βάση Δεδομένων (PND), η οποία περιλαμβάνει περίπου 13 εκατομμύρια πρόσωπα, το 2014.

Ινδονησία

Ένα κύμα καταστολής ξέσπασε ενάντια στους αναρχοσυνδικαλιστές και αναρχικούς συντρόφους στην Ινδονησία. Μόνο στο Μπαντούνγκ η αστυνομία συνέλαβε 619 ανθρώπους. Το αναρχικό κίνημα αυξάνεται σταθερά τα τελευταία χρόνια στην Ινδονησία, προσελκύοντας όλο και περισσότερους νέους ανθρώπους που απορρίπτουν παραδοσιακά κόμματα ή συνδικάτα, καθώς και προγονικά και θρησκευτικά έθιμα και παραδόσεις. Πέρυσι, οι σύντροφοί μας από το PPAS (Persaudaraan Pekerja Anarko Sindikalis) διοργάνωσαν απεργία των οδηγών της UBER, το μεγαλύτερο σωματείο της Ινδονησίας. Με πρόσχημα μικρών επεισοδίων την 1 Μαΐου σε διάφορες πόλεις, η ένωση «Συνομοσπονδία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων της Ινδονησίας» (Confederation of All Indonesian Workers' Union) και η αστυνομία βρήκαν την ευκαιρία να ενορχηστρώσουν συντονισμένη και μαζική επίθεση προς τους αναρχικούς και τους αναρχοσυνδικαλιστές. Μάλιστα είχε προηγηθεί μεγάλη εκστρατεία που είχε εκκολαφτεί από το εξωτερικό, καθώς κάποιες εφημερίδες ενοχοποίησαν ακόμη και την IWA (διεθνή αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση). Ένα «αναρχικό εξ ανατολάς κυνήγι μαγισσών» ξεκίνησε από τον αρχηγό της αστυνομίας της Ινδονησίας.

Καζακστάν

Στην πόλη Almaty, κατά τη διάρκεια μαραθωνίου, δύο αναρχικοί ακτιβιστές φυλακίστηκαν για 15 ημέρες διότι κρέμασαν προπαγανδιστικά πανό. Τα πανό έγραφαν "Δεν μπορείτε να ξεφύγετε από την αλήθεια" και "Έχω επιλογή". Οι Asya και Beibarys κρίθηκαν ένοχοι για τη διοργάνωση "μιας ατιμώρητης πολιτικής διαδήλωσης" και συ-

νελήφθησαν. Την επόμενη μέρα, τρεις μάρτυρες του συμβάντος τιμωρήθηκαν για τη μαγνητοσκόπηση του τι συνέβη.

Βραζιλία

«Πασαρέλα υιοθεσίας» στήθηκε στη Βραζιλία, με ορφανά παιδιά μέχρι και τεσσάρων ετών να παρελαύνουν μπροστά στους υποψήφιους αναδόχους! Η εικόνα σκλαβοπάζαρου έχει πυροδοτήσει διεθνείς αντιδράσεις. Η εκδήλωση, διοργανώθηκε από την Επιτροπή Παιδιών και Νεολαίας της Βραζιλιανής Ομοσπονδίας Δικηγορικού Συλλόγου και του Συνδέσμου Mato Grosso για Υποστήριξη της Έρευνας και Υιοθεσίας.

Ιταλία

Στο Δικαστικό Μέγαρο του Τορίνο στις 29 Μάη, εκτυλίχτηκε η πρώτη ακρόαση για την κατάληψη ενός κτιρίου στην οδό c.so Giulio 45. Μέσα από την οθόνη ήταν παρούσα η αναρχική Silvia Ruggeri, σε video-conference, η οποία διάβασε το κείμενο της έναρξης απεργίας πείνας για αυτήν και την Anna Beniamino, που βρίσκονται κρατούμενες για πάνω από δύο μήνες στη φυλακή της Acquila. Αυτός ο αγώνας έχει σκοπό την αντίδραση στις συνθήκες κράτησης τις οποίες αντιμετωπίζουν που είναι πρακτικά σαν αυτές του 41 bis (ειδικές συνθήκες απομόνωσης) και το κλείσιμο της πτέρυγας όπου κρατούνται. Ταυτόχρονα, έξω από το κτίριο πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης. Την ίδια στιγμή, έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας σε αλληλεγγύη με τις αναρχικές συντρόφισσες Silvia και Anna, σύντροφοι σε διάφορες φυλακές της Ιταλίας (Φερράρα, Φλωρεντία, Αλεσσάντρια). Η Anna καταδικάστηκε πρωτόδικα σε κάθειρξη 17 ετών για την υπόθεση Scripta Manent και η Silvia είναι προφυλακισμένη στα πλαίσια της πρόσφατης επιχείρησης Scintilla.

Πηγές-παραπομπές: <https://athens.indymedia.org/>, <https://infonewstime.wordpress.com/> <https://info-war.gr/> <http://www.ainfos.ca/en/>, <https://itsgoingdown.org/>, <http://blog.cnt-ait.info/>, <https://pramen.io/ru/>

■ Συνεχίζονται οι δολοφονίες αγωνιστών ιθαγενών στο Μεξικό

Συνεχίζονται οι δολοφονίες αγωνιστών ιθαγενών, και οι επιθέσεις σε εξεγερμένες ιθαγενικές κοινότητες που αντιστέκονται στα σχέδια της κυβέρνησης Ομπραδόρ. Μέσα στους έξι μήνες διακυβέρνησης του Μεξικού από μια κυβέρνηση που πολλοί θεωρούν αριστερή, κλιμακώνεται επικίνδυνα η καταστολή ενάντια σε ιθαγενείς λαούς, κοινότητες και οργανώσεις που υπερασπίζονται τη γη τους από τη λεηλασία του καπιταλισμού, και παλεύουν για την οικοδόμηση της αυτονομίας τους. Από το Δεκέμβρη του 2018, το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης, ο EZLN και οργανώσεις Υπεράσπισης Δικαιωμάτων έχουν καταγγείλει δεκάδες επιθέσεις σε κοινότητες, βίαιους εκτοπισμούς, παράνομες συλλήψεις και φυλακίσεις αγωνιστών, εξαφανίσεις ακτιβιστών, απαγωγές, απειλές, απόπειρες δολοφονιών και δολοφονίες.

Μια ματιά στις γεωγραφίες της καταστολής στο Μεξικό μας πείθει ότι βρίσκεται σε εξέλιξη ένας πόλεμος ενάντια σε κάθε εξέγερση και αντίσταση στα σχέδια θανάτου της κυβέρνησης.

• Στην Τσιάπας, στο Σαν Χοσέ Ελ Μπασκάν, μέλη του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου από το λαό Τσολ, ζουν τους τελευταίους μήνες υπό την απειλή βίαιου εκτοπισμού από ένοπλες παραστρατιωτικές ομάδες

• Στον Κόλπο της Καλιφόρνια, το Μάρτη του 2019, η κυβέρνηση στέλνει πεζοναύτες οι οποίοι επιτίθενται με βαρύ οπλισμό στους ψαράδες του Σαν Φελίπε που αγωνίζονται ενάντια στο νόμο απαγόρευσης του ψαρέματος από το οποίο παραδοσιακά ζουν οι ιθαγενείς λαοί της περιοχής. Οι συγκρούσεις αφήνουν τρεις ψαράδες βαριά τραυματισμένους.

• Στην Οαχάκα η Επιτροπή για την Υπεράσπιση των Ιθαγενών Λαών βρίσκεται υπό συνεχή διωγμό: τέσσερα μέλη της έχουν συλληφθεί από την αρχή του χρόνου και στις 19 Απρίλη ένοπλη επίθεση εναντίον μελών της άφησε πίσω της πέντε τραυματίες

• Στις 18 Μάη, ένοπλοι εισέβαλλαν στο σπίτι του Σαλβαδόρ Σάντσεζ Μπολάνιο, εκφωνητή του κοινοτικού ιθαγενικού ραδιοφώνου Τλακούτσε, απειλώντας τον με δολοφονία εάν συνεχίσει τον αγώνα ενάντια στο υδροηλεκτρικό φράγμα που κατασκευάζει η εξορυκτική εταιρία AUTLAN, στο Σαν Πάμπλο Σοκίτλαν. Ο ίδιος και η οικογένειά του εκδιώχθηκαν βίαια από το σπίτι και την κοινότητά τους.

• Στις 25 Μάρτη εξαφανίζεται στο Μισσοακάν η ιθαγενής ακτιβίστρια φοιτήτρια Νίλντα Ροσάριο ντε λα Κρους.

Ο κατάλογος είναι μακρύς και περιλαμβάνει διψήφιο αριθμό δολοφονιών, μόνο μέσα στο 2019, ιθαγενών αγωνιστών και μελών του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου:

• Ο Σαμίρ Φλόρες Σομπεράνος, από τους ιδρυτές του Μετώπου των Λαών του Μορέλος και του κοινοτικού ραδιοφώνου του Αμιλτσίνγκο, και πρωτεργάτης στον αγώνα ενάντια στο μέγα-σχέδιο «ολικής ανάπτυξης» του Μορέλος δολοφονείται εν ψυχρώ στις 20 Φλεβάρη

• Το Φλεβάρη του 2019 δολοφονούνται στην Οαχάκα η Γουαδαλούπε Κρους Βάσκες και ο Έκτορ Χερνάντες Πέρες και οι δύο ηγετικά στελέχη του Τμήματος 22 του Εθνικού Συντονιστικού των Εργαζομένων στην Εκπαίδευση (CNTE). Το Τμήμα 22 της CNTE, από τα πλέον ριζοσπαστικά κομμάτια των αγωνιζόμενων δασκάλων, έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην Κομμούνα της Οαχάκα το 2006.

• Η Εουλόδια Λίλια Ντίας Ορτίς, δολοφονείται στις 25

Μάρτη. Ήταν μέλος του Ιθαγενικού Συμβουλίου για το Τρουέκε (CIT), οργάνωση που παλεύει για την επιβίωση της χλιοετούς παράδοσης τρουέκε (ανταλλαγή προϊόντων χωρίς τη μεσολάβηση χρήματος) στους ιθαγενείς λαούς Οτομής, Τλαουίκας και Νάουας.

• Ο Χουλιάν Κορτές Φλόρες, μέλος του περιφερειακού Συντονιστικού των Κοινοτικών Αρχών και της Κοινοτικής Αστυνομίας του Γκερρέρο (CRAC), δολοφονείται στις 12 Απρίλη. Η δολοφονία του είναι καθαρή επίθεση στο αυτοοργανωμένο σύστημα ασφάλειας και κοινοτικής δικαιοσύνης που οικοδομούν οι λαοί του Γκερρέρο(1).

• Ο Αβιράμ Χερνάντες, μέλος της ομάδας Ειρήνης στη Χαλάπα (Por la Paz de Xalapa), που ερευνά απαγωγές και εξαφανίσεις ακτιβιστών, δολοφονείται στις 12 Απρίλη στην Βερακρούς.

• Στις 2 Μάη δολοφονείται σε ενέδρα και άλλος δάσκαλος της CNTE, στην Οαχάκα, ο Τελέσφορο Σαντιάγκο Ενρίκες, διευθυντής του κοινοτικού ραδιοφώνου του Σαν Αγκουστίν Λοξίκα, ραδιοφώνου που καταγγέλλει τα σχέδια των πολυεθνικών στην περιοχή και αγωνίζεται για τη διάσωση των ιθαγενικών γλωσσών και της ιθαγενικής κουλτούρας.

• Ο Λεονόλ Ντίαζ Ουρμπάνο, ακτιβιστής αγωνιστής ενάντια στο υδροηλεκτρικό φράγμα στον ποταμό Απούλκο στην Πουέμπλα, δολοφονείται στις 9 Μάη. Να σημειώσουμε ότι στην Πουέμπλα, το 2018 δολοφονήθηκαν άλλοι τρεις αγωνιστές.

• Ο Χοσέ Λούσιο Μπαρτόλο Φαουστίνιο και ο Μοδέστο Βεράλες Σεμπασιάν, μέλη και οι δύο του Ιθαγενικού και Λαϊκού Συμβουλίου του Γκερέρο- Εμιλιάνο Ζαπάτα, δολοφονούνται στις 4 Μάη, στο Τσιλπαντσίνγκο του Γκερέρο.

• Ο Μπαρτόλο Ιλάριο Μοράλες και ο Ησαίας Ξατένκο Αουεχότε, ιθαγενείς Νάουας και μέλη της CIPOG-EZ δολοφονούνται στις 23 Μάη, στην Τσιλάπα του Γκερέρο.

Όλες αυτές οι επιθέσεις, οι απαγωγές, οι φυλακίσεις, οι εκτοπισμοί και οι δολοφονίες συνοδεύονται από μία όλο

και πιο έντονη στρατιωτικοποίηση, ιδιαίτερα στα ζαπατίστικα εδάφη όπου οι στρατιωτικές επιδρομές, οι χαμηλές πτήσεις στρατιωτικών αεροπλάνων και οι απόπειρες κατασκοπείας εκ μέρους του μεξικάνικου στρατού είναι πλέον μια καθημερινότητα, ένας κλοιός που γίνεται πιο ασφυκτικός με την αυξανόμενη παρουσία της νέο-ιδρυθείσας Εθνικής Πολιτοφυλακής (σώμα ενόπλων πολιτών υπό στρατιωτική διοίκηση).

Πρόκειται για μία λογική πολέμου ενάντια σε λαούς που οικοδομούν την αυτονομία τους και αγωνίζονται σθεναρά ενάντια στον άλλο πόλεμο, εκείνον της επιβεβλημένης από τα πάνω «ανάπτυξης». Και πρόκειται για την ίδια παλιά στρατηγική ενάντια στην εξέγερση των ζαπατίστας, που από το 1994 οδήγησε σε μαζικές σφαγές και μαζικούς βίαιους εκτοπισμούς ολόκληρων κοινοτήτων στην Τσιάπας. Μόνο που αυτή τη φορά εφαρμόζεται από μία αριστερή, κατά τα λεγόμενά της, κυβέρνηση: αυτήν του Μανουέλ Ομπραδόρ.

Αναδημοσίευση από «σπίθα αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας και των ιθαγενών λαών»: <https://spithazapatista.home.blog/>

Ενημέρωση μετά από δύο μήνες από την έναρξη απεργία πείνας στη φυλακή στην Chiapas: Στις 15 Μαρτίου, έξι φυλακισμένοι αγωνιστές σε διάφορες φυλακές του κράτους της Τσιάπας άρχισαν απεργία πείνας, απαιτώντας δικαιοσύνη και την άμεση και άνευ όρων ελευθερία τους.

Τα ονόματά τους είναι: Adrián Gómez Jiménez και Juan de la Cruz Ruiz φυλακισμένοι στο CERSS του San Cristóbal de las Casas, μέλη της οργάνωσης “La Voz de Indígenas en Resistencia”. Abraham López Montejo και ο Germán López Montejo φυλακισμένοι στο CERSS της Cintalapa de Figueroa μέλη του οργανισμού “La Voz Verdadera del Amate”. Marcelino Ruiz Gómez και Baldemar Gómez Hernández φυλακισμένοι στο CERSS του Comitán de Domínguez μέλη του οργανισμού “Viniketik en Resistencia”. Τις επόμενες ημέρες, άλλοι φυλακισμένοι συμπατριώτες τους εντάχθηκαν στην απεργία δηλώνοντας εαυτούς «φυλακισμένους αγωνιστές». Διάφορα στάδια διαλόγου με το κράτος έχουν υπάρξει με κοινή πάντα αφετηρία που αποτυπώνεται στα παρακάτω αιτήματα:

• Ελευθερία των κρατουμένων - αναθεώρηση και μελέτη των υποθέσεων και των φακέλων τους

• Βελτίωση των συνθηκών των απεργών πείνας (τερματισμός της απομόνωσης, ταπεινωτικές θεραπείες, απειλές και εξαναγκασμός)

• Άμεση, αποτελεσματική και επαρκής διερεύνηση και τεκμηρίωση των καταγγελιών για βασανιστήρια

Μετά από σχεδόν 60 ημέρες (Μάιος 2019) από την αρχή της απεργίας πείνας, δεν υπήρξε απάντηση στα αιτήματά τους. Δεν υπάρχει σαφής αναθεώρηση των φακέλων τους, ούτε από νομική άποψη ούτε από άποψη πολιτικής ή ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τέλος δεν έχει υπάρξει σαφής απάντηση στην έρευνα των βασανιστηρίων κατά των αγωνιστών.

Νάνι Μπαλεστρίνι (2/7/1935-20/5/2019): Ένας συγγραφέας στο κίνημα

Οι συγγραφείς χρησιμεύουν για να διηγηθούν εκ των υστέρων την ιστορία όσων συνέβησαν. Και αυτό είναι ένα εξίσου σημαντικό καθήκον: γιατί με αυτό τον τρόπο γνωρίζουν τα γεγονότα κι άλλοι άνθρωποι, και η ανάμνησή τους παραμένει ζωντανή.

~Νάνι Μπαλεστρίνι

Ο Νάνι Μπαλεστρίνι (Nanni Balestrini) γεννήθηκε στο Μιλάνο το 1935 και άρχισε να γράφει ποίηση στις αρχές της δεκαετίας του '50, μια εποχή που η Ιταλία άλλαζε κυριολεκτικά πρόσωπο: από μια κατά κύριο λόγο αγροτική χώρα μετατράπηκε από τη μια στιγμή στην άλλη σε βιομηχανική, και οι αγρότες εγκατέλειπαν κατά χιλιάδες τον Νότο για να γίνουν εργάτες στα μεγάλα εργοστάσια του Βορρά. Παράλληλα, τα ίδια χρόνια για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιταλίας, η εθνική γλώσσα, χάρη στην τηλεόραση και τη μαζική εκπαίδευση, εκτοπίζει τις πολυάριθμες τοπικές διαλέκτους, και δημιουργεί ένα πραγματικά εθνικό κοινό για τη λογοτεχνία. Ο Μπαλεστρίνι και άλλοι συγγραφείς της γενιάς του ήθελαν να αφηγηθούν αυτήν τη νέα πραγματικότητα, χρησιμοποιώντας νέα εκφραστικά μέσα «κόντρα» στην κυρίαρχη κουλτούρα που προωθούσε κυρίως το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα (ΙΚΚ), κουλτούρα η οποία συνέχιζε να χρησιμοποιεί τα παραδοσιακά εκφραστικά μέσα, δίνοντας έμφαση στο περιεχόμενο το οποίο έπρεπε να μεταδίδει τις «σωστές» ιδέες στον αναγνώστη. Δημοσιεύει τα πρώτα του ώριμα ποιήματα το 1956 στο περιοδικό *Mac Espace*, και την ίδια χρονιά συμμετέχει μαζί με άλλους λογοτέχνες, κριτικούς και θεωρητικούς της λογοτεχνίας, όπως ο Φάουστο Κούρι, ο Ουμπέρτο Έκο, ο Εντοάρντο Σανγκουνέτι, ο Αλφρέντο Τζουλιάνι και οι Άντζελο και Τζουζέπε Γκουλιέλμι, στην ίδρυση του περιοδικού *Il Verri*.

Ήδη από αυτά τα πρώτα του έργα ο Μπαλεστρίνι διαμορφώνει την τεχνική που θα χαρακτηρίσει ολόκληρο το συγγραφικό του έργο, και την οποία θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε ως τεχνική του «μοντάζ» ή «κολάζ», μια τεχνική που χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τις πρωτοπορίες του 20ού αιώνα, όπως το νταντά και ο φουτουρισμός, και χωρίζεται σε τρεις φάσεις: Η πρώτη φάση είναι η επιλογή των «πηγών» που μπορεί να είναι εφημερίδες, περιοδικά, τουριστικοί οδηγοί ή λογοτεχνικά έργα άλλων συγγραφέων· η δεύτερη φάση είναι η απόσπαση του υλικού από το αρχικό του πλαίσιο, δηλαδή η απόσπαση λέξεων ή και ολόκληρων φράσεων τις οποίες ο συγγραφέας επεξεργάζεται ή διορθώνει για να τις χρησιμοποιήσει στην επόμενη φάση· και στη συνέχεια ακολουθεί ο «συνδυασμός», η σύνθεση του υλικού σε ένα νέο οργανικό σύνολο, δηλαδή σε ένα νέο έργο.

Το 1963 συμμετείχε στη δημιουργία του λογοτεχνικού κινήματος Gruppo 63 (Ομάδα 63) στο Παλέρμο.

Το 1966 δημοσιεύει το *Τριστάνο*, το πρώτο του μυθιστόρημα, γραμμένο στο πρότυπο του γαλλικού «νέου μυθιστορήματος». Για τη συγγραφή του μυθιστορήματος χρησιμοποιεί την τεχνική του «μοντάζ» που είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν στο ποιητικό του έργο. Για το *Tristano* αντλεί το υλικό του από εγχειρίδια φωτογραφίας, ιστορικά και πολιτικά δοκίμια και «ροζ» μυθιστορήματα. Το μυθιστόρημα χωρίζεται σε δέκα κεφάλαια, το καθένα από τα οποία αποτελείται από δέκα ισομετρικές «στροφές».

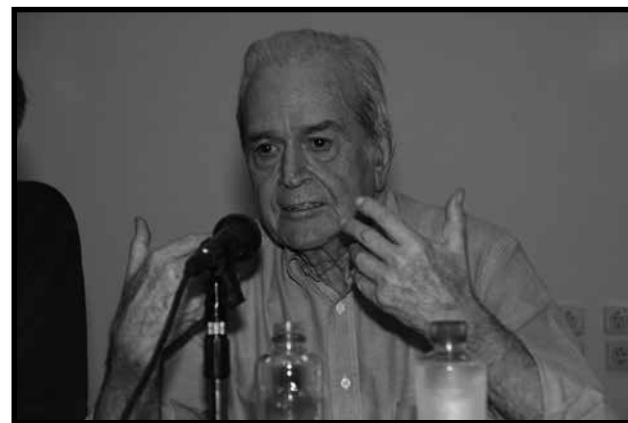
Το 1967 κάποια μέλη της Gruppo 63, μεταξύ των οποίων και ο Μπαλεστρίνι, εκδίδουν το περιοδικό *Quindici*, το

οποίο πέρα από αμιγώς λογοτεχνικά κείμενα δημοσιεύει και κείμενα των συντελεστών του πάνω σε πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Το 1968, μετά το ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος, κάποιοι φοιτητές -μεταξύ τους και οι Ορέστε Σκαλτσόνε και ο Φράνκο Πιπέρνο που τα επόμενα χρόνια θα μετεξελιχθούν σε ηγετικές φυσιογνωμίες της ιταλικής άκρας αριστεράς- ήρθαν σε επαφή με τη συντακτική ομάδα του *Quindici*, το οποίο άρχισε να δημοσιεύει τις προκηρύξεις των φοιτητών. Η διαφορετική στάση των μελών της συντακτικής ομάδας του περιοδικού απέναντι στο φοιτητικό κίνημα αποτέλεσε και τον λόγο για τη διακοπή της έκδοσής του το 1969.

Τον Μάιο της ίδιας χρονιάς, ξεσπάνε οι μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις στη Φιάτ, που θα αποτελέσουν τον προάγγελο του «θερμού φθινοπώρου». Ο Μπαλεστρίνι θα βρεθεί κι αυτός στο Τορίνο μαζί με τον ιδρυτικό πυρήνα της οργάνωσης Potere operaio (Εργατική εξουσία, η σημαντικότερη οργάνωση που προέκυψε από το ρεύμα του ιταλικού εργατισμού· για περισσότερα βλ. Steve Wright, *Η έφοδος στον ουρανό*, εκδόσεις Κόκκινο Νήμα), όπου συνάντησε τον Αλφόνσο Νατέλα, έναν νεαρό προλετάριο που η ιστορία του συμπύκνωνε την ιστορία του «εργάτη μάζα» στην Ιταλία: γεννημένος στο Νότο, μεταναστεύει στο Βορρά όπου, αφού κάνει διάφορες ευκαιριακές δουλειές, προσλαμβάνεται στη Φιάτ. Εκεί αντιλαμβάνεται ότι ο μοναδικός τρόπος διαφυγής από τη μισθωτή εργασία και την αλλοτρίωση που βιώνει στο εργοστάσιο είναι η συλλογική πάλη. Η αφήγηση του Αλφόνσο αποτέλεσε τη βάση για το *Τα θέλουμε όλα*, το δεύτερο μυθιστόρημα του Μπαλεστρίνι που εκδόθηκε το 1971. Ο Μπαλεστρίνι μαγνητοφώνησε την αφήγησή του, την οποία στη συνέχεια απομαγνητοφώνησε και ξανάγραψε συνδυάζοντάς τη με προκηρύξεις των αυτόνομων εργατικών συνελεύσεων της Φιάτ και άρθρα εφημερίδων της άκρας αριστεράς που αναφέρονταν στις κινητοποιήσεις του Μαΐου-Ιουλίου 1969, κλείνοντας το βιβλίο με την περιγραφή των συγκρούσεων μετά την απεργιακή κινητοποίηση της 3ης Ιουλίου.

Το *Τα θέλουμε όλα* ίσως είναι το πρώτο βιβλίο στην ιστορία της ιταλικής λογοτεχνίας, στο οποίο ένας συγγραφέας αντί να μιλήσει για την εργατική τάξη, γίνεται ο ίδιος ο φορέας των σκέψεων και του λόγου ενός εργάτη. Ταυτόχρονα, προκειμένου να καταστήσει την ιστορία που αφηγείται όσο περισσότερο αντιπροσωπευτική της συλ-

λογικής φιγούρας που θέλει να παρουσιάσει, στη συγκεκριμένη περίπτωση του εργάτη μάζα, το όνομα του αφηγητή-πρωταγωνιστή απουσιάζει από το μυθιστόρημα και αυτό είναι ένα στοιχείο που θα συναντάται και σε επόμενα μυθιστορήματα του συγγραφέα.

Το 1976 δημοσιεύει το μυθιστόρημα *Η εικονογραφημένη βία*, στο οποίο πραγματεύεται τον δημοσιογραφικό λόγο. Αντλεί το υλικό του από τα δημοσιεύματα των εφημερίδων (από καθεστωτικά έντυπα ολόκληρου του πολιτικού φάσματος μέχρι έντυπα της άκρας αριστεράς) τα οποία χρησιμοποιεί για να ανακατασκευάσει επεισόδια της επικαιρότητας, αντιπαραβάλλοντάς τις διαφορετικές εκδοχές της πραγματικότητας που έδιναν τα έντυπα που επέλεξε.

Μετά τη διάλυση της Potere operaio το 1973, ο Μπαλεστρίνι παράλληλα με τη συγγραφική του δραστηριότητα οργανώνει την Ar&a, μια εκδοτική δομή που συνένωνε πολλούς μικρούς εκδοτικούς οίκους, αναλαμβάνοντας την παραγωγή και τη διανομή των βιβλίων τους.

Το 1979, στο πλαίσιο της δικαστικής έρευνας «7 Απρίλη» εις βάρος εκατοντάδων -και στη συνέχεια χιλιάδων- αγωνιστών του κινήματος της «Αυτονομίας» και πρώην μελών της Potere operaio, του ασκείται δίωξη με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο για συμμετοχή σε απόπειρα ανατροπής του πολιτεύματος, και αποφεύγει τη σύλληψη και τη φυλάκιση καταφεύγοντας στη Γαλλία αφού διέσχισε τα Λευκά Όρη με σκι. Το 1980 εκδίδει το ποίημα *Blackout* αφιερωμένο στους «διωκόμενους συντρόφους», στο οποίο αναφέρεται και στις διώξεις της 7 Απριλίου 1979. Η δίωξη εναντίον του έπαυσε το 1984, λόγω έλλειψης στοιχείων.

Στη διάρκεια της φυγοδικίας του στη Γαλλία συναντάει το Σέρτζιο Μπιάνκι, έναν νεαρό αυτόνομο που αναγκάστηκε κι αυτός να εγκαταλείψει την Ιταλία για να αποφύγει τις πολιτικές διώξεις εις βάρος του. Η αφήγηση του Σέρτζιο θα δώσει στον Μπαλεστρίνι την έμπνευση για τη συγγραφή του μυθιστορήματος *Οι αόρατοι* (1987). Όπως θα πει και ο ίδιος, οι αόρατοι του τίτλου είναι οι χιλιάδες νέοι του «κινήματος του '77» που «εμφανίστηκαν σαν μια φλόγα μετά το '68 και ύστερα εξαφανίστηκαν, χαμένοι στις φυλακές, στα ναρκωτικά. [...] Κάποιοι, λίγοι, γύρισαν σπίτι τους». Και στο μυθιστόρημα αυτό απουσιάζει το όνομα του αφηγητή - η μονή σχετική αναφορά που υπάρχει είναι η αφιέρωση στις πρώτες σελίδες του βιβλίου, ακριβώς όπως και στο *Τα θέλουμε όλα*. *Οι Αόρατοι* ήταν το πρώτο μυθιστόρημα που γράφτηκε με θέμα το κίνημα της δεκαετίας του '70 και μάλιστα από τη σκοπιά κάποιου που είχε συμμετάσχει στο Κίνημα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε «κόκκινο πανί» για την κριτική της εποχής του, που ενώ αναγνώρισε τις λογοτεχνικές αρετές του μυθιστορήματος, έσπευσε να διαφοροποιηθεί και να πάρει τις αποστάσεις από το περιεχόμενό του.

Το 1988, επιμελείται μαζί με το Σέρτζιο Μπιάνκι και τον Πρίμο Μορόνι -εκδότη, βιβλιοπώλη και από τις σημαντικότερες προσωπικότητες της άκρας αριστεράς- το βιβλίο *Η χρυσή ορδή*, μια ανθολογία κειμένων από τον ιταλικό «μακρόσυρτο Μάη» που αγκάλιαζε τη δεκαετία από το 1968 μέχρι το 1979, που εμπεριείχε τα αντιπροσωπευτικά

τερα κείμενα όλων των τάσεων του Κινήματος που συντάραξε την Ιταλία επί μια δεκαετία.

Το 1989 κυκλοφορεί το μυθιστόρημα *Ο εκδότης*, ένα βιβλίο για τον Τζάντζακομο Φελτρινέλι, ιδρυτή του ομώνυμου εκδοτικού οίκου και σημαντική φιγούρα της αριστεράς, καθώς αποτέλεσε τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στη γενιά της Αντίστασης -στην οποία συμμετείχε σε πολύ νεαρή ηλικία- και τη Νέα Αριστερά που εμφανίστηκε τη δεκαετία του '60 στην Ιταλία, ο οποίος βρήκε τραγικό θάνατο ενώ προσπαθούσε να τοποθετήσει μία βόμβα σε έναν πυλώνα υψηλής τάσης έξω από το Μιλάνο.

Το 1994 είναι η σειρά των *Furiosi*, με θέμα ένα νέο συλλογικό υποκείμενο, τους φανατικούς οπαδούς του ποδοσφαίρου, που εμφανίστηκε στην Ιταλία τη δεκαετία του '80 μετά την υποχώρηση του κινήματος του '77, βασισμένο στις ηρωικο-κωμικές αφηγήσεις μιας ομάδας οπαδών της Μίλαν, που ο Μπαλεστρίνι συνάντησε σε ένα κοινωνικό

κέντρο του Μιλάνου.

Το 1995 βγαίνει το *Ένα πρωί ξυπνήσαμε* (τίτλος που παραπέμπει στον πρώτο στίχο του τραγουδιού *Bella ciao*), με θέμα τη μεγάλη συγκέντρωση για τον εορτασμό της Απελευθέρωσης και την ήττα του ναζισμού και του φασισμού, που έγινε στο Μιλάνο στις 25 Απριλίου 1994, λίγους μήνες μετά τον σχηματισμό της πρώτης κυβέρνησης Μπερλουσκόνι.

Το 2004 κυκλοφορεί το *Σάντοκαν, μια ιστορία της καμόρα*, που είναι και το τελευταίο του μυθιστόρημα, στο οποίο εξιστορεί τη ζωή των κατοίκων ενός χωριού στον ιταλικό Νότο, που βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία της καμόρα.

Πέρα από την καθαρά καλλιτεχνική δραστηριότητά του, η οποία έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να διαχωριστεί από τη γενικότερη δραστηριότητά του, ο Νάνι αφιέρωσε ένα σημαντικό κομμάτι του συγγραφικού έργου και της ζωής του στην «απελευθέρωση της δεκαετίας του '70», δηλαδή,

στην αποκατάσταση στη συλλογική μνήμη μιας δεκαετίας εξαιρετικής δημιουργικότητας, χαράς και ελευθερίας, που ο κυρίαρχος λόγος προσπάθησε να ισοπεδώσει παρουσιάζοντάς τη ως «μολυβένια χρόνια».

Στα ελληνικά κυκλοφορούν τα μυθιστορήματα *Τα θέλουμε όλα* (εκδόσεις Στοχαστής), *Οι Αόρατοι*, *Σάντοκαν, μια ιστορία της Καμόρα* (από τις εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος) και *Furiosi* (από τις εκδόσεις Απρόβλεπτες), ενώ το διήγημα *Καρμπόνια*. Ήμασταν όλοι κομμουνιστές κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα. Αφιέρωματα στην ποίηση του Νάνι Μπαλεστρίνι έχουν δημοσιευτεί στα τεύχη 6 και 7 του περιοδικού *Τεφλόν*. Μια εκτενής συνέντευξή του υπάρχει στο τεύχος 12-13 του περιοδικού *Τα παιδιά της γαλαρίας*.

■/ Αχιλλέας Καλαμαράς

Κάντο όπως στις Σκουριές... και την Αλάσκα

Στην Αλάσκα οι αξιωματούχοι της κυβέρνησης του Trump βγάζουν άδειες για άνοιγμα του μεγαλύτερου ανθρακωρυχείου στη Βόρεια Αμερική, το Pebble Mine. Οι εργασίες στο ορυχείο είχαν παγώσει για καιρό λόγω τις αντιδράσεις των ντόπιων. Πλέον βρισκόμαστε στην τελική ευθεία μέχρι αυτό να ανοίξει ξανά.

Υπό τη διοίκηση του προηγούμενου προέδρου της αμερικανικής κυβέρνησης, ο Οργανισμός Προστασίας του Περιβάλλοντος (EPA) είχε συντάξει έκθεση στην οποία αναφερόταν ότι οι εξορυκτικές δραστηριότητες θα οδηγήσουν σε «πλήρη απώλεια ιχθυοτόπων» και κατέληγε να προτείνει το μπλοκάρισμα του Pebble Mine.

Σημαντική παράμετρος της απόφασης αυτής αποτέλεσε το γεγονός ότι πάνω από τριάντα κοινότητες χωριών της Αλάσκα, βασίζονται στον άγριο σολομό που απειλείται από το ορυχείο. Μεταξύ 60 και 80% των διατροφικών αποζημιώσεων των κατοίκων και πάνω από το 75% των τοπικών θέσεων εργασίας στην κοινότητα του Dillingham βασίζονται στον τοπικό σολομό.

Το Pebble Mine σχεδιάστηκε γύρω από την εκσκαφή ενός ανοικτού λάκκου μήκους δύο μιλίων, πλάτους τριών μιλίων και τουλάχιστον ενός τετάρτου μιλίου βάθους. Θα έθετε σε κίνδυνο κατά μέσο όρο 37,5 εκατομμύρια σολομούς "sockeye" που επιστρέφουν ετησίως στη περιοχή. Ο απειλούμενος σολομός παρέχει πάνω από 14.000 θέσεις εργασίας στο εμπορικό ψάρεμα, οι οποίες δημιουργούν περίπου 480 εκατομμύρια δολάρια ετησίως, σύμφωνα με την εκτίμηση του EPA για το Bristol Bay Watershed του 2014.

Ο πρώτος διαχειριστής της EPA επί προεδρίας Trump, ο Scott Pruitt, συναντήθηκε με τον Collier CEO της Pebble Partnership και άλλους επίδοξους "εξωρύχους" που θέλουν να αναλάβουν το μεγάλο έργο. Έκτοτε, οι αιτήσεις αδειών για το προτεινόμενο ορυχείο μετατοπίζονταν μέσω διαύλων της USACE* με ρυθμό ρεκόρ. Συγκεκριμένα η διαδικασία αδειοδότησης για το ορυχείο Donlin της Αλάσκα πήρε έξι χρόνια και για το ορυχείο Rosemont της Αριζόνα εννέα. Η USACE βρίσκεται σε καλό δρόμο.. για να ολοκληρώσει τη διαδικασία αδειοδότησης για το πολύ μεγαλύτερο προτεινόμενο ορυχείο Pebble Mine που εκτιμάται ότι θα κάνει μόλις 2 χρόνια.

Το Σχέδιο Δήλωσης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (EIS- η γνωστή στην Ευρώπη «Στρατηγική Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων») είναι ένα βασικό αδειοδοτικό χαρτί αλλά και πολιτικό όχημα για την έναρξη της κατασκευής στο ορυχείο Pebble. Πολλοί ντόπιοι της Αλάσκα και οι σύμμαχοί τους που αντιτίθενται στο προτεινόμενο ορυχείο Pebble Mine επικρίνουν το EIS, το οποίο έχει υιοθετηθεί πλήρως από την USACE.

Το EIS εκτιμά ότι το ορυχείο Pebble θα παράγει κατά μέσο όρο 6,8 δισεκατομμύρια γαλόνια ανά έτος αποβλήτων κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων και 11,8 δισεκατομμύρια γαλόνια ετησίως κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης κλεισίματος.

Τα λύματα θα μολύνουν σε μεγάλο βαθμό με τοξική λάσπη, συμπεριλαμβανομένων των ενώσεων βαρέων μετάλλων που απομένουν από την εξόρυξη ορυκτών. Είναι σημαντικό ότι αυτό το επικίνδυνο απόβλητο παρακωλύει τις ικανότητες των σολομών να βρουν το δρόμο τους στα ύδατα αναπαραγωγής.

Η ταινία «Δεν μπορούμε να φάμε το χρυσό» ("We Can't Eat Gold" <https://vimeo.com/326647591>), η οποία επικεντρώνεται στον αγώνα κατά του ορυχείου, ενημερώθηκε και επανεκδόθηκε για να καλύψει τα πρόσφατα επιθετικών προθέσεων γεγονότα των εντεταλμένων της διοίκησης του Trump.

Η παραπάνω υπόθεση λεηλασίας της γης φέρνει στη μνήμη την υπόθεση στις Σκουριές Χαλκιδικής και τους πολύχρονους εκεί αγώνες. Η επίθεση στη γη και στις μικρές κοινότητες είναι σε εξέλιξη από τους εταιρικούς γίγαντες. Είναι καιρός λοιπόν να αντισταθούμε στους γίγαντες.

Με πληροφορίες από: <https://unicornriot.ninja/2019/alaska-mining-project-threatens-salmon-water-and-native-communities/>

■/ AP

* USACE:United States Army Corps of Engineers

Ένα αντίστροφο άρθρο για μια καθόλα μη καθημερινή υπόθεση

Το θέμα είναι “hot”.

Οι συζητήσεις γύρω από αυτό πολλές - στο πεδίο του επιστημονικού.

Οι συνειδητοποιήσεις πάλι... λίγες - στο πεδίο του υπαρκτού.

Θα μπορούσε να γραφτεί ένα άρθρο μόνο με τίτλους (αντιστροφή).

Όπερ και εγένετο

||||||||||||||||||||||||||||||||

Ένας μήνας, 500.000 σκαναρίσματα προσώπου: Πώς χρησιμοποιεί η Κίνα την τεχνητή νοημοσύνη για να δημιουργήσει το προφίλ μιας μειονότητας

Ένα σημαντικό ηθικό άλμα για τον κόσμο της τεχνολογίας, με τις κινεζικές νεοσύστατες εταιρίες να έχουν δημιουργήσει αλγόριθμους που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για την παρακολούθηση μελών μιας ομάδας μουσουλμανικών μειονοτήτων.

<https://www.nytimes.com/2019/04/14/technology/china-surveillance-artificial-intelligence-racial-profiling.html>

Η Κίνα έχει δημιουργήσει μια ρατσιστική τεχνητή νοημοσύνη (TN) για την παρακολούθηση των μουσουλμάνων

Οι διαδηλωτές λένε ότι η κινεζική επιβολή του νόμου έχει ενσωματώσει την TN σε κάμερες ασφαλείας για «παρακολούθηση και έλεγχο» περίπου 11 εκατομμυρίων ανθρώπων. Και οι ειδικοί προειδοποιούν ότι αυτό είναι μόνο η αρχή.

<https://www.vanityfair.com/news/2019/04/china-created-a-racist-artificial-intelligence-to-track-muslims>

Η Κίνα πλησιάζει τις ΗΠΑ στην έρευνα τεχνητής νοημοσύνης

Οι εταιρίες επιχειρηματικών κεφαλαίων των ΗΠΑ πραγματοποίησαν περισσότερες επενδύσεις το 2017, αλλά ξόδεψαν λιγότερα χρήματα από τα κινεζικά κεφάλαια. Πολλά από τα χρήματα και στις δύο χώρες πήγαν σε εταιρείες που χρησιμοποιούν διάφορα είδη τεχνολογιών τεχνητής νοημοσύνης.

<https://theconversation.com/china-is-catching-up-to-the-us-on-artificial-intelligence-research-112119>

Η Κίνα κατέχει ηγετική θέση στην Τεχνητή Νοημοσύνη - και οι αμερικανικές επιχειρήσεις πρέπει να το λάβουν υπόψη

Η απόκτηση γνώμης στην κινεζική αγορά είναι ένα όνειρο για οποιαδήποτε επιχείρηση. Λάβετε όμως υπόψη ότι στην εποχή της TN, οι επιχειρήσεις που μπορούν να χρησιμοποιήσουν μηχανές και τεχνικές βαθιάς μάθησης (deep learning) για να εξορύξουν, να επεξεργάζονται και να παράγουν προϊόντα από δεδομένα που προέρχονται από όλους τους τομείς - από την εξυπηρέτηση των πελατών έως την παραγωγικότητα των εργαζομένων - θα κερδίσουν ένα μεγάλο πλεονέκτημα.

<https://www.inc.com/magazine/201809/amy-webb/china-artificial-intelligence.html>

Η Κίνα μπορεί να ξεπεράσει τις ΗΠΑ με την καλύτερη έρευνα τεχνητής νοημοσύνης (TN) σε μόλις δύο χρόνια

Ο κ. Etzioni, διευθύνων σύμβουλος της Ai2 και κεντρικός ερευνητής TN, συμφωνεί ότι η δημοσιευμένη επιστημονική έρευνα (open scientific data) μπορεί να τους ωφελήσει όλους, ανεξάρτητα από τη χώρα προέλευσής τους, και προσθέτει ότι ο φόβος οι ΗΠΑ να έρθουν δεύτερες σε αυτό το τεχνολογικό πεδίο πρέπει να προβληματίσει την αμερικανική κυβέρνηση. «Εάν μετακινηθούμε στη δεύτερη θέση, θα δημιουργηθεί η επόμενη Google εδώ ή στην Κίνα;» λέει χαρακτηριστικά.

<https://www.technologyreview.com/s/613117/china-may-overtake-the-us-with-the-best-ai-research-in-just-two-years/>

||||||||||||||||||||||||||||||

Και για να μην το «κουράζουμε», άλλο εάν τυχόν «πιάσαμε το μάτι του αναγνώστη», τότε με μεγάλη χαρά θα προκρίναμε να περάσει από τον τίτλο στον πρόλογο και στο θέμα της atrificial intelligent, και του τεχνολογικού “smartness” γενικά, εφαρμοσμένων σε κοινότητες ανθρώπων (so called πολίτες). Η περίπτωση μελέτης της Κίνας δεν είναι η -μακρινή- περίπτωση μελέτης, είναι απλά ένα καλό, εξόφθαλμο, παράδειγμα.

Εμείς θα ματαασχοληθούμε με το θέμα. Το αυτό προτείνεται και στον αναγνώστη. Οπότε, stay tuned με την έντυπη έκδοση της εφημερίδας.

...εκτός βέβαια εάν ψάξατε και δε μας βρήκατε...

σε αυτή την άσχημη περίπτωση υπάρχει πάντα η εύκολη επιλογή του διαδικτύου (apatris.info).

Επιτήρηση, τεχνητή νοημοσύνη και αντιστάσεις

Τα συστήματα παρακολούθησης με κάμερες κάνουν χρήση της τεχνολογίας της τεχνητής νοημοσύνης. Μιλάμε για μια τεχνολογία η οποία καθίσταται πανταχού παρούσα, παρακολουθώντας τα πρόσωπα και τα σώματά από τις κάμερες οι οποίες βρίσκονται σε καταστήματα, γραφεία και δημόσιους χώρους, λίγο πολύ παντού. Σε ορισμένες χώρες, η τεχνολογία αποτελεί ένα ισχυρό νέο εργαλείο που χρησιμοποιείται για αστυνόμευση και μια γενικευμένη επιτήρηση των πληθυσμών.

Ως τεχνητή νοημοσύνη ορίζονται τα συστήματα υπολογιστών που ασχολούνται με τη σχεδίαση νοημόνων υπολογιστικών συστημάτων. Όταν αναφερόμαστε σε υπολογιστική νοημοσύνη αναφερόμαστε σε αυτή που επιδεικνύει χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τη νοημοσύνη της ανθρώπινης συμπεριφοράς. [1],[2]

Τα συστήματα τεχνητής νοημοσύνης είναι παντού παρόντα στον σύγχρονο κόσμο, βοηθώντας να «τρέχουν» λειτουργικά των smartphones, μηχανές αναζήτησης στο διαδίκτυο, ψηφιακοί βοηθοί φωνής, προγράμματα τύπου Netflix, καθώς από όλα αυτά συλλέγουν διαρκώς δεδομένα. Πολλοί άνθρωποι αποτυγχάνουν να συνειδητοποιήσουν πόσο γρήγορα εξελίσσεται η Τ.Ν., εξέλιξη η οποία στηρίζεται στα συνεχώς αυξανόμενα πηγάδια δεδομένων προς ανάλυση, στις διαρκείς βελτιώσεις σε αλγόριθμους και στις εξελισσόμενες τεχνολογίες.

Ευτυχώς, όπως μόλις απέδειξαν μερικοί ερευνητές από το βελγικό πανεπιστήμιο KU Leuven, μπορούμε συχνά να κρυβόμαστε από μια κάμερα τεχνητής νοημοσύνης με τη βοήθεια ενός απλού εντυπώματος χρώματος.

Ποιος το λέει αυτό; Οι ερευνητές έδειξαν ότι η εικόνα που έχουν σχεδιάσει (βλέπε φωτογραφία και video στο youtube με τίτλο “Deep Neural Networks are Easily Fooled”) μπορεί να κρύψει ένα ολόκληρο άτομο από ένα σύστημα υπολογιστικής-όρασης. Το συμπέρασμα αυτό το απέδειξαν με ένα δημοφιλές σύστημα αναγνώρισης αντικειμένων ανοιχτού κώδικα που ονομάζεται YoLo (v2).

Αναζήτηση: Το τέχνασμα που περιγράφεται παραπάνω θα μπορούσε ενδεχομένως να αφήσει τους «απατεώνες» να κρύβονται από τις κάμερες ασφαλείας ή να προσφέρει στους αντιφρονούντες έναν τρόπο να αποφύγουν την κυβερνητική επιτήρηση. «Αυτό που αποδεικνύει η δουλειά των ερευνητών είναι ότι είναι δυνατή η παράκαμψη των συστημάτων επιτήρησης (κάμερες) χρησιμοποιώντας αντιφατικά μοτίβα», λέει ο Wiebe Van Ranst, ένας από τους συγγραφείς της σχετικής έρευνας.

Το άπιαστο όνειρο: Η πλειοψηφία των υπολογιστικών μετρήσεων βασίζεται στην εκπαίδευση ενός (περιπλεγμένου) νευρωνικού δικτύου τροφοδοτώντας αυτό με παραδείγματα (επαναλήψεις πολλών σειρών δεδομένων) και τροποποιώντας τις παραμέτρους του, μέχρι τελικά να ταξινομηθούν σωστά τα αντικείμενα.

Μια απαραίτητη σημείωση: Όταν μιλούμε για νευρωνικά δίκτυα αναφερόμαστε σε ένα δίκτυο πολλών απλών επεξεργαστών («μονάδων»), το καθένα από τα οποία μπορεί να έχει μια μικρή ποσότητα τοπικής μνήμης. Οι μονάδες συνδέονται με κανάλια επικοινωνίας («συνδέσεις») τα οποία συνήθως φέρουν αριθμητικά δεδομένα, κωδικοποιημένα. [3]

Με το να τροφοδοτούνται παραδείγματα (συνδέσεις) σε ένα υπό εκπαίδευση νευρωνικό δίκτυο, και με την παρακολούθηση των αποτελεσμάτων εξόδου, είναι δυνατόν να καταλήξουμε σε συμπέρασμα σχετικά με το ποιοι τύποι εικόνων προκαλούν σύγχυση ή μπορούν να ξεγελάσουν το σύστημα.

Επιτήρηση: Η δουλειά αυτή είναι σημαντική, επειδή η τεχνητή νοημοσύνη είναι ολοένα και περισσότερο εφαρμόσιμη μέσω της καθημερινής χρήσης των καμερών και σχετικού λογισμικού. Χρησιμοποιείται ακόμη και για να αποφευχθεί η ανάγκη για ουρές πληρωμών σε ορισμένα πειραματικά καταστήματα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που διαχειρίζεται η Amazon. Και στην Κίνα, η τεχνολογία αναδύεται ως ένα ισχυρό νέο εργαλείο για την αλίευση ατόμων που περπατούν μεταξύ χιλιάδων σε ένα δρόμο, και, για το πιο ανησυχητικό, την παρακολούθηση ακόμη και μεγάλων κοινοτήτων ανθρώπων.

🗞 Ελεύθερη μετάφραση & σημειώσεις: AP

Πηγή κεντρικού άρθρου: technologyreview.com

[1] https://www.usi.ch/en/education/master/artificial-intelligence?gclid=Cj0KCQjwov3nBRDFARIsANGsdoHFu-hfHTiE6vv-mDTmwSngYjXK9v0lkzB72SMH8xnelLDavvqiRYaAsGBEALw_wCB

[2] <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0007681318301393>

[3] S.Haykin, (2009) Neural Networks and Learning Machines, Third Edition

Περισσότερες πληροφορίες:

- <http://www.evolvingai.org/fooling>
- <https://medium.com/deep-learning-cafe/neural-networks-easily-fooled-e19bf575b527>
- <https://theconversation.com/how-artificial-intelligence-systems-could-threaten-democracy-109698>

■ Riseup4rojava - Smash Turkish fascism

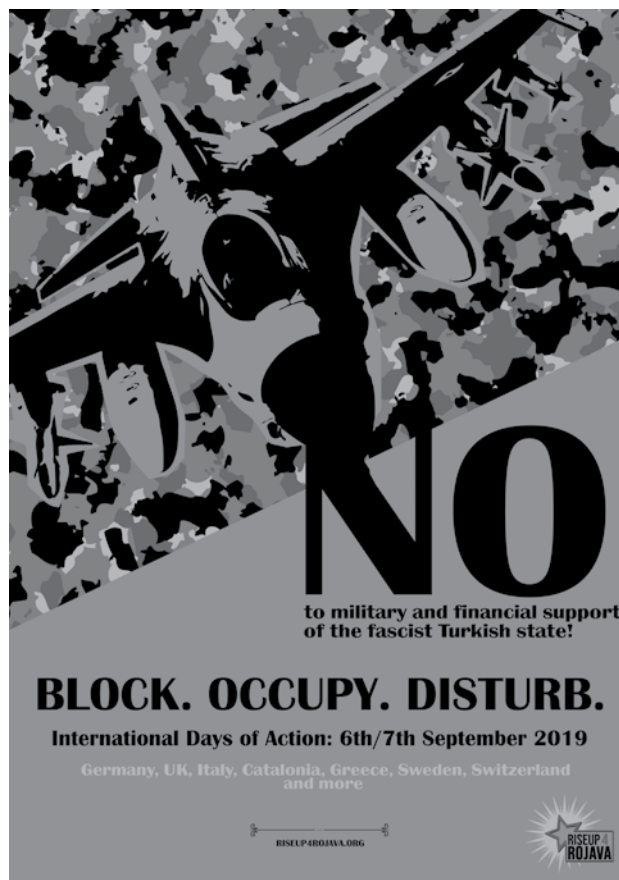
Διεθνείς μέρες δράσεων: Διαταράσσουμε, αποκλείουμε, καταλαμβάνουμε 6 & 7 Σεπτεμβρίου 2019 στην Ιταλία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, την Καταλονία, τη Σουηδία, το Ηνωμένο Βασίλειο, την Ελβετία και σε πολλές άλλες χώρες

Ενώ οι λαοί στη Ροζάβα και την Βορειοανατολική Συρία συνεχίζουν τον αγώνα τους για αυτοδιάθεση, γυναικεία απελευθέρωση και άμεση δημοκρατία και υπερασπίζονται τον εαυτό τους εναντίον των επιθέσεων των τζιχαντιστών και του φασιστικού τουρκικού κράτους, οι εκπρόσωποι των υποκριτικών κυβερνήσεων δίνουν τα χέρια με τους Τούρκους δεσπότες.

Ενώ εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί από το Αφρίν, τζιχαντιστές που υποστηρίζονται από τον τουρκικό στρατό και οι οικογένειές τους εγκαθίστανται εκεί και εκμεταλλεύονται τους πόρους του ντόπιου πληθυσμού. Πουλάνε το σύμβολο του ίδιου του Αφρίν, το ελαιόλαδο από τα ελαιόδεντρα, μέσω της Τουρκίας στην Ισπανία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αυτό είναι που το τουρκικό κράτος εννοεί όταν ισχυρίζεται ότι διασφαλίζει τα σύνορά του: εθνοκάθαρση και τζιχαντιστές που επιτίθενται στους ντόπιους.

Ενώ η Άγκυρα σμιλεύει σχέδια εκκαθάρισης εναντίον της επανάστασης στο Κουρδιστάν και στη Συρία, οι ευρωπαϊκές, ρωσικές και αμερικανικές βιομηχανίες όπλων αυξάνουν καθημερινά τα κέρδη τους. Αυτό είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα του πολέμου στη Μέση Ανατολή και σε όλο τον κόσμο. Ας μην ξεχνάμε τα δεινά που υποφέρουν οι άνθρωποι στην Υεμένη, την Παλαιστίνη και στα άλλα θέατρα πολέμου. Τα κέρδη αυτά κοστίζουν εκατομμύρια ζωές.

«Εύχομαι να υπήρχαν κινήματα στις μητροπόλεις που θα επιτίθονταν σε αυτό το πόλεμο, που θα τον έκαναν

αδύνατο. Απλά σταματώντας τον ανεφοδιασμό.» έγραφε η διεθνίστρια Andrea Wolf (Αντρέα Βόλφ 1965-1998) την πρωτομαγιά του 1997 από τα βουνά του Κουρδιστάν. Από τότε έχουν περάσει 22 χρόνια. 22 χρόνια στα οποία αναρίθμητοι άνθρωποι στην Τουρκία και το Κουρδιστάν έχουν βομβαρδιστεί και εκτελεστεί από όπλα του Νάτο και των

δυτικών εθνών κρατών. 22 χρόνια όπου εταιρίες όπως η Rheinmetall, η Lockheed Martin, η Leonardo και η SAAB, όπου τράπεζες όπως η Credit Suisse και η Deutsche Bank έχουν κερδίσει δισεκατομμύρια σκορπώντας τον θάνατο, την μιζέρια και τον αφανισμό των ανθρώπων. 22 χρόνια όπου ο τουρκικός στρατός εξακολουθεί να πυροβολεί με νατοϊκά πυρομαχικά. Ο πληθυσμός του Κουρδιστάν και της Βόρειο-ανατολικής Συρίας θα εξακολουθήσει να απαντά ενωμένα σε αυτές της επιθέσεις με αντίσταση. Εμείς στις χώρες μας, θα καταλάβουμε, παρενοχλήσουμε και θα μπλοκάρουμε τα κέντρα που στηρίζουν και συνεργάζονται οικονομικά, στρατιωτικά, διπλωματικά με τον Τουρκικό φασισμό.

Ο πόλεμος εναντίον του επαναστατικού κινήματος και των ανθρώπων σε Τουρκία, Κουρδιστάν και όλη την Μέση Ανατολή έχει ξεκινήσει από το κατώφλι μας. Ξεκινά από τα εργοστάσια πολεμικού εξοπλισμού, στα γραφεία τραπεζών και πολιτικών κομμάτων και στα συνέδρια και τις συναντήσεις των υποκριτικών κυβερνήσεων και του ΝΑΤΟ. Ξεκινά με την προπαγάνδα των «ειρηνευτικών αποστολών», την στρατιωτικοποίηση της καθημερινής μας ζωής και γίνεται ορατός στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης. Ξεκινά εκεί όπου συναντιούνται οι κερδοσκόποι και οι σχεδιαστές του πολέμου. Η απάντηση μας είναι η αλληλεγγύη, ο διεθνισμός και ο αντικαπιταλισμός. Ας δείξουμε σε πολεμοκάπηλους και ιμπεριαλιστές τι νιώθουμε για αυτούς.

✍ **Μετάφραση: Hevalên Girîtê**
hevalen-gr.espivblogs.net

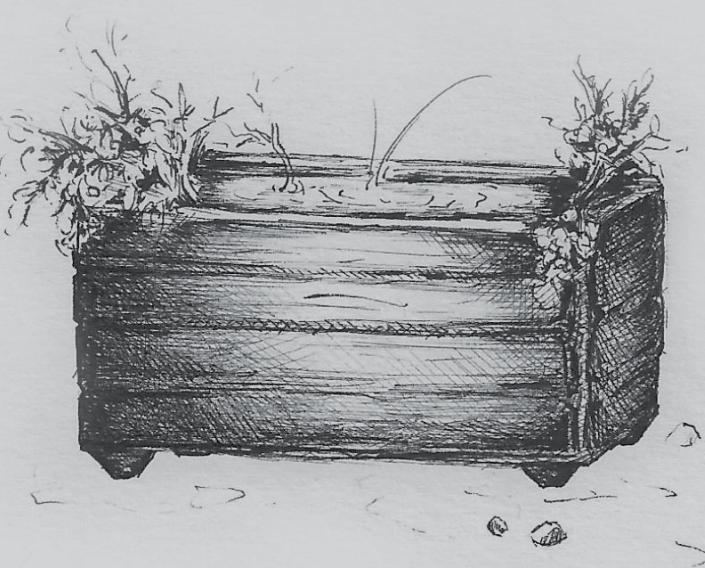
Υ.Γ: Οι πολεμοκάπηλοι έχουν όνομα και διεύθυνση. Επισκεφτείτε την σελίδα <https://riseup4rojava.org> το wiki (υπόβαθρο) και βρείτε τους στον χάρτη. Είναι παντού τριγύρω μας.

απλά - μαθήματα - κοινωνικής - ανυπακοής

ηράκλειο 4/19.
παιδιά πετάνε πέτρες
σε ζαρντινιέρα γεμάτη νερό.

μαμά:
παιδιά τί κάνετε εκεί;

παιδί:
πετάμε πέτρες.

μαμά:
μη το κάνετε αυτό, γιατί
θα βγει μια γιαγιά
και θα σας μαλώσει

παιδί:
εμένα δε με έχει μαλώσει
ποτέ γιατί δε με πρόλαβε.

«Ο ελέφαντας στο δωμάτιο»

Μια αναδρομή στο Brexit και τα αποτελέσματά του
σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο στη Μ. Βρετανία και την Ευρώπη

Στις 23/6/2016 η Μ. Βρετανία, επί πρωθυπουργίας του Ντ.Κάμερον και του κόμμα-τος των συντηρητικών, καλείται να ψηφίσει για την παραμονή της στην Ε.Ε μέσω δημοψηφίσματος. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν υπέρ της αποχώρησης της από την Ε.Ε μέσω του Brexit το οποίο είναι μια σειρά από συμφωνίες (κυρίως χρηματοπιστωτικού ενδιαφέροντος) μεταξύ των δύο προαναφερθεισών πλευρών.

Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε καλύτερα μια συνθήκη σαν αυτή και για να μπορέσουμε να αναλύσουμε την παρούσα κατάσταση, με όσον το δυνατόν μεγαλύτερη ακρίβεια, θα πρέπει να δούμε πολιτικά και ιστορικά το Ηνωμένο Βασίλειο ως οντότητα. Κοινά αποδεκτό είναι πως την «πρωτοκαθεδρία» στο Η.Β. την έχει η Αγγλία και το κέντρο αποφάσεων είναι το Λονδίνο από το 1707 (Act of the Union) μέχρι σήμερα, άρα και πως όλες οι πολιτικές αποφάσεις είναι κατά κύριο λόγο αγγλικών συμφερόντων. Η Αγγλία είναι μια χώρα που ιστορικά ήταν μια από τις μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με μεγάλη δύναμη τόσο οικονομικά όσο και στρατιωτικά, μην ξεχνάμε πως ο όρος ντομίνιον (εξουσία επί...) είναι αγγλικός όρος και αναφερόταν στις αποικιακές κτήσεις της Μ. Βρετανίας. Αναφορικά κάποιες από αυτές, ήταν οι δεκατρείς αποικίες (μετέπειτα Η.Π.Α.) μέχρι το 1776, τα Επτάνησα μέχρι το 1864, η Μάλτα 1964 μέχρι και η Ινδία μέχρι το 1947.

Πέρα από την αποικιοκρατία βέβαια η Αγγλία ήταν και η χώρα γενέτειρα της βιομηχανικής επανάστασης και της εγκαθίδρυσης του καπιταλισμού και της προτεσταντικής ηθικής ως κυρίαρχο σύστημα. Συμπεραίνουμε δηλαδή πως μέχρι και την τελική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού (από καπιταλισμό του κερδοσκόπου-συσσωρευτή σε χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό), η Βρετανία ήταν κραταιά δύναμη έχοντας στην κατοχή της το μεγαλύτερο μέρος της τότε βαριάς βιομηχανίας και των μέσων παραγωγής. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως η πρώτη μεγάλη μετανάστευση βιομηχανικών εργατών (κυρίως ανειδίκευτων) συνέβη εκείνη την εποχή στην συγκεκριμένη χώρα.

Όλα τα προηγούμενα αναφέρονται για να μπορέσουμε να αναλύσουμε κάπως καλύτερα το τι επικρατεί στο ασυνείδητο της αγγλικής κοινωνίας σήμερα. Αν έχουμε ως δεδομένο πως κάθε έθνος-κράτος για να μπορέσει να σταθεί πρέπει να «μπολιάσει» μια εθνική συνείδηση και να σπείρει τον εθνικισμό στον κόσμο, έτσι και στην Αγγλία ο αλτρωτισμός για τις χαμένες αποικίες και η νοσταλγία για τα περασμένα μεγαλεία είναι η επικρατούσα εθνική αφήγηση της χώρας. Αυτά τα οποία στην πραγματικότητα είναι μαύρες σελίδες στην ιστορία γεμάτες με επεκτατικούς πολέμους και κολοσσιαία κερδοσκοπία στις πλάτες των εργατών (ντόπιων και μεταναστών), αφηγούνται στην θεσμική τους ιστορία ως ένα γλυκό παραμύθι που θα έπρεπε να έχει αίσιο τέλος. Επιπροσθέτως, η Βρετανία δεν μπορεί να μπει στην ίδια κουβέντα με τις υπόλοιπες χώρες της Ε.Ε. καθώς από την ένταξη της στην ένωση μέχρι και σήμερα οι σχέσεις (οικονομικές και μη) είναι ταραχώδεις. Αυτό το βλέπουμε και ιστορικά, καθώς η Βρετανία δεν ήταν μια από τις χώρες που υπέγραψαν τη συνθήκη της Ρώμης το 1957 για την ίδρυση της Ε.Ο.Κ. παρότι ήταν από τις χώρες που θα μπορούσαν, με βάση της δύναμη της τότε, να υπάρξουν σε μια τέτοια συνθήκη. Ακόμη υπήρχαν συνεχόμενες μεγάλες αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό της για με τέτοια συμφωνία αλλά και αντιδράσεις από άλλες χώρες, που δεν έβλεπαν ως κάτι θετικό την είσοδο της Βρετανίας στην τότε Ε.Ο.Κ. (βέτο της Γαλλίας).

Οπότε, και για να ξαναγυρίσουμε στο δημοψήφισμα, βλέπουμε το εξής αποτέλεσμα: τα εθνικιστικά κομμάτια της Αγγλίας και κυρίως στην επαρχία (καθώς αυτοί χτυπήθηκαν περισσότερο από την κρίση) ήταν και τα κομμάτια που διαμόρφωσαν το τελικό αποτέλεσμα περί αποχώρησης της Μ. Βρετανίας από την Ε.Ε.. Βέβαια όλο αυτό είχε πολλαπλά αποτελέσματα και ένα από αυτά είναι και η θέση της «δεύτερης δύναμης» στο Η.Β., που είναι η Σκωτία και το τι μέλει γενέσθαι στην μεταξύ τους σχέση. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Σκωτίας ψήφισε υπέρ της παραμονής του Η.Β. στην Ε.Ε. και καθώς το αποτέλεσμα δεν ήταν το θεμιτό για αυτούς οι ρητορείες περί απόσχισης της Σκωτίας από το Η.Β. ολοένα και μεγαλώνουν. Το 2014 στη Σκωτία πραγματοποιήθηκε δημοψήφισμα για την παραμονή της χώρας στο Βασίλειο όπου το «ΝΑΙ» επικράτησε με μικρή διαφορά. Μετά το Brexit, φαίνεται πως τα δεδομένα αλλάζουν ακόμη και από το στόμα της επικεφαλής της Σκωτσέζικης κυβέρνησης Ν.Στέρτζον ακούγεται η θέληση περί ανεξαρτητοποίησης της Σκωτίας. Χαρακτηριστική είναι η συγκεκριμένη τοποθέτηση:

«Η πρόκληση που αντιμετωπίζω τώρα ως πρωθυπουργός είναι να βρω πώς θα προστατεύσω καλύτερα τα συμφέροντα της Σκωτίας, πώς θα προσπαθήσω να εμποδίσω την έξοδό μας από την Ε.Ε. παρά τη θέλησή μας, με όλες τις βαθιά βλαβερές και οδυνηρές συνέπειες που κάτι τέτοιο θα επέφερε».

Βέβαια, μέσω μιας τρομοκρατίας που έχει επικρατήσει όσον αφορά την αποχώρηση της Σκωτίας από το Η.Β. είδαμε στις πρόσφατες Ευρωεκλογές τα ποσοστά του κόμματος της Στέρτζον να πέφτουν αισθητά.

Συνεχίζοντας όμως καλό είναι να συνειδητοποιήσουμε το ποιος είναι αυτός ο οποίος πραγματικά κινεί τα νήματα στο συγκεκριμένο ζήτημα και αυτός δεν είναι άλλος από την αστική τάξη και τα μεγαλοαφεντικά του Η.Β.. Ας μην γελιόμαστε όμως, το Brexit από

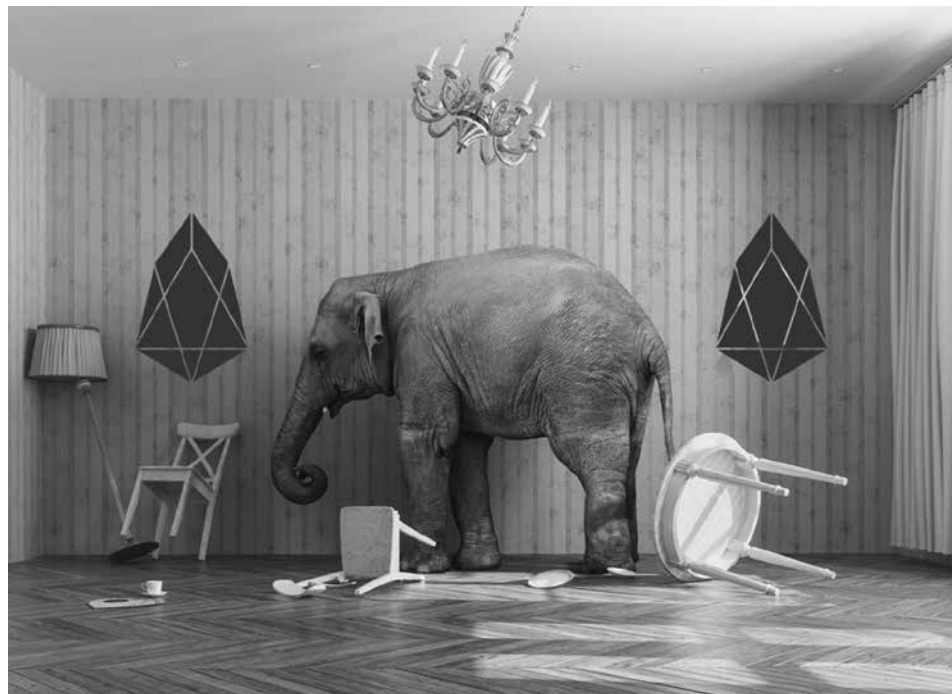
την αρχή μέχρι το τέλος του ήταν μια θέληση του βρετανικού κεφαλαίου να αυξήσει τα οικονομικά του συμφέροντα, κάτι το οποίο πίστευε πως θα γίνει έξω από την Ε.Ε.. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τους όρους που έθεσε η Τερίζα Μέι για το Brexit οι οποίοι χοντρικά ήταν οι εξής:

- Από την μια ελεύθερα εμπόρια με τις ευρωπαϊκές χώρες (χωρίς δασμούς) και από την άλλη εμπορικές συμφωνίες και με άλλες χώρες (εκτός Ε.Ε.) όπως η Κίνα κατά το δοκούν. Ταυτόχρονα βέβαια να πάψει ο έλεγχος της κομισιόν στην Βρετανία και η Βρετανία να μην δίνει εισφορά στον προϋπολογισμό της Ε.Ε..

- Έλεγχος μετανάστευσης αλλά ταυτόχρονα εξασφάλιση των ατόμων της Βρετανίας που ζουν στην Ε.Ε. και το αντίστροφο (καταλαβαίνουμε για ποιους χτυπάει η καμπάνα βέβαια).

- Τερματισμός της δικαιοδοσίας του ευρωπαϊκού δικαστηρίου στην Βρετανία. Χαρακτηριστική η δήλωση της Μέι που αναφέρει πως «οι νόμοι θα ερμηνεύονται από δικαστές του Γουεστμίνστερ, του Εδιμβούργου ή του Μπέλφαστ και όχι του Λουξεμβούργου.»

- Ένα μαλακό Brexit με βάση το άρθρο 50 της συνθήκης της Λισαβώνας.

Ένα μεγάλο πρόβλημα: "elephant in the room"

Αυτά είναι κάποια από τα παραδείγματα τον θέλω του βρετανικού κεφαλαίου τα οποία οδήγησαν το Η.Β. στο Brexit. Βέβαια όλα αυτά ήταν ευσεβείς πόθοι, καθώς το «λίγο Brexit» δεν είναι κάτι το υλοποιήσιμο γιατί εν τέλει ο καπιταλισμός είναι ένας διαρκής ανταγωνισμός και στην παρούσα κατάσταση το βρετανικό κεφάλαιο συγκρούεται με το ευρωπαϊκό και κανείς δεν είναι διατεθειμένος να κάνει πίσω. Το γενικό συμπέρασμα που βγαίνει πάντως είναι πως η Βρετανία είτε θα πρέπει να υποταχθεί στους νόμους της Ε.Ε. είτε να αποχωρήσει χωρίς εξαιρέσεις. Αυτό μας μεταφέρεται από τα λόγια του Γκι Βέρχοφσταντ (υπεύθυνος της Ε.Ε. για το Brexit) που συγκεκριμένα αναφέρει: «Η Βρετανία θα μπορούσε να παραμείνει στην Ε.Ε. αλλά με άλλους όρους». Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το βρετανικό κεφάλαιο να (ξανά) αναθεωρήσει την θέση του περί Brexit και να θέλει διαπραγμάτευση με άλλους όρους και με αυτόν τον τρόπο να δηλώνει πως αυτήν την στιγμή στην θέση ισχύος δεν είναι οι ίδιοι.

Σαν γενικό συμπέρασμα λοιπόν, καταλήγουμε πως οι καραμέλες περί «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης» και ενιαίας Ευρώπης, η οποία βέβαια δεν θα ήταν τίποτα άλλο από έναν ιμπεριαλιστικό γίγαντα, αρχίζουν να ξεθυμαίνουν. Πως όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα στο τέλος του Brexit, κερδισμένο θα βγει το κεφάλαιο είτε θα λέγεται CBI και EEF (βρετανικό κεφάλαιο) είτε total και allianz. Ακόμα μας δείχνει πως κάτω από την ταμπέλα της «σταθερότητας» και της «ευημερίας» στην πραγματικότητα οι εταιρίες-κολοσσοί ενδυναμώνονται σε βάρος του εργατικού δυναμικού. Τέλος πως η «Ευρώπη της ισότητας» είναι και στο μέλλον θα είναι ακόμη περισσότερο, μια Ευρώπη φρούριο με πολιτική εξοντωτική προς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και μια Ευρώπη που το ταξικό χάσμα θα διογκώνεται ολοένα και περισσότερο.

Όσοι έκαναν δουλειές, πάντα μιλούσαν χαμηλόφωνα

Τα σόσιαλ μίντια χρησιμοποιούνται από αρκετά δισεκατομμύρια ανθρώπους παγκοσμίως, πολλές φορές χωρίς ταξικές/φυλετικές/έμφυλες διακρίσεις. Για πολύ κόσμο αποτελούν μία από τις σταθερές ασχολίες του μέσα στην καθημερινότητά του. Η χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης αναμφίβολα εκτινάχτηκε με την εισαγωγή και την εγκαθίδρυση των σμάρτφων στις ζωές μας. Η συνεχής, φτηνή και εύκολη πρόσβαση στο ίντερνετ, σχεδόν από παντού, έχει κάνει τα έξυπνα κινητά αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μας, παραγκωνίζοντας παλιότερες μορφές «πληροφόρησης» όπως η τηλεόραση (κυρίως τις δεκαετίες του '90 και '00), το ραδιόφωνο, ακόμη και οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές (σε μικρότερο βαθμό, από ότι τα δύο πρώτα).

Μέσα κοινωνικής δικτύωσης και ατομική ζωή

Κατά τη διάρκεια της δολοφονίας του/της Ζακ/Zackie oh!, τα κινητά που βιντεοσκοπήσαν τα γεγονότα ήταν σαφώς περισσότερα από τα άτομα που ενεπλάκησαν ενεργά -με σκοπό την αποτροπή των γεγονότων όπως εξελίχθηκαν φυσικά- στα γεγονότα.

Μπορούμε βέβαια, έτσι εύκολα να εξαγάγουμε το συμπέρασμα, ότι όλος ο κόσμος που ήταν εκεί, δεν ενεπλάκη μόνο και μόνο επειδή τραβούσε βίντεο; Μάλλον όχι. Παρόλα αυτά, υπάρχει σίγουρα διαφορά στη φράση του Μπεχράκη, «Η αποστολή μου είναι να σας αφηγηθώ την ιστορία, ώστε εσείς να αποφασίσετε τι θέλετε να κάνετε. Η αποστολή μου είναι να εξασφαλίσω ότι κανείς δεν θα μπορεί να πει: “δεν γνώριζα”» και των ανθρώπων που βλέπουν την ιστορία μπροστά στα μάτια τους και δεν εμπλέκονται, ενώ η εμπλοκή τους ίσως άλλαζε τον ρου της ιστορίας. Έχει διαφορά ο φωτογραφικός φακός στην εμπόλεμη ζώνη, από το κινητό στη γλάδστωνος. Φυσικά, πολλά μπορούν να παίξουν ρόλο στη μη εμπλοκή: ο φόβος, η αδιαφορία, η συμφωνία με την ίδια την πράξη και άλλα τόσα που δεν ξέρουμε, ούτε μπορούμε να φανταστούμε.

Συλλογικό φαντασιακό μέσω οθονών

Φυσικά, φαίνεται πολλά βίντεο από το συγκεκριμένο περιστατικό να είναι χρήσιμα. Κάπου εδώ έρχεται και ένας ακόμη προβληματισμός. Κατά πόσο ο διαμοιρασμός της πληροφορίας (όπως αυτός συμβαίνει στο ίντερνετ, κάτι που θα ασχοληθούμε πιο κάτω) δημιουργεί μία πραγματική ή φαντασιακή συλλογική κοινότητα;

Τα παραδείγματα της χρήσης και της σημασίας των σόσιαλ μίντια σε μία συλλογική κοινότητα είναι πολλά, μόνο τα τελευταία πέντε με έξι χρόνια. Αραβική άνοιξη, κατάληψη στο πάρκο Γκεζί στην ιστάνμπολ, ακόμη και στα ελληνικά δεδομένα η χρήση των μέσων αυτών κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων των «πλατειών» έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξάπλωση, την ενημέρωση, την προστασία και την οργάνωση των διαδηλωτών.

Τα διαδικτυακά καλέσματα έπαιξαν σοβαρό ρόλο σε όλα τα παραπάνω. Παρόλα αυτά, δεν ήταν αυτά που 'παίξαν καταλυτικό ρόλο στα γεγονότα. Ρόλο έπαιξε η ουσιαστική και φυσική συνύπαρξη διαφόρων ομάδων στους δρόμους, τα πάρκα, τις πλατείες. Αυτά τα άτομα δημιούργησαν τα γεγονότα, και όχι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αξίζει βέβαια να σημειωθεί, ότι όσο εύκολα ανεβάζεις ένα ποστ, το κράτος μπορεί, εξίσου εύκολα, να κατεβάσει τον διακόπτη. Σε πολλές χώρες από αυτές που αναφέρονται παραπάνω, τα κράτη απλά έκλεισαν το ίντερνετ. Καθολικά και χωρίς διακρίσεις.

Η δημιουργικότητα στα σόσιαλ μίντια

Στο ίντερνετ διακινούνται «τόνοι» πληροφοριών. Η πλειοψηφία της πληροφορίας είναι ελεγχόμενη και πιστά συμβιβασμένη με τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής και αναπαραγωγής. Ακριβά σπίτια, ζωές άλλων, αμάξια πολυτελείας, μαζική κουλτούρα, επιστημονικά πείπερς υπέρ της αναγνώρισης προσώπων, βάσεις δεδομένων, προπαγάνδα, καθεστωτική πληροφόρηση, είναι μερικά παραδείγματα.

Από την άλλη, υπάρχει σίγουρα και μία κοινότητα μη ελεγχόμενη, με κριτήρια νομιμότητας τουλάχιστον, αλλά και μία εναλλακτική κοινότητα, η οποία διακινεί πληροφορίες και ζητήματα εκτός της καθεστωτικής ρητορικής. Κατά πόσο λοιπόν, αυτή η εναλλακτική κοινότητα δημιουργεί; Είναι στα γεγονότα και τα αναπαράγει, αφού πρώτα τα πάρaxe, ή απλώς τα «παπαγαλίζει» και τα ζει μόνο μέσω οθόνης;

Όλες οι πληροφορίες είναι εμπόρευμα;

Ελεγκτές εκεί, μπάτσοι κάνουν ελέγχους στον τάδε δρόμο, απεργός πείνας από τότε. Είναι και αυτές πληροφορίες που παίζουν στο ίντερνετ. Αποτελούν εμπόρευμα; Διακινούνται σε περιβάλλοντα ελεγχόμενα από εταιρείες, ακόμη και υπό την επίβλεψη μπάτσων ή υπηρεσιών. Φαίνεται ένα πρώτο βήμα να είναι η καταστολή των χρηστών αυτών. Με τους ευρωπαϊκούς νόμους για το ίντερνετ, διαφαίνεται ότι η πληροφορία θα φιλτράρεται και θα κόβεται προφανώς.

Η άλλη επιστήμη που διέπει τη λειτουργία των σόσιαλ μίντια είναι ο έλεγχος της πληροφορίας. Όχι απαραίτητα το κόψιμό της, αλλά ο έλεγχος και η ανακατεύθυνσή της. Έχοντας ένα προφίλ στο τουίτερ, έχεις κάποιους ακόλουθους. Έχεις έναν κύκλο που βλέπει, ότι εσύ ανεβάζεις. Πόσο ανοιχτός είναι αυτός ο κύκλος; Είναι άνθρωποι οι οποίοι ψιλοκάνετε τα ίδια πράγματα, άρα γνωρίζουν τα ίδια γεγονότα; Προσέχουν τα ίδια πράγματα, για παράδειγμα, αν έχει ελεγκτές στον τάδε ή στον δείνα σταθμό; Κατά πόσο είναι χρήσιμο να μοιραστείς εν τέλει κάτι με ανθρώπους που μπορεί να τους το επικοινωνήσεις αλλιώς, με άλλους που μπορεί να μην τους ενδιαφέρει γιατί έχουν

αυτοκίνητο ή με άλλες που πληρώνουν εισιτήριο;

Πέρα από αυτό, είναι πιθανόν οι εταιρείες οι ίδιες να λογοκρίνουν την πληροφορία που μοιράζεσαι, περιορίζοντας το εύρος των ανθρώπων που θα δούνε ένα ποστ, ενώ εσύ θεωρείς ότι το έχει μάθει όλο το ίντερνετ, που συνεπάγεται ένα αχανές τοπίο ανθρώπων.

Πιθανές απαντήσεις και τελευταίες σκέψεις

Η δημιουργία δικών μας ιντερνετικών κοινοτήτων θα άλλαζε κάτι; Είναι πιθανό να ξεφεύγαμε από τον στενό καπιταλιστικό κύκλο. Κάτι που είναι ζητούμενο, αφού ό,τι κάνουμε είναι στον καπιταλιστικό κύκλο, όσο και αν είναι εναντίον του. Θα προσέλκυε κόσμο ή απλώς θα είχαμε κάτι πιο «στεγανό» όσον αφορά τη διαχείρισή μας; Αν προσέλκυε κόσμο, ο οποίος θα αντιλαμβανόταν ότι στόχος είναι η δημιουργία γεγονότων, και όχι η αναπαραγωγή, σίγουρα θα είχε κάποιο νόημα. Η αναπαραγωγή γεγονότων είναι σίγουρα σημαντική. Γιατί δείχνεις έτσι τον τρόπο δράσης σου, τα προτάγματά σου, την οργάνωσή σου για να πετύχεις κάτι. Ο έντονος προβληματισμός είναι η προσκόλληση στην αναπαραγωγή και όχι στη δημιουργία γεγονότων.

Πηγαίνοντας πίσω στον χρόνο, σε αντιπαραβολή με τη σημασία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης στα κίτρινα γιλέκα, τον δεκέμβρη του '08, σημαντικό ρόλο στην οργάνωση και εξάπλωση της Εξέγερσης έπαιξαν τα παλιά κινητά τηλέφωνα, τα οποία δεν παρέχουν ακριβή τοποθεσία (αλλά μόνο κατά προσέγγιση - με βάση τις κυψέλες) και είχαν ανώνυμες κάρτες sim. Τα γεγονότα και τότε εξαπλώθηκαν αστραπιαία και βίαια. Χωρίς σόσιαλ μίντια. Η απάντηση δεν άργησε να έρθει με την προσωποποίηση όλων των καρτών sim σε υπαρκτά πρόσωπα. Είναι μία λύση να γυρίσουμε πίσω; Να πετάξουμε τα σμάρτφων, να διαγράψουμε (εάν μπορούμε) λογαριασμούς στα σόσιαλ μίντια και να το ζήσουμε σαν παιδιά των '00; Σίγουρα θα γνωρίζουν λιγότερα για την κοινωνική μας ζωή. Δεν αρκεί όμως.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μάλλον δεν είναι υπεύθυνα για την κοινωνική αδιαφορία. Ίσως απλά κούμπωσαν τέλεια στο στρωμένο έδαφος της αδιαφορίας. Βοήθησαν πολλοί παράγοντες σε αυτό. Βοήθησε η ήττα των «πλατειών», η άνοδος του σύριζα, οι εναλλακτικές θεωρήσεις κομμάτων τύπου «ποτάμι», η μεταφορά κομματιών της ζωής στο ίντερνετ. Τα σόσιαλ μίντια είναι σίγουρα σε θέση να δημιουργήσουν καταστάσεις. Είναι εδώ αρκετά χρόνια για να είμαστε φοβικοί αλλά και για να είμαστε καχύποπτες. Είναι ένα δύσβατο περιβάλλον, που μάλλον θα δοθούν (ή δίνονται ήδη) μάχες, με πολλές θεσμικές παγίδες, που το στοίχημα θα είναι να ξεπεραστούν και αυτές στην κατεύθυνση που κινούμαστε και στη ζωή έξω από το ίντερνετ.

Παράρτημα:

Πολλές σκέψεις, αλλά και πληροφορίες έχουν αφιερώσει τη προσοχή τους «ενάντια στα social media: επιτήρηση / κοινωνικός έλεγχος / καταστολή», των «dead zuckerbergs στην τροχιά της cybrigade», antisocial. espivblogs.net

Για μία ενδελεχή έρευνα στις διανομές λίνουξ: distrowatch.com

Σίγουρα αξίζει τον κόπο η αναζήτηση για ασφαλή και ανώνυμη περιήγηση στο διαδίκτυο, αφού η απλή χρήση του tor στον καθημερινό μας υπολογιστή δεν αρκεί.

Η διά ζώσης επικοινωνία παραμένει η πιο ευχάριστη, αλλά και η πιο ασφαλή.

Έφυγε από τη ζωή ο Χρήστος Τσιγαρίδας

Στις 10/06 έφυγε από τη ζωή ο Χρήστος Τσιγαρίδας, κοινωνικός επαναστάτης και κομμουνιστής που είχε αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή του στον Επανατατικό Λαϊκό Αγώνα.

«...μέχρι που 17 χρονών συνέβη ένα γεγονός που με συγκλόνισε, με ξύπνησε, με συνειδητοποίησε και σημάδεψε τη ζωή μου. Καθόμουν στην πλατεία του χωριού, όταν με πλησίασε μια γυναίκα με δυο παιδιά. Κρατούσε ένα τετράδιο. Μου είπε: «Πάρτο, είσαι μορφωμένος, είσαι πρωτευουσιάνος, αξιοποίησέ το στη μνήμη του άνδρα μου». Ήταν η χήρα του δασκάλου του χωριού, που τον εκτέλεσαν, σε συνθήκες κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, γιατί αρνήθηκε να πει «Ζήτω η Αμερική, κάτω ο Κομμουνισμός». Ήταν ένα γράμμα που ξεχείλιζε από αγάπη για τα παιδιά του, τη γυναίκα του, την ανθρωπότητα. Τους εξηγούσε γιατί έπρεπε να πεθάνει για τις ιδέες του. Αυτό το γράμμα σφράγισε την προσωπικότητα και τη ζωή μου. Αυτή η περήφανη στάση του δασκάλου, που δεν ήταν ο μόνος, αλλά ένας ανάμεσα σε χιλιάδες κομμουνιστές που αντιμετώπισαν περήφανα το εκτελεστικό απόσπασμα, δίνει την κατ' αρχήν απάντηση σε όσους αναρωτιούνται γιατί ανέλαβα την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στον ΕΛΑ...»

Στον σύνδεσμο που ακολουθεί, η απολογία του στο δικα-

στήριο για την υπόθεση του ΕΛΑ:

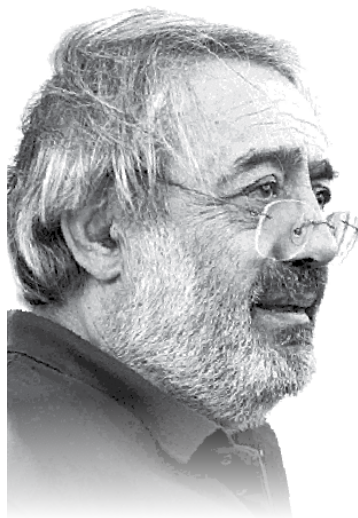
athens.indymedia.org/post/241718/

Και εδώ το εφετείο:

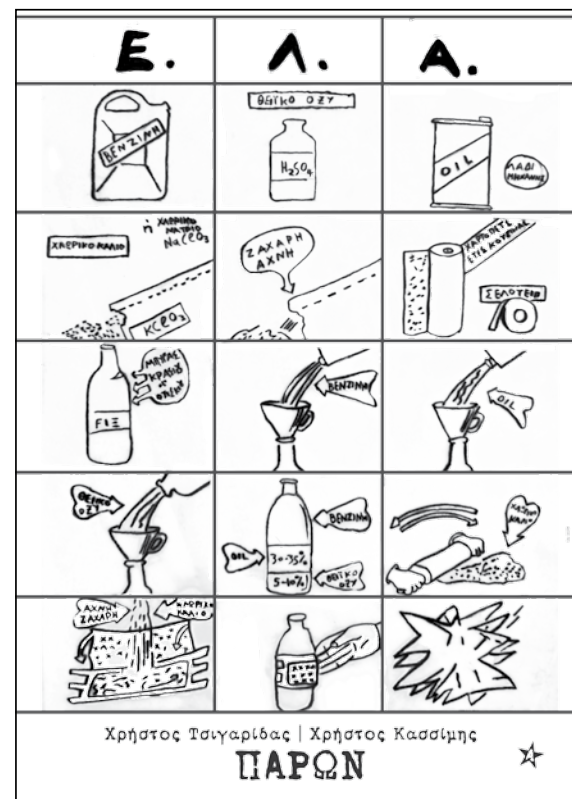
athens.indymedia.org/post/1095083/

Επίσης εδώ, σε ηλεκτρονική μορφή, τα «Εξαιρετικά Χημικά Λιπάσματα» που αποτελούν το βασικό θεωρητικό κείμενο του ΕΛΑ:

athens.indymedia.org/post/1252816/

Απατρис

Νέες Εκδόσεις

«Ο ανυπότακτος Αρης Αλεξάνδρου»,
Κ. Δεσποινιάδης, εκδ. Πανόπτικον

Μια ανάλυση για τον άνθρωπο Αρη Αλεξάνδρου, την ανυποχώρητη ηθική του στάση και την αναρχική, πολιτική του θέση.

«Ευτυχισμένος όποιος δεν έχει πατρίδα»,
Χ. Αρεντ, εκδ. Πανόπτικον

Στο βιβλίο αυτό παρουσιάζεται μια άγνωστη πτυχή της συγγραφικής της δραστηριότητας: τα ποιήματα που η ίδια έγραψε, μολονότι ουδέποτε δημοσίευσε.

«Δικαιοσύνη: Θεραπεινίδα της πολιτικής»,
Π. Πέτκας, εκδ. Πανόπτικον

Είναι η Δικαιοσύνη ταξική; Έχει ο λαός το δικαίωμα να κρίνει την Δικαιοσύνη; Σε όλα αυτά προσπαθεί να απαντήσει το ανά χείρας βιβλίο, παίρνοντας θέση υπέρ μιας κοινωνίας όπου Δίκαιο και Δικαιοσύνη θα ταυτίζονται, για μια κοινωνία απαλλαγμένη από κάθε μορφή καταπίεσης και ανελευθερίας.

«Ο κύκλος της συντριβής και του αναστοχασμού»,
Φ. Τερζάκης, εκδ. Πανόπτικον

Τα κείμενα αυτού του βιβλίου γράφτηκαν την περίοδο που συμπίπτει με την κορύφωση του ελληνικού δράματος – και την τελική πτώση.

«Τα κίτρινα γιλέκα, ο θερμός γαλλικός χειμώνας '18-'19»,
Αντ. Νέγκρι, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

«Η δημοκρατία του Βαραββα»,
Γκ. Ζαγκρεμπέλσκι, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

«Αν ο λαός που είναι ικανός για δράση είναι ο λαός της δημοκρατίας και αυτός που υπακούει είναι ο λαός της αυταρχίας, εκείνος που καλείται να απαντήσει απλώς αντιδρώντας, ποιας μορφής κυβέρνηση είναι ο λαός; Ίσως, σύμφωνα με

την ετυμολογία της λέξης, ο λαός της δημαγωγίας».

«Η κόκκινη διετία, 1968-1969»,
Ο. Scalzone, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

Έχουν περάσει 50 χρόνια αφότου μια γενιά στη Ιταλία εξεγέρθηκε ξαφνικά εναντίον όλων των θεσμών του κράτους. Τη μια μέρα όλα ήταν ήσυχα και την επόμενη δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες κατέβηκαν στους δρόμους. Ο πόλεμος είχε ξεκινήσει, στα πανεπιστήμια, στα εργοστάσια, στις πόλεις, όπου με κύριο όπλο τις καταλήψεις αποδυναμώνονταν η θεσμική τάξη και οικοδομούνταν μια κοινωνία πιο δίκαιη και πιο ελεύθερη. Ο άνεμος της ουτοπίας φυσούσε μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 80s, όταν ήρθε η ήττα, η φυλακή, η εξορία, η ιδιώτευση, η απόγνωση, ο θάνατος

«Ο μεγάλος εγκλεισμός», Μ. Φουκώ, εκδ. Λησταιρχαίοι
Πρόκειται για μια επαρκή μελέτη γύρω από τη θεματική του εγκλεισμού, την οποία κρίνουμε απαραίτητη προσθήκη στα μεθοδολογικά μας εργαλεία, προκειμένου να εξηγήσουμε διεξοδικότερα και να αναλύσουμε τον όρο «φυλακή».

«Τέλος Πολέμου»,
Τ. Σάκκο, εκδ. Κινηματικό Αρχείο Ιωαννίνων

Το τρίτο και τελευταίο έργο του κομίστα Joe Sacco για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Η έκδοση στοχεύει στη διατήρηση της μνήμης για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν εναντίον των μουσουλμάνων της Βοσνίας και στη στήριξη των ολικών αρνητών στράτευσης με πολιτικούς και υλικούς όρους.

«Αχάριστοι: Η μετανάστευση ως έγκλημα, το έγκλημα ως αντίσταση». Δίγλωσση έκδοση (ελληνικά - αλβανικά) της μπροσούρας από συλλογικότητα takim/ rrugaçë të pabindur.

«Δεν γράφουμε μία μπροσούρα για το έγκλημα. Γράφουμε μια μπροσούρα για τους μετανάστες και τις μετανάστριες,

πως βίωσαν την εγκληματοποίηση, πως αυτή χρησιμοποιήθηκε από την κυριαρχία, αλλά και πως αντιστράφηκε η χρήση αυτή από τα ενεργά υποκείμενα που, όποτε μπόρεσαν, επέστρεψαν λίγη από τη βία που ζούσαν καθημερινά»

«Cibus, onus et virga asino», Μ. Λούθηρος,
εκδ. Τραμπάκουλας, Κινηματικό Αρχείο Ιωαννίνων

Επιστολή του Μαρτίνου Λούθηρου που γράφτηκε στην διάρκεια του πολέμου των χωρικών τον Μάιο του 1525.

«Το κυνήγι των μαγισσών χτες και σήμερα»,
Σ. Φεντερίτσι, εκδ. Των Ξένων

Η Φεντερίτσι επιστρέφει στο κυνήγι των μαγισσών, με τη σημερινή παγκόσμια έξαρση της βίας κατά των γυναικών, καθώς και την επιστροφή του σε πολλά μέρη του σύγχρονου κόσμου

«Ένα ελευθεριακό πρόταγμα, κράτος, πόλεμος, επανάσταση», Ν.Α Σαντιγιάν, εκδ. Στάσει Εκπίπτοντες

Ο δεύτερος τόμος της ανθολογίας κειμένων του Ντιέγο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν, με κείμενα που έχουν γραφτεί κατά τη διάρκεια της ελευθεριακής επανάστασης στην Ισπανία από το 1936 και μετά.

«Μια φυσιολογική ζωή»,
Β. Παλαιοκώστας, εκδ. των Συναδέλφων

Ο Βασίλης Παλαιοκώστας περιγράφει με γλαφυρότητα την περιπέτεια της ζωής του και τοποθετείται για τη δική του ηθική στάση ζωής.

Έντυπο δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ, γ' κύκλος έκδοσης, τεύχος 8

Dale dale, τεύχος 01

Για την όξυνση του ταξικού ανταγωνισμού εντός της άθλησης, για την άμβλυνση του αθλητικού ανταγωνισμού εντός της τάξης.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ

Πέρασε ήδη αιώνας από την στιγμή που οι αστοί εφεύραν το μέσο της ψηφοφορίας, για να καταπνίγουν μέσω αυτού τα πάθη του λαού, και να τον κρατούν στην αθλιότητα, αυτόν, για τόσα χρόνια να τον κάνουν να πιστέψει ότι αυτός – ο πεινασμένος, ο κουρελής, ο άθλιος- είναι κυρίαρχος, αυτοί μάλιστα οι υπηρέτες του. Και για 120 χρόνια πίστευα και εγώ ο εργάτης – βιομηχανικός ή αγρότης- το ψέμα τους αυτό για αλήθεια, την κοροϊδία τους αυτή για σοβαρότητα. Και τυραννήθηκα με όλους τους τρόπους και βασανίστηκα για γενιές γενεών για να φέρω «τους καλύτερους» στα πράγματα, για να με υπηρετήσουν, και οι εκλεκτοί μου αυτοί υπηρέτες, όταν ήρθαν στα πράγματα, το πρώτο τους μέλημα ήταν πάντα πώς να με βυθίσουν περισσότερο μέσα στο βούρκο της αθλιότητας, απολαμβάνοντας από την δυστυχία μου και ζώντας από τον θάνατο μου.

Φτάνει πλέον ως εδώ. Παύω πια να έχω τον τίτλο του Κυρίαρχου με υπηρέτες. Δεν θέλω την υπηρεσία κανενός, γιατί αποφάσισα να υπηρετήσω εγώ ο ίδιος τον εαυτό μου. Για τον λόγο αυτό αποφασίζω και λέω.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί κατάλαβα πλέον ότι όλοι-Μοναρχικοί, Συνταγματικοί-Δημοκράτες-Σοσιαλιστές κλπ-είναι ψεύτες, και ότι όλοι αυτοί, που θέλουν να εργασθούν, που προσφέρονται δήθεν πρόθυμα να με υπηρετήσουν, στην πραγματικότητα όμως να απολαύσουν αυτοί από τις στερήσεις μου και να ζήσουν ευτυχισμένοι αυτοί για όλη τους τη ζωή εις βάρος μου, αναγκάζουν εμένα να εργάζομαι για να διατάσσουν αυτοί και να καρπώνονται αυτοί.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί δεν θέλω πλέον να εκλέγω με τα χέρια μου τους τυράννους μου, να επικυρώνω έτσι κάθε τετραετία μέσω της εφεύρεσης τους- της ψηφοφορίας- το δυσβάσταχτο κοινωνικό συμβόλαιο, το οποίο με συγκρατεί μέσα στην απόγνωση, τον μαρασμό και τον θάνατο.

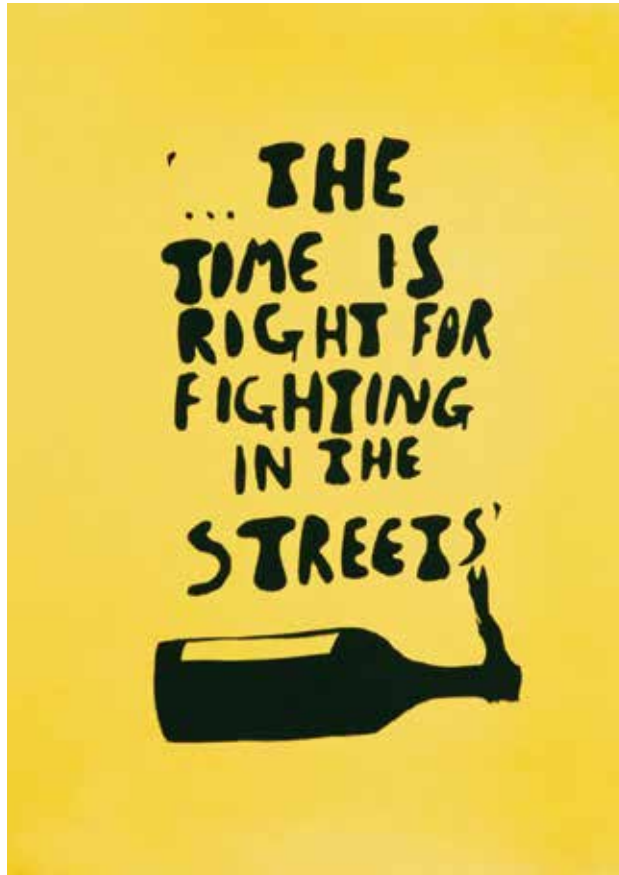
ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί δεν θέλω πια να τρέχω κάθε τετραετία, σα σκύλος για να εκλέξω μέσω της κάλπης, εγώ ο ίδιος τους τυράννους που θα λάβουν ενεργό ρόλο στη λειτουργία αυτού του συστήματος, για να συντρίψουν ολοσχερώς τους αδύναμους αν ζητήσουν λίγο ψωμί να καλύψουν την πείνα τους, πληρώνοντας εγώ, αυτούς για το αποτρόπαιο έργο τους, με χρήμα, με πρόνοια, με τιμές.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί έπαψα να περιμένω πια την σωτηρία μου από το θαύμα της ψήφου μου. Πέρασε η εποχή των θαυμάτων, των μάγων, των αγίων, των πνευματιστών, της ψηφοφορίας. Σπάω το κομπολόι αυτό των θαυμάτων και αναλαμβάνω πρωτοβουλία, οργανωμένος οικονομικά και μακριά από την πολιτική σαπίλα των ειδικών, καθώς κατάλαβα πια ότι η χειραφέτηση μου θα πραγματοποιηθεί μόνο τότε και θα επιδοθώ πλέον ο ίδιος- μέσω της οργάνωσης μου- στην αποκατάσταση της θέσης μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί θέλω την εξαφάνιση πλέον του αισχρού αυτού εμπορίου όπου, οι άνθρωποι αναγκάζονται να πουλάν τα χέρια τους, την ικανότητα τους, τις γνώσεις τους, τα κρέατα τους, τις κόρες τους, τους γιούς τους, τις οικογένειες τους, τις φιλίες τους και να τους εκμεταλλεύονται οι τραπεζίτες, οι έμποροι, οι βιομήχανοι, οι μεσίτες, η θρησκεία, η γραφειοκρατία, το κράτος και να εκμεταλλεύεται ο γιατρός τον άρρωστο, ο παπάς τον πεθαμένο και να τρέχουν όλοι σαν στραβοί στον κατήφορο του εξευτελισμού τους, υπολογίζοντας μόνο στο χρήμα, στην φιλοδοξία και στην απόλαυση του κτηνώδους τους εγωισμού.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί θέλω την εξαφάνιση πια αυτού που αγοράζει και πουλά την χαμοζωή του, του συρφετού

που απαρτίζει την σημερινή κοινωνία, και την αναδημιουργία μιας νέας και ελεύθερης κοινωνίας μέσω των οργανώσεων μου, μέσα στις οποίες και μόνο το άτομο θα πραγματώνει πλήρως την ελευθερία του και την αξιοπρέπεια του.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί κατάλαβα πια ότι αυτοί που παίρνουν μια ετικέτα Ελευθεροφρόνων, Φιλελεύθερων, Σοσιαλιστών κλπ και κολλάν σαν ψείρες επάνω στην ψώρα μου με την υπόσχεση ότι θα την θεραπεύσουν, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να αυξάνουν την φαγούρα της, ανοίγοντας βαθύτερες πληγές, με κρατούν σε μια ελεεινότατη κατάσταση από την οποία δεν θα απαλλαχτώ παρά μόνο την ημέρα που θα τις πετάξω για πάντα από πάνω μου και θα περιορισθώ για θεραπεία στο σανατόριο της οργάνωσης μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί είδα ότι πια ότι μέσα από αυτό το μέσο περνάω όλη μου τη ζωή στον πισινό του βοδιού μου οργώνοντας τη γη, με τον τίτλο του Κυρίαρχου, ενώ αυτοί που μου παρουσιάζονται ως εθνικόφρονες, Φιλελεύθεροι, Σοσιαλιστές κλπ τάχα για να με υπηρετήσουν, απολαμβάνουν όλες τις φυσικές ομορφιές, ακούν μουσική, την στιγμή που εγώ ακούω... του βοδιού μου, λούζονται με μυρωδικά αυτοί, την στιγμή που εγώ καθαρίζω κοπριές, αυτοί κάνουν κραπάλες, την στιγμή που εγώ μισοπεθαμένος βρέχω το ξεροκόμματο μου για να το φάω.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί ξύπνησα πλέον από τον λήθαργο στον οποίο με βύθισαν όλοι αυτοί οι τσαρλατάνοι και είδα ότι η φύση προίκισε και εμένα όπως και αυτούς με μυαλό για να το αναπτύξω όσο μπορώ, με μάτια για να βλέπω ό,τι ωραίο μου αρέσει, με αυτιά για να ακούω όσους

ήχους με ευχαριστούν, με όσφρηση για να μυρίζω όποια ευωδιά μου γουστάρει, με δόντια, στομάχι για να μασάω και να στέλνω στο στομάχι μου όση ανάγκη έχει από τροφή, με πόδια για να τα διευθύνω και να περπατάω όσο θέλω και με χέρια για να εργάζομαι σύμφωνα με την ανάγκη που θα μου παρουσιάζεται για να ικανοποιώ τις παραπάνω ορέξεις μου.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί όλα αυτά τα όργανα με τα οποία με προίκισε η φύση, μέσω της ψήφους μου, μου τα υποδούλωσαν οι κατεργάρηδες και καμιά κίνηση δεν μου μένει ελεύθερη πλέον. Όλες μου οι ανάγκες των ματιών μου, του μυαλού μου, των αυτιών μου, της μύτης μου, των δοντιών μου, του στομαχιού μου, των ποδιών μου και των χεριών μου, εξαρτώνται από το ‘αποφασίζουμε και διατάζουμε’ των Εθνικοφρόνων, των Φιλελεύθερων, των Σοσιαλιστών και λοιπών παγαπόντηδων, οι οποίοι προσφέρονται δήθεν ως υπηρέτες μου εμένα του Κυρίαρχου και με κοροϊδεύουν.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί είναι επιβεβλημένο πλέον ναβάλω μέσω των οργανώσεων μου κάθε κατεργάρη στο πάγκο του, καταργώ το ‘αποφασίζουμε και διατάζουμε’ είτε προέρχεται από τον Γούναρη, είτε από τον Βενιζέλο, είτε από τον Μπριάν είτε από τον Λένιν. Να ‘αποφασίζετε και να διατάσσετε’ τα τομάρια σας από εδώ και πέρα, γιατί ο φυσικός και αληθινός νόμος αυτό λέει. Κάθε άτομο να ‘αποφασίζει και να διατάζει’ τον εαυτό του σύμφωνα μόνο με τις δικές του ανάγκες, καθώς και κάθε οργάνωση σύμφωνα με τις ανάγκες των μελών της.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί η ιστορία με δίδαξε ότι η πειθαρχία και η υπακοή στο ‘αποφασίζουμε και διατάζουμε’ των άλλων, εμπειρικλείουν μέσα τους όλη την κακομοιριά μου, την στέρηση και τον θάνατο όχι μόνο των δικών μου αλλά και της συζύγου μου και των παιδιών μου και εκείνων που γεννήθηκαν και εκείνων που θα έχουν το ατύχημα να γεννηθούν, δυστυχώντας έτσι ολόκληρες οικογένειες και ολόκληρα έθνη, προς απόλαυση μερικών ανόητων φιλόδοξων, βάρβαρων αρχομανών, κτηνανθρώπων.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί κατάλαβα καλά πλέον ότι ένας φυσικός νόμος υπάρχει, το να πειθαρχώ και να υπακούω για την ικανοποίηση των αναγκών του οργανισμού μου, οι οποίες ανάγκες θα γίνουν βέβαια αισθητές και από τα υπόλοιπα μέλη της οργάνωσης μου και θα εκπληρωθούν από αυτή και μόνο.

ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΩ, γιατί θέλω να ζήσω ελεύθερος πια και την ελευθερία μου αυτή είναι αδύνατο να μου την δώσουν οι οποιοδήποτε επιτήδειοι μέσω του ‘αποφασίζουμε και διατάζουμε’ και εγώ να οργανωθώ μακριά από κάθε φαυλότητα, επιβάλλω προς αυτούς την ελευθερία, μέσω των οργανώσεων μου. Έχω δε την πεποίθηση ότι, εάν, έτσι σκέφτεται κάθε εργάτης και λάβει την ίδια απόφαση με μένα, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, θα δοκιμάσουμε τα καλά αποτελέσματα των ελεύθερων και απαλλαγμένων από κάθε πολιτική σαπίλα οργανώσεων μας.

Σταύρος Κουχτσόγλου, 1920

Ο Σταύρος Κουχτσόγλου γεννήθηκε το 1878 στην Κωνσταντινούπολη, ήταν αγωνιστής προσκείμενος στον αναρχοσυνδικαλισμό. Έζησε την περίοδο της εμφάνισης των αναρχικών στην Ελλάδα. Συμμετείχε στα συνέδρια της ΓΣΕΕ από την ίδρυση της μέχρι την εσωτερική ρήξη. Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύτηκε στη -σύμφωνα με αρκετές πηγές βενιζελική- εφημερίδα «Άμυνα» λίγο πριν κλείσει -κατά κάποιους από λογοκρισία. Σε αυτό διαχώρισε τη θέση του από εκείνη της εφημερίδας με αφορμή τις εκλογές του 1920.